C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Zlate_rybky_SK.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Zlate_rybky_SK
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.12.2003
Modification Date: 22.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymod Chandler

Zlaté rybky

1
V ten deň som leňošil a ponevieral sa. Do obloka kancelárie fúkal teplý, čerstvý vetrík a drobučké sadze z naftových horákov hotela Mansion House oproti na ulici vírili na sklenej doske môjho písacieho stola ako peľ nad prázdnou parcelou.
Keď vošla Kathy Hornová, práve som rozmýšľal, či neísť už na obed.
Bola to vysoká, povädnutá blondínka so smutnými očami. Kedysi pracovala na polícii, no prišla o miesto, lebo sa vydala za istého naničhodníka, ktorý sa volal Johnny Horne a falšoval šeky. Neprevychovala ho, a teraz čakala, kým ho pustia, aby to mohla skúsiť znovu. Medzičasom predávala cigarety v Mansion House a pritom pozorovala drobných podvodníkov, ako prechádzajú naokolo zahalení do oblakov dymu z lacných cigár. A raz za čas dala niektorému z nich desať dolárov, aby sa mohol dostať z mesta.
Také mala mäkké srdce.
Posadila sa a otvorila velikánsku vyblýskanú kabelu, vytiahla cigarety a zapálila si jednu mojím stolným zapaľovačom. Vyfúkla koliesko dymu a zmrštila nad ním nos.
"Už ste dakedy počuli o Leandrových perlách?" spýtala sa. "Uf, ako sa ten modrý serž blyští. Iste máte v banke fúru peňazí, keď chodíte v takýchto šatách."
"Ani jedno ani druhé. Jakživ som nepočul o Leandrových perlách a v nijakej banke nemám ani fuka."
"Tak by ste si asi rád zarobili časť zo sumy dvadsaťpäťtisíc dolárov?"
Zapálil som si z jej cigariet. Vstala, zavrela oblok a povedala: "Toho hotelového smradu mám až po krk v robote."
Sadla si a pokračovala:
"Už je to deväťnásť rokov. V Leavenworthe sedel chlapík, ktorého pred štyrmi rokmi pustili. Istý drevársky magnát zo severu, akýsi Sal Leander, dve kúpil manželke - chcem povedať tie perly... Stáli dvestotisíc."
"Dozaista ich odvážal na fúriku," poznamenal som.
"Vidím, že o perlách toho veľa neviete. Nejde iba o veľkosť. Nech je, ako chce, dnes majú ešte väčšiu cenu a dvadsaťpäťtisícová odmena poisťovne stále stojí za to."
"Už to chápem," prikývol som. "Niekto ich šlohol."
"Konečne, že naberáte trocha kyslíka." Hodila cigaretu do popolníka a nechala ju tam čmudiť, ako to dámy rady robievajú. Zahasil som ju namiesto nej. "Pre to bol ten chlapík v Leavenworthe, no nikdy ho neusvedčili, že tie perly má. Bola to krádež v poštovom vagóne. Podarilo sa mu ukryť vo vagóne a hore vo Wyomingu zastrelil poštového manipulanta, vybral doporučené zásielky a zmizol. Chytili ho až v Britskej Kolumbii. Ale nič nenašli - vtedy. Mali iba jeho. Dostal doživotie."
"Ak to bude dlhá história, tak si na to vypime."
"Pred západom slnka nepijem. Ináč človek stráca sebakontrolu."
Pozorovala ma, ako vyťahujem plochú fľaštičku. Vzápätí pokračovala:
"Volal sa Sype - Wally Sype. Urobil to sám. A o koristi ani nemukol. Potom mu po pätnástich dlhých rokoch ponúkli odpustenie zvyšku trestu, ak odovzdá ukradnuté veci. Vrátil všetko, okrem perál."
"Kde ich dal?" spýtal som sa. "Do klobúka?"
"Počujte, to nie sú táraniny. Našla som stopu k tým guľôčkam."
Prikryl som si dlaňou ústa a tváril sa vážne.
"Tvrdil, že perly nikdy nemal, a oni mu asi uverili, lebo mu odpustili zvyšok trestu. Ale perly boli medzi doporučenými zásielkami, a už ich nikdy nikto nevidel."
Trochu mi zovrelo hrdlo. Mlčal som.
Kathy Hornová pokračovala:
"Raz v Leavenworthe, jediný raz za tie dlhé roky, sa Wally Sype dostal k pálenke a nadrúľal sa pod obraz. V cele s ním bol akýsi Peeler Mardo. Odpykával si dvadsaťsedem mesiacov trestu za falšovanie dvadsaťdolárových bankoviek. Opitý Sype mu prezradil, že perly zakopal niekde v Idahu."
Trochu som sa predklonil.
"Začína vás to zaujímať, čo? Tak dobre. Peeler Mardo býva u mňa, je to narkoman a rozpráva zo spánku."

Znova som sa oprel o stoličku.
Pozrela sa na mňa chladne. Odrazu jej tvár zmäkla. "V poriadku," zašomrala trocha beznádejne. "Viem, že to znie ako trocha pritiahnuté za vlasy. Prešli toľké roky a na tomto prípade iste robilo veľa bystrých hláv, ľudia od pošty, súkromné agentúry a tak ďalej. A potom na to príde narkoman. Ale je to taký milý krpec a uverila som mu. Vie, kde je Sype."
Spýtal som sa:
"To všetko porozprával zo spánku?"
"Samozrejme, že nie. Ale veď ma poznáte. Stará policajtka má dobré uši. Možno pchám nos všade, no dovtípila som sa, že ho prepustili z väzenia, a robila som si oňho starosti, lebo berie priveľa kokaínu. Je to teraz môj jediný podnájomník, občas som zašla k jeho dverám a počula, ako sa rozpráva sám so sebou. Tak som sa dozvedela dosť, aby som ho mohla pritisnúť k múru. Zvyšok mi povedal sám. Chce, aby mu pri tom niekto pomohol."
Znova som sa predklonil.
"Kde je Sype?"
Kathy Hornová sa usmiala a zavrtela hlavou. "Práve toto neprezradil. Ani kde je, ani aké meno používa. Ale je to niekde na severe, v Olympii v štáte Washington, alebo niekde nablízku. Peeler ho tam zazrel a vraví, že Sype nevidel jeho."
"Čo tam Peeler robil?"
"Tam ho vtedy chytili. Viete, že starý trestanec sa vždy vráti obzrieť si miesto, kde sa pošmykol. A teraz nemá nijakých priateľov..."
Zapálil som si ďalšiu cigaretu a dal si ešte malý dúšok.
"Vravíte, že Sype je štyri roky vonku. Peeler si odsedel dvadsaťsedem mesiacov. Čo robil celý ten čas až doteraz?"
Kathy Hornová ľútostivo roztvorila porcelánovo-belasé oči. "Možno si myslíte, že ho môžu zavrieť iba do jedného väzenia."
"Okay. Bude sa so mnou rozprávať? Tuším chce pomoc pri rokovaní s poisťovňou pre prípad, že nejaké perly naozaj sú a Sype ich položí rovno Peelerovi na dlaň a tak ďalej. Je to tak?"
Kathy Hornová si povzdychla:
"Áno, bude s vami hovoriť. Veľmi po tom túži. Z čohosi má strach. Šli by ste ta ihneď, ešte predtým, ako sa zasa pred večerom nafetuje?"
"Pravdaže."
Vytiahla z kabelky plochý kľúčik a napísala mi do zápisníka adresu. Pomaly vstávala.
"Je to dvojbyt. Moja časť je oddelená. Uprostred sú spojovacie dvere s kľúčom na mojej strane. Toto je iba pre prípad, že by neprišiel otvoriť."
"Okay." Vyfúkol som dym k povale a uprene na ňu hľadel.
Vykročila k dverám, zastala a vrátila sa. Hľadela na dlážku.
"Veľa od toho nečakám," zašeptala. "Možno nič. Ale keby som dostala tisícku či dve, aby boli poruke, keď Johnnyho pustia, možno ..."
"Možno by ste ho udržali, aby sa zasa nepošmykol," uškrnul som sa. "To sú všetko iba sny, Kathy. Ale ak nie sú, dostanete tretinu."
Nadýchla sa a uprene sa na mňa zadívala, aby potlačila slzy. Vykročila k dverám, zastala a znova sa vrátila.
"To nie je všetko. Ide o toho starého Sypa. Odsedel si pätnásť rokov. Zaplatil za to. Tvrdo. Nepripadáte si tak trocha ako podliak?"
Pokrútil som hlavou. "Ukradol ich, však? Zabil človeka. Čím sa živí?"
"Jeho manželka má peniaze... On sa iba hrá so zlatými rybkami."
"Zlatými rybkami? Nech ho čerti berú!" Odišla bez slova.
2
Keď som bol naposledy v okrese Gray Lake, pomohol som istému chlapíkovi menom Bernie Obis, ktorý pracoval pre tamojšieho prokurátora, zneškodniť pištoľníka Poka Andrewsa. Ale to bolo hore, vyššie na vŕšku, ďalej od jazera. Tento dom bol medzi nimi, na ohybe ulice, ktorá sa hadila na úpätí vrchu. Týčil sa osamelo, s popraskaným priečelím a niekoľkými prázdnymi parcelami vzadu.
Pretože to bol pôvodne dvojdom, mal dvoje predných dverí a schodíkov. Na mriežke okienka jedných dverí bol pripevnený nápis: Volajte 1432!
Zaparkoval som, prešiel medzi radmi klinčekov a vyšiel schodiskom k dverám s nápisom. To by mal byť podnájomníkov vchod. Zazvonil som. Nik sa neohlásil, tak som prešiel krížom k druhým dverám. Ani tu nik neotváral. Kým som čakal, cez zákrutu sa prehnalo sivé kupé značky dodge a drobné pekné dievča v belasom sa na mňa na sekundu zadívalo. Nevidel som, kto ešte v aute sedel. Nevedel som, že je to dôležité...
Vytiahol som kľúč Kathy Hornovej a vošiel do zavretej obývačky, ktorá voňala cédrovým olejom. Videl som len najnutnejšie zariadenie. Popod sieťové záclony prenikal pokojný prúd svetla. Bol tu maličký jedálenský kút, kuchyňa, vzadu spálňa, zrejme patrila Kathy, kúpeľňa, iná spálňa vpredu. V nej boli spojovacie dvere s druhou časťou domu. Odomkol som si a vykročil akoby cez zrkadlo. V obývačke boli manželské postele, pôsobila neobývane.
Vrátil som sa do prvého bytu, prešiel cez druhú spálňu a zaklopal na zatvorené dvere.
Nijaká odpoveď. Stlačil som kľučku a vošiel dnu. Maličký muž na posteli bol pravdepodobne Peeler Mardo. Najprv som si všimol jeho nohy, lebo hoci bol v nohaviciach a v košeli, mal ich bosé a prevísali mu ponad okraj postele. Pri členkoch boli spútané povrazom.
Chodidlá mal spálené. Napriek otvorenému obloku tu páchlo priškvŕknutým mäsom. A obhoreným drevom. Elektrické hladidlo na stole bolo ešte zapnuté. Vypol som ho.

Vrátil som sa do kuchyne Kathy Hornovej a našiel v chladničke fľašku škótskej. Dal som si dúšok, chvíľočku zhlboka dýchal a hľadel na prázdne parcely. Za domom viedol úzky betónový chodník a zelené drevené schody smerom na ulicu.
Ešte raz som vošiel do izby Peelera Marda.
Sako z hnedej látky s červeným pásikom bolo prehodené cez stoličku s vyvrátenými vreckami, a to, čo mal v nich, ležalo na pokrovci.
Aj vrecká na nohaviciach boli vyvrátené. Zopár kľúčov, drobné a vreckovka sa povaľovali na posteli spolu s kovovou škatuľkou podobnou tej, v akej býva dámsky tuhý púder.
Vysypalo sa z nej trochu trblietavého bieleho prášku.
Kokaín...
Mal riedke hnedé vlasy a veľké uši. Oči nemali nijakú výraznú farbu. Boli to iba oči - naširoko otvorené a celkom mŕtve.
Ruky mu vystreli a pri zápästiach priviazali povrazom.
Poprezeral som ho a hľadal stopy po guľke či noži, ale nič som nenašiel. Zranenia mal iba na nohách. Musel to spôsobiť šok, zlyhanie srdca alebo obidvoje spolu. Ešte bol teplý. Handra, ktorou mu zapchali ústa, bola teplá a vlhká.
Poutieral som všetko, čoho som sa dotkol, a predtým, ako som vyšiel z domu, pozeral chvíľu z Kathinho obloka.

Bolo pol štvrtej, keď som vošiel do haly hotela Mansion House a zamieril k pultu v kúte. Naklonil som sa a pýtal si camelky.
Kathy Hornová mi hodila balíček, drobné mi pustila do náprsného vrecka a usmiala sa na mňa úsmevom vyhradeným pre zákazníkov.
"No? Netrvalo vám to dlho," nôtila a pozrela úkosom na opilca, ktorý sa pokúšal zapáliť si cigaru staromódnym zapaľovačom.
"Je to smutné. Dobre sa podržte."
Rýchle sa obrátila a tresla balíčkom papierových zápaliek na sklo smerom k opilcovi. Hmatkal za nimi, cigara aj zápalky mu vypadli, zlostne ich pozbieral a odišiel, obzerajúc sa cez plece, akoby očakával kopanec.
Kathy hľadela kdesi mimo mňa - chladnými a prázdnymi očami.
"Držím sa," zašeptala.
"Dostanete polovičku," oznámil som jej. "Peeler z toho vypadol. Odpravili ho - v jeho vlastnej posteli."
V očiach sa jej zakmitalo. Zohla dva prsty na skle pri mojom lakti. Okolo úst sa jej zjavila biela linka. To bolo všetko.
"Počúvajte," zvýšil som hlas. "Nevravte nič, kým to nedopoviem. Umrel na šok. Niekto mu pálil chodidlá lacným elektrickým hladidlom. Vaším nie. Pozrel som sa. Myslím, že zomrel pomerne rýchle a nemohol povedať veľa. Ešte stále má zapchaté ústa. Keď som ta šiel, myslel som si, že sú to všetko voloviny. Teraz som si nie taký istý. Ak si nevzal dávku kokaínu, máme po chlebe a Sype takisto, ak ho nenájdem ja prvý. Ak si ju vzal, ešte stále máme čas."
Obzrela sa a nehybné oči upierala na otáčavé dvere pri vchode do haly. Na lícach jej žiarili biele škvrny.
"Čo mám robiť?" spýtala sa.
Ukázal som na škatuľu balených cigár a pustil som do nej kľúčik. Dlhými prstami ho nenápadne vytiahla a skryla.
"Keď sa vrátite domov, nájdete ho. Neviete nič. Vynechajte perly, vynechajte mňa. Keď mu porovnajú odtlačky, budú vedieť, že má záznam v registri, a jednoducho budú rátať s tým, že si to za niečo zlizol."
Otvoril som si balíček cigariet, jednu zapálil, a chvíľu ju pozoroval. Nepohla sa ani o centimeter.
"Dokážete to?" spýtal som sa. "Ak nie, teraz je čas hovoriť."
"Prirodzene." Nadvihla obočie. "Vyzerám vari ako mučiteľka?"
"Vydali ste sa za podvodníka," riekol som zachmúrene.
Začervenala sa, a to som chcel. "Nie je podvodník. Je to iba čertovský blázon! Nik si preto o mne nemyslí nič horšie, ani chlapci na policajnej správe!"
"V poriadku. Tak sa mi to páči. Koniec koncov, s tou vraždou nemáme nič. A ak prehovoríme, môžete sa rozlúčiť s akýmkoľvek podielom z odmeny - ak vôbec niekedy nejakú vyplatia."
"Doparoma, dosť už tých rečí!" zašomrala Kathy Hornová bezočivo. "Ach, ten chudáčisko krpatý!" skoro zavzlykala.
Potľapkal som ju po ruke, zaškeril sa tak srdečne, ako som len vedel a vyšiel z Mansion Housu.
3
Poisťovacia spoločnosť Spoľahlivá záruka mala kancelárie u Graasa, tri malé miestnosti, ktoré nestáli za reč. Bola to taká firma, že si mohla dovoliť pôsobiť ošarpane, ak sa jej to páčilo.
Riaditeľom miestnej pobočky bol pán Lutin, postarší holohlavý muž s pokojnými očami a jemnými prsiami, pohrával sa nimi so škvrnitou cigaretou. Sedel za obrovským stolom bez zrniečka prachu a mierumilovne mi hľadel na bradu.
"Hm, Carmady? Počul som o vás." Iba sa dotkol mojej navštívenky. "O čo vám ide?"
Pomädlil som v prstoch cigaretu a stlmil hlas. "Pamätáte sa na Leandrove perly?"
Pomaly, trocha znudene sa usmial. "Na tie asi nikdy nezabudnem. Túto spoločnosť stáli stopäťdesiattisíc dolárov. Bol som vtedy márnomyseľný mladý poisťovací úradník."
"Mám nápad. Možno to bude všetko nezmysel. Veľmi pravdepodobne... Ale rád by som to skúsil. Dvadsaťpäťtisíc odmeny ešte stále platí?"
Odkašlal si. "Dvadsaťtisíc, Carmady. Rozdiel sme už minuli... Márnite čas."
"Je to môj čas. Tak teda je to dvadsať. Do akej miery by ste so mnou mohli spolupracovať?"
"Aký druh spolupráce máte na mysli?"
"Mohol by som dostať písomné odporúčanie pre vaše pobočky? Pre prípad, že by som musel zájsť za hranice tohto štátu a že by sa mi zišlo zopár láskavých slov od nejakého miestneho šerifa."

"A kam mimo územia štátu?"
Usmial som sa naňho. Poklopkal cigarou po okraji popolníka a tiež sa usmial. Ani jeden z nás sa neusmieval úprimne.
"Nijaké písomné odporúčanie," riekol tvrdo. "New York by s tým nesúhlasil. Máme na to vlastných ľudí. Ale neoficiálne vám pomôžeme, ako budeme vedieť. A dvadsaťtisíc, ak vám to vyjde... Samozrejme, že vám to nevyjde."
Zapálil som si cigaretu, oprel sa o stoličku a vyfúkol obláčik k povale.
"Nie? Prečo nie? Tie guľôčky ste jakživ nedostali. Ale existovali, však?"
"Dofrasa, že či! A ak ešte existujú, patria nám!"
Odklepol si trocha popola z cigary a zvysoka na mňa pozrel:
"Ste mi sympatický, hoci ste blázon. Ale my sme veľký podnik. Predpokladajme, že vás dám sledovať. Čo potom?"
"Nechám to tak. Zbadám, či ma sledujú. Už som dosť dlho v tejto profesii, aby mi to neušlo. Oznámim to, čo viem, polícii a pôjdem domov."
"Prečo by ste to urobili?"
Naklonil som sa znova ponad stôl. "Pretože," šeptal som pomaly, "chlapíka, ktorý poznal stopu, dnes odpravili."
"Ach ... ach." Lutin si pošúchal nos.
"Ja som ho nezabil."
"Nijaké odporúčanie ste nechceli. Nemohli by ste ho dokonca ani mať pri sebe. A po tom, čo ste mi povedali, sakramentsky dobre viete, že sa vám ho neopovážim dať."
Vstal som, uškrnul sa a vykročil ku dverám. Aj on vstal - veľmi rýchle - obehol stôl a položil mi malú dlaň na predlaktie.
"Počujte, viem, že ste blázon, ale ak sa vám niečo podarí nájsť, oznámte to prostredníctvom našich chlapcov. Potrebujeme reklamu."
"Doparoma, z čoho podľa vás žijem?"
"Dvadsaťpäťtisíc."
"Myslel som, že to bolo dvadsaťtisíc."
"Dvadsaťpäť. A aj tak ste blázon. Sype tie perly vôbec nemal. Keby ich mal, bol by sa s nami už dávno dohodol."
"Okay. Mali ste fúru času si to premyslieť."
Potriasli sme si rukami, zaškerili sa jeden na druhého ako chytráci, ktorí nikoho neoklamú, ale aj tak to skúšajú.
Bolo štvrť na päť, keď som sa vrátil do kancelárie. Dal som si dva poháriky, napchal si fajku a sadol si, aby som sa poradil so svojím umom. Zazvonil telefón.
"Carmady?" ozvala sa neznáma žena. Bol to slabý, napätý, chladný hlas.
"Uhm."
"Mali by ste zájsť za Rushom Madderom. Poznáte ho?"
"Nie," klamal som. "Prečo by som mal ísť za ním?"
V drôte sa náhle rozcengal ľadový smiech: "Kvôli istému chlapíkovi s boľavými nohami."
Telefón šťukol. Odtiahol som slúchadlo od ucha, škrtol zápalkou a hľadel na stenu tak dlho, až mi plameň začal páliť prsty.
Rush Madder bol pochybný advokát, kanceláriu mal v Quornovej budove. Bezvýznamný fiškál, vymáhal percentá z odškodného, zaoberal sa falošnými alibi, hocičím, čo trochu zaváňalo podfukom a na čom sa trochu dalo zarobiť. Nepočul som o ňom nič v súvislosti s takou veľkou akciou, akou bolo opaľovanie chodidiel.

4

Na dolnom konci Spring Street sa chýlilo k dopravnej špičke. Taxíky sa ponevierali pri okraji chodníka, stenografky sa včaššie poberali domov, električky upchávali ulice a dopravní strážnici rozhadzovali rukami.
Quornova administratívna budova mala úzke priečelie farby vyschnutej horčice a vchod pôsobil ako obrovská škatuľa s falošnými zubami. V adresári boli mená dentistov, ktorí opravujú zuby bezbolestne, ľudí, ktorí vás naučia, ako sa stať poštárom, mená bez uvedenia povolania a čísla bez uvedenia mena. Rush Madder, právnik, mal kanceláriu číslo 619.
Vystúpil som z kabíny hrkotavého výťahu, pozrel na pľuvadlo na špinavej gumenej podložke, prešiel po chodbe, ktorá páchla ohorkami, a stlačil gombík pod panelom z mliečneho skla s číslom 619. Dvere boli zamknuté. Zaklopal som.
Cez sklo som zazrel blížiť sa akýsi tieň a dvere sa so škripotom otvorili. Hľadel som na zavalitého chlapa s mäkkou okrúhlou bradou, hustými čiernymi obrvami, mastnou pleťou a ovisnutými fúzmi, ktoré mu robili tvár ešte tučnejšou. Vystrel dva prsty zažltnuté od nikotínu. "Aha, aha, sám veľký detektív osobne. Očko, ktorému nikdy nič neujde. Carmady, ak sa nemýlim?"
Vkročil som dnu a čakal, kým sa dvere so škripotom zavrú. V miestnosti nebol pokrovec, dlážku pokrývalo hnedé linoleum, hladký stôl a registračka v pravom uhle k nemu, obrovský zelený trezor - vyzeral tak ohňovzdorné ako papierové vrecko, dve skrine s kartotékami, tri stoličky, zabudovaný šatník a umývadlo v kúte pri dverách.
"Aha, aha, sadnite si," ponúkol ma Madder, "Teší ma." Motkal sa za stolom, vyzbrojil sa párajúcim sa vankúšikom a posadil sa naň. „Pekné od vás, že ste sem zaskočili. Obchodne?"
Sadol som si, do úst vložil cigaretu a pozrel naňho. Nepovedal som ani slovo. Pozoroval som, ako sa začína potiť. Najprv vo vlasoch. Schmatol ceruzku a čosi si poznačil do bloku. Potom na mňa blysol rýchlym pohľadom a znovu sklopil zrak na poznámkový blok.
"Nejaké návrhy?" spýtal som sa ticho.
"Na čo?"
Nepoberal na mňa.
"Na to, ako by sme mohli spolu uzavrieť malý obchod. Napríklad s klenotmi."
"Čo to bolo za pipku?"

"Aká pipka?" Ešte stále na mňa nepozeral.
"Tá, čo mi telefonovala."
"Niekto vám telefonoval?"
Siahol som po jeho telefóne, bol to staromódny závesný typ, a začal som pomaličky vykrúcať číslo policajného riaditeľstva. Vedel som, že pozná to číslo tak dobre ako svoj klobúk.
Natiahol ruku a stlačil vidlicu. "Počujte," zanariekal. "Ste prirýchly. Prečo voláte policajtov?"
"Chcú sa s vami pozhovárať. Pre prípad, že by ste poznali istú štetku, čo pozná jedného s boľavými nohami."
"A musí to byť?" Golier mu bol už pritesný. Prudko ním mykol.
"Kvôli mne nie. Ale ak si myslíte, že tu budem sedieť a dovolím vám, aby ste mi skúšali reflexy, tak áno."
Madder otvoril plochú plechovicu s cigaretami a vtisol si jednu do úst s nechutným zvukom. Ruka sa mu triasla.
"Tak dobre," zašomral pridusene. "Tak dobre. Už sa nepaprčte."
"Nehrajte sa tu so mnou na mačku a myš," zavrčal som. "Poďme k veci. Ak pre mňa máte prácu, pravdepodobne je pre mňa priveľmi špinavá, aby som sa jej dotkol. Ale aspoň si vypočujem, o čo ide."
Prikývol. Už sa upokojil. Vedel, že som blufoval. Vyfúkol bledý kúdol dymu a pozoroval ho, ako sa rozplýva.
"Tak je to v poriadku," usmial sa. "Raz za čas sa robievam hlúpym. Ide o to, že hlúpi nie sme. Carol vás videla, ako ste vošli do domu a vyšli z neho. Polícia neprišla."
"Carol?"
"Carol Donovanová. Moja priateľka. Ona vám volala."
Prikývol som:
"Ďalej."
Nevravel nič. Iba sedel a hlúpo na mňa civel.
Uškrnul som sa a zľahka sa naklonil cez stôl:
"Toto vás páli! Neviete, prečo som šiel do domu, ani prečo som po odchode nevolal na políciu. To je jednoduché. Myslel som, že je to tajomstvo."
"Iba sa navzájom naťahujeme," poznamenal Madder kyslo.
"V poriadku. Rozprávajme sa o perlách. Takto to bude ľahšie?"
V očiach sa mu rozsvietilo. Chcel, aby vyzeral vzrušene, ale nepodarilo sa mu to. Chladne mi oznámil:
"Carol si toho krpáňa nabalila raz večer. Bláznivý chumaj, plný kokaínu, ale v makovici mal nápad. Vykladal o perlách, o akomsi starom chlapíkovi hore na severovýchode Kanady, ktorý ich kedysi dávno šlohol a ešte stále ich má. Lenže nepovedal, kto to bol, ani kde je. Lišiak. Čušal. Neviem, prečo."
"Chcel si dať popáliť nohy."
Madderovi sa zatriasli pery a znovu sa mu medzi vlasmi zjavili kropaje potu.
"Ja som to neurobil," povedal pridusene.
"Vy, alebo Carol, nie je to jedno? Ten chlapík zomrel. Môžu vám prišiť vraždu. Nezistili ste, čo ste chceli vedieť. Preto som tu. Myslíte si, že viem to, čo neviete vy. Zabudnite na to. Keby som vedel dosť, nebol by som tu a keby ste vy vedeli dosť, nevolali by ste ma sem. Sedí to?"
Uškrnul sa, pomaličky, akoby ho to bolelo. Zohol sa, vytiahol hlbokú zásuvku a na stôl položil pekne formovanú hnedú fľašu a dva pásikavé poháriky. Zašeptal:
"Fifty-fifty. Vy so mnou. Carol z toho vynechám. Je čertovsky tvrdá, Carmady! Už som videl tvrdé ženy, ale ona je tým modravým leskom na pancieri. Nepovedali by ste to na ňu, čo?"
"Videl som ju?"
"Tuším áno. Ona to tvrdí."
"Ach, to dievča v aute."
Prikývol a nalial dve poriadne dávky, odložil fľašu a vstal. "Vodu? Ja by som si dal."
"Nie. Ale prečo ste ma pribrali? Neviem o nič viac, ako ste vraveli. Alebo veľmi málo. Celkom iste nie toľko, koľko treba vedieť..."
Zaškúlil cez poháre. "Viem, kde za Leandrove perly dajú päťdesiattisíc, dva razy toľko, ako by ste dostali vy. Budete mať svoje, a mne ešte zostane. Potrebujem taký ksicht, aký máte vy, aby som mohol pracovať otvorene. Dáte si vodu?"
"Nie."
Prešiel cez miestnosť k zabudovanej umyvárni, pustil vodu a vrátil sa s dopoly naplneným pohárom. Znovu si sadol, uškrnul sa a zdvihol ho.

5

Až do tejto chvíle som urobil iba štyri chyby. Prvú - že som sa do toho vôbec zamiešal. Druhú - že som to nenechal hneď, ako som našiel mŕtvolu Peelera Marda. Tretiu - že som sa stretol s Madderom. Štvrtou, najväčšou, bola tá whisky.
Chutila čudne už vo chvíli, keď som ju pregĺgal. Vzápätí som si s prenikavou jasnosťou uvedomil - akoby som to bol na vlastné oči videl, že v umyvárni zamenil svoju whisky za neškodnú, ktorú tam mal ukrytú.
Chvíľu som ticho sedel s prázdnym pohárom v ruke, zbierajúc sily. Madderova tvár bola zrazu obrovská, okrúhla a rozmazaná. Keď ma pozoroval, mastný úsmev mu pošklbával ovisnutými fúzmi.
Siahol som do vrecka nohavíc a vytiahol neposkladanú vreckovku. Niečo som v nej mal. Madder sa nehýbal do tej chvíle, ako si prvý raz siahol pod sako.
Vstal som, opito sa zaknísal a tresol ho rovno po temene.
Zakašlal. Vstával. Klepol som ho do čeľuste. Ochabol a rukou siahajúcou pod sako prevrhol svoj pohár na stole.

Postavil som ho.
Šiel som k spojovacím dverám a skúsil kľučku. Bolo zamknuté. Teraz som sa už tackal. Pritiahol som kancelársku stoličku k vchodovým dverám a podoprel operadlom kľučku. Zaprel som sa do dverí dychčiac, škrípuc zubami, preklínajúc seba samého. Vytiahol som železka a vracal sa k Madderovi.
Zo šatníka vystúpila veľmi pekná čiernovlasá, sivooká dievčina a namierila na mňa tridsaťdvojku.
Mala na sebe chutné belasé šaty. Klobúčik v tvare prevráteného taniera jej odvážne sedel šikmo na čele. Pri sluchách jej splývali lesklé vlasy. Oči mala bridlicovosivé a napriek tomu veselé, tvár sviežu, mladistvú a tvrdú ako oceľ.
"V poriadku, Carmady. Ľahnite si a vyspíte sa z toho. Ste odbavený."
Tackavo som k nej vykročil, mávajúc zbraňou. Zavrtela hlavou. Jej tvár mi v tej chvíli pred očami neuveriteľne narástla, rozplývala sa a hojdala. Revolver v Carolinej ruke mohol byť hocičím - od špáradla až po tunel.
"Nebláznite, Carmady!" vykríkla. "Niekoľko hodín si pospíte a my budeme mať zopár hodín náskok. Nenúťte ma vystreliť!"
"Choďte do čerta," zamrmlal som. "Verím, že by ste to urobili."
"Na to môžete vziať jed, zlatíčko. Som dáma, ktorá vie, čo chce. Tak je to dobre. Sadnite si."
Dlážka sa nadvihla a zhodila ma z nôh. Sedel som na nej, akoby to bola plť na rozbúrenom mori. Pritisol som si dlane na hruď. Dlážku pod sebou som ani necítil. Ruky a celé telo mi znecitliveli.
Pokúšal som sa ju odzbrojiť pohľadom. "Cha-chá! Madam, naháňate mi strach!" zachichotal som sa.
Odpovedala mi mrazivým smiechom, ktorý som ledva začul. V hlave mi bili bubny, ozývajúce sa z ďalekej džungle. Okolo mňa sa pohybovali vlny svetla, tmavé tiene a v ušiach mi znel šum ako vietor v korunách stromov. Nechcel som si ľahnúť, a ležal som.
Dievčenský hlas doliehal ku mne z diaľky; hlas škriatka.
"Fifty-fifty? Tak jemu sa nepáčia moje metódy? Nech boh obmäkčí jeho veľké dobré srdce. Postaráme sa oňho."
Nejasne som začul dutý zvuk, ktorý mohol byť aj výstrelom. Dúfal som, že zastrelila Maddera, ale urobila čosi iné. Iba mi trochu pomohla, aby som sa rýchlejšie ponoril do nirvány - a to mojou vlastnou zbraňou.

Keď som sa prebral, bola už tma. Čosi mi nad hlavou hlasne šťukalo. Za otvoreným oblokom, pri ktorom stál písací stôl, sa rozstreklo na vysoké bočné múry akejsi budovy žlté svetlo. Reklama na streche.
Vstával som z dlážky ako človek dvíhajúci sa z hlbokého blata. Prebrodil som sa k umývadlu, ošpliechal si tvár, siahol si na temeno a zažmurkal. Keď som sa dostal späť ku dverám, nahmatal som vypínač.
Na stole boli porozhadzované papiere, dolámané ceruzky, obálky, prázdna hnedá fľaša od whisky, cigaretové ohorky a popol. Neporiadok z náhlivo vyprataných zásuviek. Vôbec som nemal záujem poprezerať si to. Vyšiel som z kancelárie, zviezol sa dolu hrkotavým výťahom, vkĺzol do baru, dal si koňak, potom nasadol do auta a odviezol sa domov.
Prezliekol som si šaty a zdvihol telefón. Bolo asi pol desiatej.
Kathy Hornová zanôtila: "Tak ešte ste neodišli... Dúfala som, že nie."
"Sama?" spýtal som sa, hrdlo ešte vždy zovreté.
"Áno, ale dlhé hodiny som mala dom plný policajtov. Keď sa to tak vezme, boli celkom milí. Domnievali sa, že ide o vyrovnávanie nejakých starých účtov."
"A pravdepodobne vás teraz odpočúvajú," zavrčal som. "Kde som mal ísť?"
"Nuž ... viete, kde. Vaše dievča mi povedalo."
"Drobné tmavovlasé dievča? Veľmi chladné? Carol Donovanová?"
"Mala vašu navštívenku. Prečo, vari to nebola? ..."
"Nemám nijaké dievča. A stavím sa, že vám vykĺzlo celkom nenútene a bez uváženia meno mesta na severe. Však?"
"A-áno," priznala sa Kathy Hornová chabo.
Nočné lietadlo na sever som ešte stihol.
Bol ta pekný výlet, no bolela ma hlava...
6
Hotel Snoqualmie v Olympii bol na Capitol Way, a pred ním krásny štvorec mestského parku. Prešiel som popred dvere kaviarničky a kráčal dolu vŕškom, tam kde najkrajnejší pustý výbežok Puget Soundu uschýnal i zahníval oproti línii nepoužívaných nákladných výkladísk. V popredí boli nakopené viazanky dreva na kúrenie a pomedzi štósy sa tmolili alebo posedávali na debnách starci s fajkami. Nápisy za ich chrbtami hlásali: Palivové drevo a triesky. Dovoz zdarma.
Za nimi sa dvíhal nízky útes a oproti sivobelasej oblohe sa črtali rozložité severské borovice.
Dvaja starci sedeli od seba asi šesť metrov. Podišiel som k jednému z nich. Mal manchestrové nohavice a veľmi ošúchanú červeno-čiernu indiánsku prikrývku. Na jeho klobúku bolo vidno pot z dvadsiatich horúcich liet. Rukou zvieral krátku čiernu fajku a špinavými prstami druhej ruky si pomaly, priam rozkošnícky mykal dlhý, kučeravý chlp, ktorý mu vyrastal z nosa.
Obrátil som jednu debnu hore dnom, sadol si, napchal si fajku, zapálil ju a vyfúkol obláčik dymu. Zamával som rukou smerom k vode a poznamenal:
"Človek by si nikdy nepomyslel, že dakedy uvidí Tichý oceán ..."
Pozrel na mňa.
"Tu u vás je to pánubohu za chrbtom. Ticho, pokoj... Páčia sa mi také mestá."
Ďalej pozeral na mňa bez slova.
"Stavím sa, že tu každý pozná každého v meste aj v okolí."
"Koľko stavíte?" spýtal sa.
Vytiahol som z vrecka strieborný dolár. Starec si ho prezrel, prikývol, a zrazu si vyšklbol z nosa ten dlhý chlp a podržal

ho proti svetlu.
"Prehrali by ste."
Položil som si dolár na koleno. "Pozná tu niekto istého človeka na okolí, čo chová fúru zlatých rybičiek?" spýtal som sa.
Civel na dolár. Druhý starec obďaleč mal na sebe montérky a topánky bez šnúrok. Aj on civel na dolár. Obaja si odpľuli v tom istom okamihu. Prvý starec sa obzrel a z plného hrdla zvreskol:
"Vite, gdo chová zlaté rybky?"
Druhý starec vyskočil z debny, schmatol veľkú sekeru, nachystal si poleno, zaťal doň sekerou a rozštiepil ho na dva rovnaké kusy. Víťazoslávne sa pozrel a zavrešťal:
"Ani ja!"
Prvý starec povedal: "Nečuje dobre." Pomaly vstal, vošiel do kôlne postavenej zo starých dosák nerovnako dlhých a zatresol dvere.
Druhý starec rozmarné odhodil sekeru, odpľul si v smere zatvorených dverí a odišiel.
Dvere kôlne sa otvorili, vystrčil z nich hlavu chlap v indiánskej prikrývke.
"Enem teho, co chytá raky," riekol a znovu zatresol dvere.
Vložil som si dolár do vrecka a vrátil sa na vŕšok. Dovtípil som sa, že by trvalo pridlho, kým by som sa s nimi dorozumel.
Capitol Way smerovala od severu na juh. Matno-zelená električka sa preknísala okolo na ceste. V diaľke som videl vládne budovy. Smerom na sever boli na ulici dva hotely, obchody a potom odbočky. Pravá viedla na Tacomu a Seattle a ľavá prechádzala cez most a smerovala von, na polostrov.
Za týmito dvoma odbočkami zrazu začala ulica pôsobiť staro a ošarpané. Vozovka mala popraskaný povrch, bola tu čínska reštaurácia, zadebnené kino a zastaváreň. Nápis trčiaci ponad špinavý chodník hlásal: Predaj tabaku a pod tým malými písmenami, akoby v nádeji, že sa nik nedíva, Herňa.
Prešiel som popri stojane s krikľavými časopismi a vitrínou s cigarami, v ktorej boli aj muchy. Naľavo bol dlhý drevený pult, zopár hracích automatov, biliardový stôl a pri ňom hral sám so sebou vysoký chudý chlap s vyhasnutou cigarou v ústach. Mal dlhý nos.
Sadol som si na barovú stoličku, holohlavý chlap s tvrdým pohľadom vstal, utrel si ruky do hrubej sivej zástery a ukázal mi zlatý zub.
"Slzu ražnej," požiadal som. "Poznáte niekoho kto chová zlaté rybky?"
"Uhm," odpovedal. "Nie."
Nalial čosi do pohárika a potisol ho cez pult.
"Dvadsaťpäť centov."
Privoňal som si k tomu a zmŕštil nos. "To uhm platilo na ražnú?"
Plešivec vytiahol fľašu s vinetou, na ktorej stálo: Najjemnejšia novoorleánska čistá ražná whisky, zaručene stará najmenej štyri mesiace.
"Okay," usmial som sa. "Vidím, že ste ju práve dostali."
Nalial som do toho trochu vody a vypil. Chutilo to ako kultúra cholerovej nákazy. Barman mi ukázal zlatý zub na druhej strane, ťažkými rukami chytil pult a vystrčil na mňa bradu. "Čo sú to za drísty?" spýtal sa skoro jemne. "Hľadám nejaké zlaté rybky do predného obloka. Zlaté rybky."
Barman veľmi pomaly precedil: "Vyzerám ako ten, kto by poznal niekoho, čo má zlaté rybky?" Tvár mu trocha zbelela.
Chlap s dlhým nosom, ktorý hral sám biliard, odložil tágo, pripochodoval k pultu, zastal pri mne a hodil na pult niklovú mincu.
"Nalej mi prv, ako sa poštíš," rozkázal. Barman sa vytrepal spoza pultu so značným úsilím. Pozrel som dolu, či nezanechal prstami v dreve odtlačky. Vytiahol coca-colu, pomiešal ju koktailovou paličkou, tresol ju na pult, nadýchol sa zhlboka, vypustil vzduch z nosa, zachrčal a vykročil k dverám s nápisom Toaleta.
Chlap zdvihol coca-colu a pozrel do zájdeného zrkadla za pultom. Ľavou polovicou úst mu krátko šklblo. Vyšiel z nej tlmený hlas:
"Ako sa má Peeler?"
Pritisol som si palcom ukazovák, priložil si ich k nosu, zavetril som a smutne potriasol hlavou.
"Berie toho fúru, čo?"
"Uhm," prikývol som. "Nepočul som meno."
"Hovorte mi Zapadajúce Slnko. Smerujem stále na západ. Myslím, že bude držať zobák."
"Bude držať zobák," zopakoval som.
"Ako sa vám nadáva?"
"Dodge Willis z El Pasa."
"Bývate niekde?"
"V hoteli."
Položil prázdny pohár na pult a zašomral: "Pohnime kostrou!"
7
Vyšli sme do mojej izby, posadili sa a hľadeli jeden na druhého ponad dva poháre so škótskou a pivom. Zapadajúce Slnko ma skúmal bezvýraznými očami, spočiatku iba tak trochu, ale nakoniec veľmi dôkladne, nič nevynechávajúc. Uchlipol som si whisky a čakal. Konečne sa ozval svojou bruchomluvou:
"Ako to, že Peeler neprišiel?"
"Z toho istého dôvodu, prečo nezostal tam, kde bol."

"Čo tým chcete povedať?"
"Uhádnite."
Prikývol, akoby som bol povedal niečo, čo má zmysel, a vzápätí sa spýtal:
"Aká je horná cena?"
"Dvadsaťpäťtisíc."
"Pchá!" Znelo to dôrazne.
Oprel som sa v kresle, zapálil si cigaretu, vyfúkol dym do otvoreného obloka a pozoroval, ako ho schytil vetrík a trhá ho na kusy.
"Nepoznám vás. Môžete byť hocikto. Jednoducho neviem."
"Tak prečo ste ku mne prišli?" spýtal som sa.
"Poznali ste heslo, nie?"
A teraz do toho. Uškrnul som sa naňho. Aha. Heslo bolo Zlaté rybky. Miestom stretnutia bola trafika.
Bezvýraznosť jeho tváre mi prezradila, že sa nemýlim. Vyšlo mi to tak, ako o tom občas snívame, ale ani v sne to nevychádza tak, ako má ...
"Tak, a čo ďalej?" preveroval ma Zapadajúce Slnko. Vysal kúsok ľadu z pohára a cmúľal ho.
Zasmial som sa. "Okay. Som rád, že ste opatrný. Takto by sme sa mohli naťahovať celé týždne. Vyložme karty na stôl. Kde je ten starý chren?"
Stisol pery, potom si ich oblizol a znovu stisol. Pomaličky odložil pohár, pravú ruku mal voľne položenú na stehne.
Pochopil som, že som urobil chybu. Peeler presne vedel, kde ho nájsť. Preto som to mal vedieť aj ja.
V jeho hlase vôbec nebolo badať, že som tú chybu urobil. "Chcete tým povedať, prečo nevyložím karty na stôl a vy len budete sedieť a hľadieť na ne? Figu."
"Tak ako sa vám bude páčiť toto?" zavrčal som. "Peeler je mŕtvy."
Pohol obrvou a kútikom úst. Hlas mu znel trochu drsnejšie, ako keď prstom šúchate suchú kožu.
"Ako sa to stalo?"
"Konkurencia, o ktorej ste vy dvaja nevedeli." Naklonil som sa dozadu a usmial sa.
Revolver sa na slnku mäkko, kovovo blýskal. Ani som nezbadal, skade sa vzal. A hľadela na mňa hlaveň, okrúhla, tmavá a prázdna.
"Šijete búdu na nepravého," zašomral Zapadajúce Slnko. "Nie som padlý na hlavu, aby som sadal na lep podvodníkovi."
Zložil som si ruky na prsiach, pričom som dbal, aby som mal pravicu navrchu.
"Bolo by to tak - keby som na vás šil búdu. Nie. Peeler sa zahrával s istým dievčaťom a ona to z neho vytiahla - okrem jednej informácie. Nepovedal jej, kde nájsť toho starkého. A tak šla spolu so svojím kumpánom k Peelerovi do bytu. Priložili mu na chodidlá rozžeravené hladidlo. Umrel zo šoku."
Na Zapadajúce Slnko to, ako sa zdá, nezapôsobilo. "Ešte mi zostala v ušiach fúra miesta."
"Aj mne," zavrčal som, predstierajúc zlosť. "A čo ste vlastne také povedali, čo by malo nejaký význam - okrem toho, že Peelera poznáte?"
Rozkrútil revolver na ukazováku a pozoroval ho.
"Starý Sype je vo Westporte," povedal nenútene. "Znamená to pre vás niečo?"
"Uhm. Má tie guľôčky?"
"Ako to mám, dočerta, vedieť?" Zastavil revolver a položil si ho na stehno. Už na mňa nemieril.
"Kde je tá konkurencia, ktorú ste spomínali?"
"Dúfam, že som ich vyhodil zo sedla. Ale nie som si celkom istý. Môžem spustiť ruky a napiť sa?"
"Dobre, dajte si. Ako ste sa k tomu dostali?"
"Peeler býval u manželky môjho kamoša, ktorý je v base. Príma dievča, na takú sa dá spoľahnúť. Povedal jej to a ona sa mi s tým zverila ..."
"A potom ho odpravili? Na koľko dielov sa delíte? Samozrejme, že polovica je moja."
Vypil som whisky a odtisol prázdny pohár. "Čerta starého!"
Revolver sa o dva centimetre nadvihol a znova klesol. "Koľkí dokopy?" vybrechol.
"Traja, teraz, keď je Peeler z toho vonku. Ak odstavíme konkurenciu."
"Tých, čo opekajú nohy? Nijaké strachy. Ako vyzerajú?"
"Volá sa Rush Madder, pochybný fiškál, päťdesiatnik, tučný, riedke ovisnuté fúzy a tmavé vlasy, stosedemdesiatpäť-osemdesiat, nijaký lúmen. Dievča, Carol Donovanová, čierne, dlhšie mikádo, sivé oči, pekná, drobné črty, dvadsaťpäť až dvadsaťsedem, stopäťdesiatsedem, naposledy videná v belasom, tvrdá, ako už také bývajú. V tej dvojici rozhoduje ona.
Ľahostajne prikývol a odložil revolver nabok. "My ju už obmäkčíme, keď sem vopchá nos. Mám doma káru. Prevezte sa do Westportu a obzrite sa tam. Možno sa vám to podarí cez tie zlaté rybky. Vravia, že je do nich celý preč. Ja sa radšej nebudem vytŕčať. Pre mňa má priveľa skúseností z lapáku. Smrdím basou."
"Príma," súhlasil som srdečne. "Aj ja som celý zbláznený do zlatých rybiek."
Zapadajúce Slnko siahol po fľaši, nalial si škótskej a vlial ju do seba. Vstal a napravil si golier.
"Ale nijakú chybu, chlapče! Bude to fuška."
"To je v poriadku. Poisťovňa stojí za nami."
Potiahol si vestu a pošúchal chudý krk. Nasadil som si klobúk, vstal a zavrel okno.
Vybrali sme sa k dverám. Keď chcel siahnuť po kľučke, ozvalo sa zaklopanie. Naznačil som Zapadajúcemu Slnku, aby ustúpil k stene. Chvíľočku som uprene hľadel na dvere a potom som ich otvoril.

Zjavili sa dva revolvery skoro v tej istej rovine. Jeden malý - tridsaťdvojka - a druhý obrovský Smith&Wesson. Za nimi sa ukázala ich majiteľka.
"Okay, ty chytrák," pozdravila dievčina sucho. "Si v kýbli. Uvidíme, či sa z neho dostaneš."
8
Pomaly som zacúval. Potkol som sa, padol doluznačky na dlážku a skotúľal so stonaním nabok.
Zapadajúce Slnko vykríkol: "Tu ho máte, ľudkovia. A do toho!"
Dve hlavy sa strhli a odvrátili odo mňa zrak a v tej chvíli som mal revolver pri boku. A stenal som ďalej.
Nastalo ticho. Nepočul som pád revolvera. Dvere do izby boli ešte dokorán a Zapadajúce Slnko sa tisol k stene za nimi.
Dievča precedilo pomedzi zuby:
"Kry toho fízla, Rush, a zavri dvere! Ten kostlivec nemôže strieľať. Nik nemôže!..." Nato šeptom, že som to sotva zachytil, dodala: "Zabuchni ich!"
Rush Madder sťažka odcúval a revolverom pritom stále mieril na mňa. Chrbtom bol obrátený k Zapadajúcemu Slnku a z toho pomyslenia mu vstávali vlasy dupkom. Bol by som ho mohol ľahko zastreliť, ale o to nešlo. Zapadajúce Slnko stál zoširoka rozkročený, jazyk vyplazený. Čosi, čo by mohlo byť úsmevom, sa mu mihotalo v mdlých očiach.
Uprene hľadel na dievča a ono naňho. Ich revolvery mierili jeden na druhý.
Rush Madder siahol po dverách, schmatol ich okraj a prudko do nich vrazil. Vedel som presne, čo sa stane. Dvere tresnú a tridsaťdvojka vystrelí. Ak sa to stane v správnej chvíli, nebude to počuť. Tresnutie dverí prehluší výstrel.
Natiahol som ruku, pevne chytil Carol Donovanovú za členok a prudko ním mykol.
Dvere sa zatresli. Z jej revolvera vyšiel výstrel, kúsok omietky padol na pokrovec.
Zrútila sa na mňa a kopala. Zapadajúce Slnko sa ozval priduseným, a predsa pôsobivým ťahavým spôsobom:
"Ak je to takto, tak do toho!"
Čosi v jeho hlase zapríčinilo, že Carol Donovanová znehybnela. Uvoľnila sa, automatický revolver jej klesol k boku a vstala, pričom sa zlomyseľne obzrela dozadu.
Madder skrútol kľúčom vo dverách a hlasno dýchajúc, oprel sa o ne. Klobúk mal na uchu a spod neho mu vykúkali dva kúsky náplasti.
Kým som uvažoval, nik sa nehýbal. V chodbe nebolo počuť kroky, neozýval sa nijaký poplach; kľakol som si, skryl revolver, vstal a podišiel k obloku. Nik z chodcov na chodníku sa nezadíval na obloky horných poschodí hotela Snoqualmie.
Sadol som si na širokú staromódnu podobločnicu a tváril sa rozpačite, akoby som počul kňaza povedať neslušné slovo.
Dievča na mňa vybuchlo: "Tento šklban je vašim spoločníkom?"
Neodpovedal som. Začervenala sa a oči jej blčali. Madder vystrel ruku a vyhŕkol:
"Počúvaj, Carol, počúvaj ma. Takto sa to nerobí ..."
"Čuš!"
"Uhm," ustúpil Madder. "Iste."
Zapadajúce Slnko na mňa lenivo pozrel už tretí či štvrtý raz. Ruku s revolverom mal zľahka opretú o bok a celý postoj prezrádzal úplné uvolnenie. Raz som ho už videl vytiahnuť revolver a dúfal som, že dievča sa nedá oklamať.
"Počuli sme o vás dvoch," riekol pomaly. "Čo ponúkate? Nebol by som ani počúval, ale neznášam hluk výstrelu."
Dievča vyhlásilo: ‚Je toho dosť aj pre štyroch." Madder zápalisto prikývol, len lenže sa neusmial.
Zapadajúce Slnko na mňa pozrel. Prikývol som. "Štyria, to by šlo," vzdychol si. "Ale to je posledné slovo. Pôjdeme ku mne a trocha si zvlažíme hrdlo. Tu sa mi to nepáči."
"Musíme pôsobiť nenápadne," upozornilo dievča.
"Smrť je nenápadná," zatiahol Zapadajúce Slnko. "Už som sa s ňou stretol viac ráz. Preto si to ideme prebrať. To nie je hra na strieľačku."
Carol Donovanová vytiahla spod ľavej pazuchy semišovú kabelku a vopchala do nej tridsaťdvojku. Usmiala sa. Bola pekná, keď sa usmievala.
"Môj podiel je zarátaný," uškrnula sa. "Idem do toho. Kde bývate?"
"Za Water Street. Pôjdeme taxíkom."
"Veďte nás, priateľko."
Vyšli sme z izby a zviezli sa výťahom; potom sme kráčali halou plnou parohov, vypínaných vtákov a lisovaných kvetov za sklom.
Taxík prešiel Capitol Way, cez námestie, popri veľkom červenom nájomnom dome, priveľkom pre toto mesto, okrem období, keď tu zasadá zákonodarný zbor, a popri koľajniciach električky, okolo vládnych budov v diaľke a vysokých uzavretých brán guvernérovho paláca.
Chodníky lemovali duby. Za múrmi záhrad bolo vidno zopár veľkých rezidencií. Taxík zabočil na cestu, ktorá viedla na výbežok Soundu. Na úzkej čistinke medzi vysokými stromami sa ukázal dom. V diaľke sa medzi kmeňmi stromov ligotala vodná hladina. Dom mal krytú verandu, malú záhradku zarastenú burinou a priveľmi rozrastenými kríkmi.
Na konci špinavej príjazdnej cestičky stála kôlňa a v nej čupelo staré auto.
Vystúpili sme a ja som zaplatil za taxík. Všetci štyria sme pozorne sledovali, ako nám mizne z dohľadu. Nato Zapadajúce Slnko oznámil:
"Bývam na poschodí. Dolu býva učiteľka. Nie je doma. Poďme hore a vypláchneme si trocha hrdlo."
Prešli sme cez trávnik k verande, Zapadajúce Slnko otvoril dvere dokorán a ukázal na úzke schody.
"Dámy prvé. Veďte to, krásavica! V tomto meste nik nezamyká dvere."
Dievča si ho chladne premeralo, prešlo okolo neho a vyšlo na schody. Za ňou som šiel ja, Madder a Zapadajúce Slnko

posledný.

V jedinej miestnosti, ktorá zaberala väčšinu poschodia, bolo šero, lebo ju zatieňovali stromy; vikier, široká pohovka zatisnutá pod šikmý sklon strechy, stôl, zopár prútených kresiel, malé rádio a naprostriedku čierna okrúhla piecka.
Zapadajúce Slnko zašiel do kuchynky a vrátil sa s hranatou fľašou a pohármi.
Ponalieval, jeden zdvihol a tie ostatné nechal na stole.
Vzali sme si poháre a posadali si.
Zapadajúce Slnko vypil pohár na dúšok, zohol sa, aby ho položil, a keď sa vystrel, držal v ruke kolt.
Počul som, ako Madder preglgol v nečakanom chladnom tichu. Dievčaťu myklo ústami, akoby jej bolo do smiechu.
Nato sa naklonila dopredu a ľavou rukou držala pohárik nad uzáverom kabelky.
Domáci pán pomaly stisol pery do tenučkej rovnej čiary. Hovoril pomaly a zreteľne:
"Opekáte nohy, čo?! Opiekli ste ich môjmu kamarátovi, čo?!"
Madder zakašľal. Kolt sa mihom obrátil naňho. Advokát si položil ruky na kolená a stisol si kolenné kĺby.
"A pritom ste zelenáči," pokračoval Zapadajúce Slnko unavene. "Opiecť chlapíkovi nohy, aby zaspieval, a potom vojsť rovno do salónu jedného z jeho kamarátov. To nejde dokopy ani zviazané zlatou mašličkou."
Madder sa ozval trhane: "V po-poriad-ku. Ako sa vyplatíme?" Dievča sa pousmialo, ale mlčalo.
Zapadajúce Slnko sa uškrnul. "Povrazom," zašeptal. "Poriadnym kusiskom mokrého povrazu, zaviazaným na pevné uzly. A potom sa s kamarátom vyberieme chytať motýle - podľa vás perly - a keď sa vrátime -" zmĺkol a prešiel si ľavou rukou krížom cez hrdlo. "Páči sa vám ten nápad?" blysol pohľadom na mňa.
"Uhm, ale netreba na to zložiť veľkú báseň," uškrnul som sa. "Kde je ten povraz?"
"V bielizníku."
Vybral som sa popri stene tým smerom. Madder zrazu zaskučal, vyvrátil oči stĺpkom a v bezvedomí vypadol z kresla dolu tvárou.
To podráždilo Zapadajúce Slnko. Také bláznovstvo nečakal. Pravá ruka mu podskočila a kolt mieril dolu na advokátov chrbát.
Dievča vkĺzlo rukou pod kabelku. Revolver, ktorý tam bol pripevnený spinkou - ten revolver, o ktorom si Zapadajúce Slnko myslel, že je v taške - zaštekal a zablysol sa v ňom plamienok.
Zapadajúce Slnko zakašlal. Jeho kolt zahrmel a z kresla, v ktorom predtým sedel Madder, sa odštiepil kúsok dreva.
Domáci pán pustil kolt, pritisol si bradu na hruď a usiloval sa hľadieť na povalu. Dlhé nohy sa mu pokĺzli... Sedel, bradu na prsiach, oči vyvrátené k povale. Mŕtvy ako cibuľka v octe.
Vykopol som spod slečny Donovanovej kreslo. Zvalila sa na bok a mávala pritom pôvabnými nôžkami. Klobúčik na hlave sa jej nakrivil. Vykríkla. Stúpil som jej na ruku, potom som nohu prudko odtiahol a vykopol jej revolver. Preletel krížom cez manzardku. Kabelku som poslal za ním - aj s tým druhým revolverom, čo bol v nej. Carol na mňa zvreskla.
"Hore sa!" zavrčal som.
Pomaly vstala. So zdivenými očami cúvala predo mnou, hryzúc si peru, zrazu zmenená na fagana s bezočivou tvárou, ktorý sa dostal do slepej uličky. Cúvala, kým nenarazila na stenu. Oči sa jej blyšťali v smrteľne bledej tvári.
Blysol som pohľadom dolu na Maddera, prekročil ho a podišiel k zavretým dverám. Bola za nimi kúpelňa. Skrútol som kľúčom a ukázal dievčaťu.
"Dnu!"
Meravo prešla popri mne, takmer sa ma dotýkajúc.
"Počúvajte, očko..."
Vtisol som ju do dverí, zabuchol ich za ňou a obrátil kľúč v zámke. Podľa mňa sa nič hrozné nestane, ak sa jej zažiada vyskočiť z obloka. Videl som ho zdola.
Podišiel som k Zapadajúcemu Slnku, nahmatal mu vo vrecku malú tvrdú hrčku kľúčov na krúžku a vytiahol ich tak, aby nespadol z kresla. Nič iné som nehľadal.
Na krúžku boli kľúče od auta.
Pozrel som znovu na Maddera a všimol si, že má prsty biele ako sneh. Zišiel som dolu tmavým úzkym schodišťom na verandu, obišiel dom a nasadol do starého auta.
Jeden z kľúčov sa hodil do štartéra.
Auto naštartovalo, vycúval som po špinavej výjazdnej ceste k okraju chodníka. V dome bolo ticho a nič sa tam nehýbalo. Vysoké píne vôkol nečujne ševelili vrchovcami a pri pohybe nimi ustavičná prekĺzali chladné, bezcitné slnečné lúče.
Odviezol som sa na Capitol Way, prešiel popri námestí a hoteli Snoqualmie cez most k Tichému oceánu a namieril do Westportu.
9
Po hodine rýchlej jazdy cez preriedený les odsúdený na vyrúbanie, prerušenej tri razy, lebo som musel naberať vodu, a sprevádzanú kašlaním predzápalu, som sa dostal až ta, odkiaľ bolo počuť dunenie príboja. Široká biela cesta so žitým pásom v strede obopínala úpätie kopca, v diaľke sa jasne črtal kŕdlik budov pred ligotavým oceánom a potom sa cesta rozvetvovala. Odbočka vľavo bola označená nápisom: Westport - 14 kilometrov a smerovala opačne. Križovala hrdzavé nosníky mostu a vnárala sa do jabloňových sadov okmásaných vetrom.
O dvadsať minút som dohrkotal do Westportu. Bola to piesčitá kosa a za ňou návršie s niekoľkými roztrúsenými domami, postavenými z tehál a trámov. Na konci piesočnej kosy bolo úzke dlhé mólo a na jeho konci kotvil kŕdlik plachetníc s napoly spustenými plachtami plieskajúcimi o sťažne. Za nimi vyznačovali bóje kanál a v dlhej nepravidelnej čiare sa penila voda, tam sa skrýval piesočný nános.

Za ním sa Pacifik valil k Japonsku. Bol to najkrajnejší výbežok pobrežia, najzápadnejšia časť územia Spojených štátov, na ktorú môže človek vstúpiť. Skvelé útočište pre bývalého väzňa, ktorý má dve cudzie perly veľkosti nových zemiakov - za predpokladu, že nemá nijakých nepriateľov.
Zatiahol som pred vidiecky dom. Na dvore stála výveska: Obedy, večere, čaj. Drobný chlap s pehavou zajačou tvárou sa rozháňal hrabľami na dve čierne sliepky, zdalo sa, akoby mu odvrávali. Obrátil sa, keď motor auta, ktoré patrilo Zapadajúcemu Slnku, z ničoho nič zakašlal, hoci bol vypnutý.
Vystúpil som, prešiel cez bráničku a ukázal na nápis: "Dostanem tu obed?"
Chlap tresol hrabľami po sliepkach, utrel si ruky do nohavíc a zaškúlil na mňa. "Dala to tam manželka," zdôveril sa mi piskľavým šašovským hláskom. "Rozumie sa pod tým šunka s vajcami."
"Postačí mi to."
Vošli sme do domu. Boli tu tri stoly pokryté vzorkovaným voskovým obrusom, niekoľko litografií na stenách a loď vybavená kompletným lanovím na rímse kozuba. Posadil som sa. Hostiteľ odišiel lietajúcimi dvermi, ktosi naňho zvrieskol a z kuchyne sa ozvalo prskanie tuku na panvici. Vrátil sa, naklonil sa mi ponad plece, položil na obrus príbor a papierový obrúsok.
"Trocha priskoro na jablčnú pálenku, však?"
Povedal som mu, že sa veľmi mýli. Znovu odišiel a vrátil sa s pohárikmi a litrom čírej jantárovej tekutiny. Sadol si ku mne a nalial mi. Do prskania tuku si v kuchyni pospevoval akýsi sýty barytón.
Štrngli sme si a čakali, kým sa nám hore chrbtom začne šíriť teplo.
"Ste tu cudzí, však?" spýtal sa človiečik.
"Áno."
"Asi zo Seattlu? Máte na sebe pekné veci."
"Zo Seattlu," súhlasil som.
"Sem nechodí veľa cudzích," zašomral, pozrel mi na ľavé ucho. "Tadeto sa nedá nikde dostať. Teraz, pred zrušením..." zmĺkol a posunul ostrý pohľad ďatľa na moje druhé ucho.
"Ach, pred zrušením," zopakoval som s veľavýznamným gestom, akoby som vedel, o čom je reč, a odchlipol som si z pohára.
Nahol sa a dýchol mi na bradu. "Dofrasa, tu sa tým môžete napakovať v každom rybárskom stánku na móle. Vozí sa to pod nalovenými krabmi a ustricami. Dofrasa, vo Westporte sa v tom môžete kúpať. Deťom dávajú na hranie debničky zo škótskej. Šéfe, v tomto meste ani jedno auto nenocuje v garáži, lebo sú až po plafón plné kanadskej pálenky. Dofrasa, keď sa raz do týždňa vykladajú člny, stráži ich policajný kuter. V piatok. Vždy v ten istý deň." Zažmurkal.
Potiahol som si z cigarety. Z kuchyne sa naďalej ozýval prskot tuku a barytón.
"Dofrasa, vy asi nekšeftujete s pálenkou."
"Dofrasa, nie, ja kupujem zlaté rybičky."
"Okay," zachmúril sa.

Ponalieval som druhú rundu. "Tá fľaša ide na môj účet," zdôraznil som, "a ešte dve si vezmem so sebou."
Rozžiaril sa. "Čo ste to vraveli za meno?
"Carmady. Mysleli ste si, že vás s tými zlatými rybičkami naťahujem. Nenaťahujem."
"Dofrasa, z tých drobčekov sa predsa nedá vyžiť..."
Potiahol som sa za rukáv. "Povedali ste, že to je pekné. Pravdaže sa dá vyžiť, keď máte príma druhy. Nové druhy, stále čosi nové. Dozvedel som sa, že je tu niekde starký, čo má naozajstnú zbierku. Možno by ju predal. Niektoré dopestúva sám."
Nalial som ďalšiu rundu jablčnej pálenky. Lietacie dvere rozkopla dokorán obrovská fúzatá žena a zvreskla: "Odnes šunku s vajcami!"
Do môjho hostiteľa akoby strelil a vzápätí bol späť s tanierom.
Jedol som. Pozorne ma sledoval. Po chvíli sa nečakane pod stolom plesol po kostnatej nohe.
"Starý Wallace!" zachechtal sa. "Jasné, vy ste prišli za starým Wallaceom. Dofrasa, veľmi ho nepoznáme. So susedmi sa neráči."
Obrátil sa na stoličke a ukázal cez vetché záclony na vzdialený vŕšok. Stál na ňom žlto-biely dom, svietil na slnku.
"Dofrasa, hentam býva. Má ich strašnú kopu. Zlaté rybičky, čo? Dofrasa, mňa by ste opili aj kvapkadlom."
Tým môj záujem o chlapíka zmizol. Rýchlo som zhltol jedlo, zaplatil za tri fľaše jablčnej pálenky po dolári za liter, potriasol si s ním pravicu a vyšiel k autu.
Nezdalo sa mi, že sa treba ponáhľať. Rush Madder sa preberie z mdlôb a odomkne dievča. Lenže oni o Westporte nevedia. Zapadajúce Slnko to meno v ich prítomnosti nespomenul. Nevedeli o tom, keď prišli do Olympie, lebo by ta boli šli rovno. A ak načúvali za dverami mojej hotelovej izby, vedeli by, že nie som sám. Keď vtrhli dnu, nesprávali sa, akoby to boli vedeli.
Mal som fúru času. Zaviezol som sa k mólu a prezrel si pobrežie. Vyzeralo ostro, ako sa patrí. Boli tu stánky s rybami, krčmy či skôr putiky, malička tančiareň pre rybárov, herňa, arkáda s hracími automatmi a podniky s obscénnym programom. Ryby určené na návnadu sa hmýrili vo veľkých drevených nádržiach vo vode pri pilieroch móla. Stretol som povaľačov, ktorí pôsobili tak, že by sa im mal človek radšej vyhnúť, aby sa nedostal do maléru. Nablízku som nezbadal nijakého predstaviteľa zákona ...
Zaviezol som sa na vŕšok k žlto-bielemu domu. Stál celkom osamote, asi štyri bloky od najbližšieho stavania. Vpredu boli kvety, strihaný trávnik a alpinka. Žena v hnedo-bielych kartúnovýeh šatách striekačkou rozprašovala jed.
Nechal som káru zastaviť sa samú, vystúpil som a zložil klobúk.

"Býva tu pán Wallace?"
Mala peknú tvár, pokojnú a rozhodná. Prikývla.
"Chceli by ste s ním hovoriť?" Hlas mala tichý a pevný.
Neznel ako hlas manželky vlakového lupiča.
Povedal som jej meno, a to, že som dolu v meste počul o jeho rybkách. Zaujímam sa o nové, módne druhy.
Odložila striekačku a vošla do domu. Včely mi bzučali okolo hlavy, veľké huňaté včely, ktorým neprekáža studený vietor od mora. V diaľke dunel ako hudobný sprievod príboj na piesočných valoch.
Severské slnko sa mi zdalo byť pochmúrne, v jeho lúčoch nebolo páľavy. Žena držala otvorené dvere.
„Je na poschodí," riekla, "nech sa páči hore."
Prešiel som popri dvoch nenatretých hojdacích kreslách a vošiel do domu, ktorý patril človeku, čo ukradol Leandrove perly.
10
Pozdĺž stien priestrannej miestnosti boli akvária, dva rady na vystužených policiach, veľké obdĺžnikové nádrže v kovových rámoch, niektoré osvetlené zhora, iné znútra. Za sklom pokrytým riasami rástli v skupinkách ozdobné vodné trávy, voda sa jagala prízračným zeleným svetlom a v ňom sa pohybovali rybky vo všetkých dúhových farbách.
Boli tu dlhé štíhle rybky podobné zlatým šípkam, japonské závojnatky s fantastickými vejúcimi závojmi, neónky, priezračné ako farebné sklo, drobučké guppky, dlhé vyše centimetra, škvrnité guppky a veľké nemotorné čierne závojnatky s teleskopickými očami, papuľkami pripomínajúce žabu a nepotrebnými plutvami, ktoré sa brodili vodou ako brucháči idúci na obed.
Svetlo sem prúdilo predovšetkým z veľkého šikmého svetlíka. Pod ním stál pri holom drevenom stole vysoký, vycivený chlap, v ľavej ruke sa mu trepala červená rybka a v pravej držal žiletku z jednej strany oblepenú náplasťou. Pozrel na mňa spod huňatých sivých obŕv. Oči mal vpadnuté, bezfarebné, tupé. Podišiel som k nemu a pozrel na rybičku, ktorú držal.
"Pleseň?" spýtal som sa.
Pomaly prikývol. "Biela pleseň." Položil rybku na stôl a opatrne rozprestrel jej chrbtovú plutvu. Jej potrhané okraje boli machovobiele.
"Biela pleseň nie je taká zlá. Dám ju do poriadku a zasa sa bude mať k svetu. Čo pre vás môžem urobiť, šéfko?"
Mrvil som v prstoch cigaretu a usmieval sa.
"Ako ľudia ..." usmial som sa. "Tie rybky, myslím. Aj ich všeličo postihne - ako ľudí."
Pridržal rybku na stole a orezal jej popraskané časti plutvy. Rozprestrel chvostovú plutvu a odrezal aj z nej. Rybka sa prestala trepať.
"Niektoré možno vyliečiť. No napríklad chorobu vzdušného mechúra nemožno vyliečiť." Blysol na mňa pohľadom. "Toto jej neublíži, aj keď si to myslíte. Rybka môže zahynúť od šoku, ale nemožno jej ublížiť ako človeku."
Odložil žiletku a namočil chumáč vaty do akejsi fialovej tekutiny a zafarbil ňou rezné rany. Nato ponoril prst do nádobky s bielou vazelínou a potrel ich. Pustil rybku do malého akvária postaveného bokom. Rybka pokojne plávala, akoby sa jej nič nestalo.
Vycivený chlap si utrel ruky, posadil sa na kraj lavičky a civel na mňa neživými očami. Kedysi dávno nevyzeral najhoršie.
"Zaujímate sa o rybky?" spýtal sa. V jeho hlase sa ozývalo tiché, opatrné mrmlanie, čo si osvojil na chodbách a dvoroch väzníc.
Zavrtel som hlavou. "Nijako mimoriadne. To bola len zámienka. Prišiel som za vami zďaleka, pán Sype."
Oblizol si pery a nespustil zo mňa zrak. Keď sa znovu ozval, hlas mu znel veľmi unavene a mäkko.
"Volám sa Wallace, šéfko."
Vyfúkol som obláčik dymu a prepichol ho prstom. "Pre mňa ste Sype."
Naklonil sa dopredu a položil si ruky medzi kostnaté kolená a zopäl ich. Veľké hrčovité ruky, ktoré svojho času vykonali hŕbu ťažkej práce. Zdvihol ku mne hlavu a jeho mŕtve oči pod strapatými obrvami boli chladné. Hlas však zostal mäkký:
"Už som nevidel detektíva takmer rok. O čo vám ide?"
"Hádajte."
Hlas mu zmäkol ešte väčšmi. "Počujte. Mám tu pekný, pokojný domov. Nik ma už neotravuje. Nik na to nemá právo. Dostal som milosť rovno z Bieleho domu. Mám tu na hranie rybičky a človek si obľúbi všetko, o čo sa stará. Svetu nie som dlžen ani zlámaný groš. Zaplatil som. Manželka má dosť peňazí, aby sme z nich obaja vyžili. Chcem iba to, aby ma nechali na pokoji." Zmĺkol a znova zavrtel hlavou. "Už ma na elektrické kreslo nedostanete - už nie."
Mlčal som. Trocha som sa usmial a pozoroval ho.
"Nik sa ma nesmie dotknúť. Dostal som milosť rovno z prezidentskej kancelárie. Chcem len to, aby ma nechali na pokoji."
Zavrtel som hlavou a ďalej sa naňho usmieval. "To nikdy nedosiahnete - kým sa nepoddáte."
"Počujte," zvýšil hlas. "Možno ste na tomto prípade začali robiť až teraz. Pre vás je to ešte všetko čerstvé. Chcete si získať reputáciu. Lenže ja v tom žijem už dvadsať rokov a so mnou aj fúra iných ľudí, a niektorí majú bystré hlavičky. Tí vedia, že nemám nič, čo by mi nepatrilo. Nikdy som nemal. Má to niekto iný."
"Ten poštový manipulant," precedil som. "Pravdaže."
"Počujte," ozval sa tichšie. "Poznám to. Viem, že si neprestanú lámať hlavu - tak dlho, kým bude žiť niekto, kto si to pamätá. Viem, že mi sem raz začas pošlú zelenáča, aby to trocha rozvíril. To je v poriadku. Nerozčuľujem sa pre to. A teraz - čo mám urobiť, aby ste sa pobrali domov?"

Potriasol som hlavou a hľadel mu ponad plece na rybky vo veľkých tichých nádržiach. Cítil som sa unavený. Pokoj tohto domu v mojej mysli vyvolal duchov, duchov spred dávnych rokov. Vlak, ktorý sa s pravidelnými nárazmi rúti tmou, lupič skrytý v poštovom voze, záblesk zo zbrane, mŕtvy úradník na dlážke, nečujný zoskok do vodnej nádrže, chlap, ktorý devätnásť rokov udržoval tajomstvo - takmer ho udržal.

"Urobili ste chybu. Pamätáte sa na istého chlapíka menom Peeler Mardo?"
Zdvihol hlavu. Videl som, ako hľadá v pamäti. Zdalo sa, že to meno mu nič nehovorí.
"Je to človek, s ktorým ste sa spoznali v Leaveworthe. Taký štopeľ, sedel, lebo rozrezával dvadsaťdolárové bankovky a podlepoval ich falošným rubom."
"Aha. Spomínam si."
"Prezradili ste mu, že máte tie perly."
Videl som, že mi neverí.
"Iste som si z neho uťahoval."
"Možno. Ale je tu háčik. On si to nemyslel. Bol v tomto kraji pred nejakým časom s chlapíkom, ktorý sám sebe hovoril Zapadajúce Slnko. Niekde vás zazreli a Peeler vás spoznal. Začal rozmýšľať o tom, ako by prišiel k nejakým prachom. Lenže je to narkoman a rozpráva zo spánku. Prišla mu na to istá žena, potom ešte jedno mladé dievča a pokútny fiškál. Peelerovi popálili chodidlá a je mŕtvy."
Sype na mňa civel, ani okom nemihol. Ryhy pri kútikoch úst sa mu prehĺbili.
Zamával som cigaretou a pokračoval:
"Neviem, koľko prezradil, ale fiškál a to dievča sú v Olympii. Aj Zapadajúce Slnko je v Olympii, lenže je mŕtvy. Neviem, či vedia, kde vás hľadať, alebo nie. Ale raz sa to dozvedia - oni alebo niekto iný, im podobný. Políciu to prestane baviť, keď sa perly nenájdu, a vy sa ich nepokúšajte predať. Aj poisťovňu to prestane baviť a aj poštový úrad."
Sype nepohol ani brvou. Jeho hrčovité ruky, zovreté medzi kolenami, sa nehýbali. Civel na mňa mŕtvymi očami.
"Lenže špekulanti sa otráviť nedajú," pokračoval som. "Vždy sa nájdu dvaja či traja, ktorí majú dosť času, peňazí a podlosti, aby sa do toho pustili. Nejakým spôsobom sa dozvedia, čo chcú vedieť. Unesú vašu manželku, alebo vás odvezú von do lesov a spracujú vás... Mám pre vás slušný návrh."
"Z akej ste vy brandže?" spýtal sa nečakane. "Myslel som si, že smrdíte políciou, ale teraz som si nie taký istý."
"Som z poisťovne. Tu je návrh. Dvadsaťpäťtisíc odmeny vcelku. Päťtisíc pre ženu, ktorá mi dodala informáciu. Prišla k nej statočne a má na ten podiel nárok. Desaťtisíc mne. Urobil som veľa práce a pozeral do mnohých hlavní. Desaťtisíc mojím prostredníctvom vám. Priamo nemôžete dostať ani šesták. Ako sa na to dívate?!"
"Vyzerá to fajn. Až na jednu vec. Nijaké perly nemám, šéfko."
Zamračil som sa naňho. Už som nemal nijaké peniaze. Odtiahol som sa od steny, pustil cigaretu a pristúpil ju. Zvrtol som sa na odchod.
Vstal a vystrel ruku. "Počkajte chvíľočku," ozval sa slávnostne, "presvedčím vás o tom."
Prešiel popred mňa a vyšiel z izby. Hľadel som na rybičky a hrýzol si peru. Odkiaľsi som začul motor. Počul som, ako v susednej izbe otvorili a po tom zatvorili zásuvku.
Sype sa vrátil späť do miestnosti s akváriami. Vo vycivenej ruke držal blýskavý kolt ráže 0.45. Vyzeral taký dlhý ako chlapské predlaktie.
Namieril ho na mňa: "Perly mám v tomto, je ich šesť. Olovených perál. Na šesťdesiat metrov odfiknem muche nohu. Nie ste nijaký detektív. A teraz sa zbaľte a vypadnite a povedzte svojim priateľom, že som pripravený vystrieľať im zuby každý deň a v nedeľu dva razy."
Nehýbal som sa. V chlapových neživých očiach bolo šialenstvo. Neopovážil som sa pohnúť.
"To sú veľké reči," povedal som pomaly. "Môžem dokázať, že som detektív. Vy ste bývalý väzeň a ťažkým zločinom je aj to, že máte tú búchačku. Odložte ju a rozprávajme sa rozumne."
Auto, ktoré som predtým začul, akoby zastalo pred domom. Brzdy zaškrípali. Nohy dupotali po chodníku, potom hore schodami. Náhle ostré hlasy, zajakavý výkrik.
Sype spätkoval cez miestnosť, až sa dostal medzi stôl a veľkú, asi stodvadsaťlitrovú nádrž. Uškrnul sa na mňa, bol to jasný úškrn bojovníka, zahnaného do úzkych.
"Vidím, že sa k vám pripojili vaši priatelia," zatiahol. "Vytiahnite svoj kanón a hoďte ho na dlážku, kým ešte máte čas - a dýchate."
Nehýbal som sa. Pozeral som sa na jeho huňaté obrvy a hľadel mu do očí. Vedel som, že keby som sa pohol - hoci aj len preto, aby som urobil, čo mi kázal - strieľal by.
Ktosi kráčal hore schodami. Bol to šuchtavý dupot s náznakom zápasu.
Do miestnosti vošli traja ľudia.
11
Pani Sypová vošla prvá, s meravými nohami a skleným pohľadom, rukami zohnutými v lakti a dlaňami vystretými pred sebou, neukazujúc na nič, hmatkajúc za čímsi, čo tu nebolo. Do chrbta sa jej tlačil revolver, jedna z malých tridsaťdvojok Carol Donovanovej.
Madder vošiel posledný. Bol opitý - alkohol mu dodal odvahy - zrumenený a zdivený. Namieril Smith&Wesson na mňa a zaškúlil.
Carol Donovanová odtisla pani Sypovú nabok. Postaršia žena sa dotackala do kúta a klesla na kolená s prázdnym pohľadom.
Sype civel na Donovanovú. Bol zmätený, lebo to bolo mladé, pekné dievča. Nebol zvyknutý na tento typ. Keď ju zazrel, vyprchal z neho všetok oheň. Keby boli vošli chlapi, bol by ich rozstrieľal na márne kúsky.

Drobné tmavovlasé bledé dievča sa ozvalo napätým, mrazivým hlasom:
"V poriadku, tatko. Pusti ten rapkáč. Tak pekne a hneď!"
Sype sa pomaly zohol, nespúšťajúc z nej oči. Položil obrovský kolt na dlážku.
"Odkopni ho od seba, tatko!"
Sype poslúchol. Revolver sa kĺzal po doštenej dlážke do stredu miestnosti.
"Tak je to správne, starký. Drž ho na muške, Rush, a ja zatiaľ odzbrojím fízla."
Dva revolvery sa obrátili a tvrdé sivé oči hľadeli na mňa. Madder podišiel trocha bližšie k Sypovi a namieril mu svoj kanón na prsia.
Dievča sa usmialo; nebol to pekný úsmev. "Chytrák, čo? Celý čas riskuješ krk, čo? Urobil si volovinu, očko. Neprezrel si kostnatého kamoša. Mal v topánke malú mapku."
"Nepotreboval som ju," oznámil som mäkko a uškrnul sa na ňu.
Usiloval som sa, aby ten úškrn pôsobil príťažlivo, lebo pani Sypová sa po kolenách šúchala po dlážke a s každým pohybom bola bližšie k Sypovmu koltu.
"Ale teraz si naozaj namydlený aj so svojím veľkolepým úsmevom. Zdvihni pazúre, nech ti vytiahnem búchačku. Poďme, šéfko!"
Bolo to dievča asi stopäťdesiatpäť centimetrov vysoké a vážilo okolo päťdesiatštyri kilogramov. Dievčatko. Ja meriam stoosemdesiatdva centimetrov a vážim skoro osemdesiatosem kíl. Vystrel som ruku a zasadil jej úder do brady.
Bolo to šialené, ale mne už šla na nervy dvojica Donovanová - Madder s ich spôsobmi, revolvermi a ostrými rečami.
Odletela na meter a jej revolver vystrelil. Guľka mi popálila rebrá. Začala padať. Pomaly, ako v spomalenom filme, sa zošuchla na dlážku. Bolo v tom čosi smiešne.
Pani Sypová sa dostala ku koltu a strelila ju do chrbta.
Madder zakrúžil a v okamihu, keď sa obrátil, Sype naňho vyrazil. Advokát uskočil, zvreskol a znova zamieril na domáceho pána. Sype chladnokrvne zastal a na jeho vycivenú tvár sa vrátil široký šialený úškrn.
Guľka z koltu zrazila dievča dopredu, ako keď silný náraz vetra zatresne dvere. Belasá látka sa zatrepotala a na hruď mi narazila jej hlava. Zazrel som jej tvár v okamihu, keď odskočila späť, čudnú tvár, ktorú som predtým nikdy nevidel. Teraz z nej bola skrkvaná kôpka na dlážke pri mojich nohách, malá, neživá, vyhasnutá, vytekala spod nej krv a za ňou stála vysoká pokojná žena s dymiacim koltom, zvierala ho v oboch rukách.
Madder vystrelil na Sypa dva razy. Sype klesol vpred - stále sa uškŕňajúc a dopadol na okraj stola. Fialkastá tekutina, ktorou natieral drobnú rybku, naňho vystrekla. Ako padal, Madder naňho vystrelil ešte raz.
Bleskovo som vytiahol svoj luger a strelil Maddera na najbolestivejšie miesto, aké som si vedel vymyslieť a ktoré pravdepodobne nie je osudné - do podkolenia. Zložil sa doslova tak, akoby zakopol o skrytý drôt. Železka som mu nasadil prv, ako začal stenať.
Poodkopával som revolvery, podišiel k pani Sypovej a vybral jej velikánsky kolt z rúk. Na chvíľočku zavládlo v miestnosti ticho. Kúdoly dymu sa dvíhali k svetlíku, hmlistosivé, bledé v popoludňajšom slnku. Z diaľky sa ozývalo dunenie príboja. Zrazu som začul v bezprostrednej blízkosti sipľavý zvuk.
Sype sa pokúšal čosi povedať. Manželka sa priplazila po kolenách a privinula sa k nemu. Na perách mal krvavé bubliny, Namáhavo žmurkal, pokúšajúc sa rozjasniť si myseľ. Usmial sa na ňu. Sipľavý hlas slabučko vyslovil:
"Čierne závojnatky, Hattie, čierne závojnatky."
Vzápätí mu ochabla šija a úsmev na tvári sa rozplynul. Hlava mu odkvácla na holú dlážku.
Pani Sypová sa ho dotkla, potom sa pomaličky postavila a pozrela na mňa suchými očami.
Hlbokým hlasom ma poprosila: "Pomohli by ste mi odniesť ho na posteľ?"
"Prirodzene. Čo to vravel?"
"Neviem. Nejaké nezmysly o svojich rybkách.
Chytil som Sypa za plecia, ona za nohy, odniesli sme ho do spálne a uložili na posteľ. Prekrížila mu ruky a zatlačila oči.
Podišla k obloku a zatiahla žalúzie.
"To je všetko, ďakujem vám," zašeptala, nehľadiac na mňa. "Telefón je dolu."
Posadila sa na stoličku pri posteli a položila si hlavu na prikrývku k jeho ruke.
Vyšiel som z izby a zavrel za sebou dvere.
12
Madderovi krvácala trocha noha, ale nie nebezpečne. Vytriešťal na mňa oči šialené od strachu, kým som mu pevne uťahoval vreckovku nad kolenom. Predpokladal som, že má pretrhnutú šľachu a možno zlomené kolenné jablčko. Azda bude krívať, keď pôjde pod šibenicu.
Zišiel som dolu, zastal na verande a hľadel na dve autá pred domom a potom dolu z vŕšku na mólo. Nik nebude vedieť povedať, odkiaľ začul tie výstrely, len ak by zhodou okolností šiel okolo. Celkom pravdepodobne si ich nik nevšimol. Na okolí v lesoch sa asi strieľa často.
Vrátil som sa do domu a zadíval sa na telefón s kľukou na stene obývačky. Čosi ma znepokojovalo. Zapálil som si cigaretu, díval sa z obloka a v ušiach mi znel akýsi prízračný hlas: "Čierne závojnatky, Hattie, čierne závojnatky."
Vyšiel som hore do miestnosti s akváriami. Madder hlboko a trhane stonal. Čo ma po takom mučiteľovi?
Dievča nejavilo známky života. Ani jedno akvárium nebolo zasiahnuté. Rybky pokojne plávali v zelenej vode, pomaly, pokojne a uvoľnene. Ani ony sa nestarali o Maddera.
Nádrž s čiernymi závojnatkami bola tamto v kúte. Mala obsah asi štyridsaťpäť litrov. Boli tam iba štyri, poriadne kúsky, každá asi desať centimetrov dlhá a čierna ako uhoľ. Dve z nich nasávali kyslík na hladine a dve sa nemotorne motkali na dne. Mali tučné tmavé telíčka s velikánskym chvostom a vysokými chrbtovými plutvami a vyvalené teleskopické oči, ktorými pripomínali žabu, keď obrátili hlavu.

Pozoroval som ich, ako sa prepletajú v zeleni. Dva červené vodné slimáčky čistili sklo. Rybky na dne vyzerali tučnejšie a nemotornejšie ako tie dve hore. Uvažoval som, prečo asi...
Medzi dvoma nádržkami ležal podberáčik na dlhej rúčke. Vzal som ho, ponoril do akvária, chytil jednu zo závojnatiek a vytiahol. Obrátil som ju v sieťke a pozrel na jej striebristé bruško. Zbadal som čosi ako chirurgický švík. Ohmatal som ho. Pod ním bola tvrdá hrčka.
Vytiahol som z dna nádrže aj druhú. Ten istý švík, tá istá tvrdá okrúhla hrčka. Chytil som jednu z tých, čo nasávali vzduch na hladine. Nijaký švík, nijaká hrčka. A aj ťažšie sa dala chytiť.
Vrátil som ju do akvária. Mal som robotu iba s tými dvoma.
Mám rád rybičky rovnako ako každý iný, ale povinnosť je povinnosť a zločin je zločin. Vyzliekol som si sako, vysúkal rukávy a vzal zo stola žiletku oblepenú náplasťou.
Bola to veľmi nechutná práca. Trvala asi päť minút. Zrazu mi ležali na dlani, s priemerom takmer devätnásť milimetrov, ťažké, dokonale okrúhle, mliečnobiele a ligotavé, s tým vnútorným svetlom, aké nemá nijaký iný klenot.
Leandrove perly.
Umyl som ich, zabalil do vreckovky, zroloval rukávy a obliekol si sako. Pozrel som na Maddera, do jeho očí plných bolesti a strachu. Kašlal som naňho. Bol to zabijak a mučiteľ.
Vyšiel som z miestnosti s akváriami. Dvere spálne boli ešte zatvorené. Zišiel som dolu a zakrútil kľukou na telefóne na stene.
"Tu je dom Wallaceovcov vo Westporte," začal som. "Stala sa nehoda. Potrebujeme lekára a políciu. Čo môžete urobiť?"
Dievča sľúbilo: "Skúsim vám zohnať lekára, pán Wallace. Ale asi to chvíľu potrvá ..."
"Dúfam," poďakoval som sa a zavesil.

Zapálil som si ďalšiu cigaretu a sadol si na jedno z nenatretých hojdacích kresiel na verande. O chvíľočku sa ozvali kroky a z domu vyšla pani Sypová. Zastala a zahľadela sa na vŕšky, potom si sadla do najbližšieho hojdacieho kresla.
"Tuším ste detektív," začala pomaly a nedôverčivo.
"Áno, zastupujem spoločnosť, ktorá poistila Leandrove perly."
Dívala sa do diaľky. "Myslela som si, že tu bude mať pokoj. Že ho už nik nebude znepokojovať. Že toto miesto bude akousi svätyňou."
"Nemal právo ponechať si tie perly."
Obrátila hlavu, tentoraz rýchle. V jednej chvíli vyzerala sklamane, v nasledujúcej vystrašene.
Siahol som do vrecka, a vytiahol poskladanú vreckovku a nadvihol ju na dlani.
"Mohol mať svoju svätyňu. Nik by mu ju nebral. Ale to mu nestačilo."
Pozrela pomaly, otáľavo na perly. Zrazu jej myklo perami. Hlas jej zdrsnel:
"Chudák Wally. Tak vy ste ich našli. Ste veľmi bystrý... Zabil desiatky rybiek, kým sa to naučil." Pozrela mi do tváre. Kdesi v očiach mala trocha údivu.
"Vždy som bola proti tomu. Pamätáte sa na tú starú biblická teóriu o obetnom baránku?"
Zavrtel som hlavou.
"Bolo to zviera, ktoré sňalo hriechy z človeka a potom ho vyhnali do divočiny. Rybky boli Wallyho obetným baránkom."
Usmiala sa.
Nevrátil som jej úsmev.
Povedala, stále sa slabučko usmievajúc: "Viete, raz mal perly, tie pravé, a pretože pre ne trpel, zdalo sa mu, že mu patria. Ale nemohol nimi nič získať, aj keby ich našiel. Akoby sa zmenila krajina, kým bol vo väzení, a on už nikdy nenašiel miesto v Idahu, kde ich zakopal."
Ľadový prst ma hladil po chrbtici. Otvoril som ústa a čímsi, čo mal byť môj hlas, som zasipel:
"Ehm?"
Vystretým prstom sa dotkla jednej z perál. Ešte stále som ich držal v natiahnutej dlani, ani keby moja ruka bola poličkou pevne priklincovanou na stenu.
"Tak si zohnal tieto. V Seattli. Sú duté a naplnené bielym voskom. Zabudla som, ako volajú ten spôsob výroby. Vyzerajú veľmi pekne. Prirodzene, že som nikdy nevidela nijaké naozaj cenné perly."
"Načo mu boli?"
"Nechápete? Boli jeho hriechom. Musel ich skryť v divočine, v divočine. Ukryl ich do rybiek. A viete..." naklonila sa ku mne a oči jej svietili. Riekla to veľmi pomaly a vážne:
"Občas som si pomyslela, že naozaj uveril, že ukrýva pravé perly. Pochopili ste niečo z toho?"
Pozrel som na perly. Ruka s vreckovkou sa nad nimi pomaly zovrela.
"Som jednoduchý človek, pani Sypová. Ten nápad s obetným baránkom je tuším na mňa trocha priveľa. Myslím, že sa iba pokúšal sám seba trocha oklamať - ako každý, kto bol porazený."
Znova sa usmiala. Nato zľahučka pokrčila plecami:
"Prirodzene, že vy sa na to budete dívať takto. Ale ja..." vystrela ruky. "Ach, nuž, teraz už na tom veľmi nezáleží. Smiem si ich nechať na pamiatku?"
"Nechať ... čo?"
"Tie ... falošné perly. Iste ich ne ..."
Vstal som. Auto, otvorený ford, hrkotal hore vŕškom. Chlap, čo v ňom sedel, mal na veste veľkú hviezdu. Frfotanie motora pripomínalo mrmlanie nejakej starej, zlostnej vypĺznutej opice v zoo.

Pani Sypová stála pri mne, ruku mierne vystretú, v tvári úpenlivý výraz.
Náhle som sa na ňu zúrivo uškrnul.
"Áno, boli ste chvíľočku veľmi dobrá. Doparoma, skoro som vám na to naletel. A ako ma mrazilo na chrbte, madame! Lenže vy ste mi pomohli: slovo falošné sa k vám akosi nehodí. S koltom ste narábali rýchle a dosť bezcitne. Navyše, Sypove posledné slová to pokazili. "Čierne závojnatky, Hattie, čierne závojnatky." Nebolo by ho to trápilo, keby tie guľôčky boli napodobeniny. A on nebol taký natvrdlý, aby sám seba klamal až do posledného vydýchnutia."
Na okamih sa jej tvár vôbec nezmenila. Potom sa to stalo. V očiach sa jej zjavilo čosi hrozné. Stisla pery a napľula na mňa. Nato zatresla dvere do domu.
Do vrecka na veste som si vopchal dvadsaťpäťtisíc dolárov. Dvanásťtisíc päťsto mne a dvanásťtisíc päťsto Kathy Hornovej. Videl som v duchu jej oči, keď jej donesiem šek a keď ho uloží do banky, aby počkal na Johnnyho, kým ho pustia z Quentinu.
Ford zaparkoval pri druhých dvoch autách. Chlap, čo šoféroval, si odpľul ponad auto, mykol ručnou brzdou a vystúpil, nepoužijúc pritom dvere. Bol to urastený chlap a nemal sako.
Zišiel som dolu schodami, aby som ho privítal.
ČERVENÝ VIETOR
V ten večer vial z púšte silný víchor. Bol to jeden z tých horúcich suchých vetrov, čo dujú horskými priesmykmi a od ktorého sa človeku ježia vlasy, nervy sa napínajú na prasknutie a svrbí celé telo.
Za takých večerov sa azda všetky spoločenské pitky končievajú ruvačkou. Krotké ženy skúšajú ostrie kuchynského noža a pozorne obzerajú manželovo hrdlo.
Hocičo sa môže stať. Dokonca môžete dostať v dennom bare plný pohár piva.
Práve mi jedno dávali v blýskavom novom podniku oproti činžiaku, kde som býval. Otvorili ho asi pred týždňom a obchody tam šli slabo. Chalan za barovým pultom mal asi dvadsať a pôsobil, akoby v živote ešte nevypil ani kvapku alkoholu.
Okrem mňa tu bol ešte opilec, chrbtom obrátený k dverám. Mal pred sebou úhľadne naukladaný stĺpček desaťcentov v hodnote asi dvoch dolárov. Pil z malých pohárikov neriedenú ražnú whisky a celkom sa pohrúžil do vlastného sveta.
Sadol som si k baru trocha ďalej od neho, dal som si ešte pivo a začal konverzovať.
"Tu iste vytlčiete more prachov, kamarát. To vám poviem..."
"Otvorili sme len nedávno," odvetil. "Podnik treba zaviesť. Už ste tu boli, však pane?"
"Uhm."
"Bývate tu na okolí?"
"V Berglundovom činžiaku oproti cez ulicu. Volám sa John Dalmas."
„Ja som Lew Petrolle." Naklonil sa ponad vyleštený tmavý barový pult. "Poznáte toho chlapíka?"
"Nie."
"Tuším by mal už ísť. Bolo by treba zavolať taxík a poslať ho domov. Má už v sebe preddavok aj na budúci týždeň."
"V takýto večer? Len ho nechajte na pokoji."
"Ublíži mu to," vyhlásil mládenec a zlostne sa na mňa zamračil.
"Ražnú!" zavrčal opilec, ale hlavu nezdvihol.
Luskol prstami, lebo by sa mu stĺpik mincí rozsypal, keby trieskal na pult.
Barman na mňa pozrel a pokrčil plecami. "Mám mu dať?"
"Či je to žalúdok? Môj nie."
Nalial mu ďalšiu ražnú a myslím, že ju dolu pod pultom pokrstil vodou, lebo keď sa vrátil, tváril sa tak previnilo, akoby kopol vlastnú starú mať. Opilec si nevšímal nič. S presnosťou a sústredením chirurga operujúceho mozgový nádor zdvihol zo stĺpčeka dva desaťcenty.
Začal som piť ďalšie pivo.
Vonku skučal vietor. Podchvíľou zadul tak, že sa lietacie dvere z farebného skla pootvorili o niekoľko centimetrov. Boli to ťažké dvere.
Chalan sa hneval:
"Po prvé, nemám rád opilcov a po druhé, nechcem, aby sa mi opíjali tu."
V tej chvíli vonku so škripotom zabrzdilo auto a lietacie dvere sa otvorili.
Vošiel chlapík, ktorý vyzeral, akoby sa trocha náhlil. Podržal dvere a prebehol miestnosť pozornými, blýskavými tmavými očami. Bol urastený, počerný, príjemného zovňajšku, s úzkou tvárou a stisnutými perami. Z vrecka tmavého obleku mu vykúkala biela vreckovka. Vyžarovalo z neho akési napätie. Usúdil som, že to bude tým horúcim vetrom. Cítil som sa podobne, ibaže som nebol chladnokrvný.
Pozrel na opilcov chrbát. Hral sa s prázdnymi pohárikmi, akoby to boli kocky. Nový hosť pozrel na mňa, potom prebehol očami rad otvorených boxov na druhej strane miestnosti.
Všetky boli prázdne.
Prešiel popri stoličke, na ktorej sa knísal opilec, mrmlajúc si čosi popod fúzy, a prihovoril sa mladučkému barmanovi:
"Nevidel si tu istú dámu, kamoš? Vysokú, peknú, s hnedými vlasmi, v bolerku z potlačeného materiálu na belasých krepdešínových šatách? Má slamený klobúk so širokou strechou a zamatovou stužkou." Napätie v jeho hlase sa mi nepáčilo.
"Nie, pane. Nikto taký tu nebol," tvrdil chalan za barovým pultom.
"Čistú škótsku, ale rýchle, dobre?!" požiadal hosť.
Barman mu ju podal, chlapík ju na dúšok vypil, zaplatil a pobral sa k dverám. Urobil tri či štyri kroky a zastal zoči-voči opilcovi, ktorý sa uškŕňal. Odkiaľsi vytiahol zbraň tak rýchle, že sme ju zazreli len ako vynárajúcu sa škvrnu. Držal ju

pevne a nevyzeral o nič menej opitý ako ja sám. Prekvapený vysoký počerný chlap stál celkom nehybne, potom trocha mykol hlavou a znovu znehybnel.
Vonku sa prehnalo auto. Opilec mal automatickú pištoľ s veľkou prednou muškou kalibru 0.22. Dva razy tvrdo zaštekala a vyšiel z nej obláčik dymu, naozaj iba obláčik.
"Zbohom, Waldo," zašeptal opilec. "Zdá sa, že som ti pustil žilu."
Nato namieril pištoľ na barmana a na mňa.
Počernému chlapovi trvalo veľmi dlho, kým spadol. Zatackal sa, zachytil sa, zamával rukou a znovu sa zatackal. Klobúk mu zletel a vzápätí sa zvalil doluznačky na dlážku. Len čo na ňu dopadol, stíchol tak, že ho mohli okamžite zaliať betónom.
Opilec skĺzol zo stoličky, zhrnul desaťcenty do vrecka a zakrádal sa k dverám. Pištoľou mieril od boku. Nemal som revolver. Domnieval som sa, ž ho nebudem potrebovať, keď idem na pivo. Chalan za barom sa nehýbal a nevydal ani hláska.
Útočník zľahka namacal plecom dvere, nespúšťajúc nás z očí, a potom sa cez ne prekĺzol von. Roztvorenými dverami vnikol dnu ostrý závan vetra. Chlapovi na dlážke rozvial vlasy.
Dvere sa zavreli. Vyrazil som k nim, lebo už dlhé roky robím to, čo robiť nemám.
Už to však bolo jedno. Auto vonku sa rozrevalo, a kým som sa dostal na chodník, zablysla sa za blízkym rohom iba červená škvrnka zadného svetla. Mohol som tvrdiť, že som zazrel poznávacie číslo asi tak, ako že som dostal milión dolárov.
Na ulici boli ľudia a autá - ako zvyčajne. Výstrel zrejme nik nepočul. Rýchle a ostré zašteknutie dvadsaťdvojky znelo ako buchnutie dverí - ak ho vôbec niekto počul.
Vrátil som sa do baru.
Chalan sa ešte ani nehýbal. Iba stál, ruky položené na pulte, trocha sa nakláňal a hľadel na chrbát počerného chlapa.
Ani ten sa nehýbal. Zohol som sa a nahmatal mu krčnú tepnu. Už sa jakživ nepohne ...
Chalanova tvár mala výraz ako čerstvo vypražený rezeň a približne rovnakú farbu. Oči prezrádzali skôr zlosť ako zdesenie.
Zapálil som si cigaretu, vyfúkol dym k povale a úsečné rozkázal:
"Choďte telefonovať!"
"Možno nie je mŕtvy."
"Keď sa používa dvadsaťdvojka, značí to, že sa chyby nerobia. Kde je telefón?"
"Tu nikde. Mám dosť dôležitejších výdavkov. Človeče, vari nevyhodím pre nič za nič osemsto dolárov?!"
"Tento podnik patrí vám?"
"Doteraz mi patril."
Zhodil biely kabátik, odviazal si zásteru a obišiel barový pult. "Zatváram," oznámil a vytiahol kľúče.
Vyšiel von, privrel dvere a tak dlho šťukal vonku zámkou, kým sa západka nedostala na miesto. Naklonil som sa nad Walda a obrátil ho. Spočiatku som nevidel, kade strely vnikli. Dve dieročky na saku nad srdcom. Na košeli bolo málo krvi.
To vám teda poviem - ten opilec bol zručný zabijak!
Pátračka prišla asi o osem minút. Lew Petrolle bol vtedy za barovým pultom. Mal už na sebe biely kabátik, rátal peniaze v pokladnici a písal si poznámky do knižočky.
Sedel som na kraji jedného z otvorených boxov, fajčil a pozoroval, ako Waldova tvár čoraz väčšmi pripomína mŕtvolu.
Rozmýšľal som, kto je asi to dievča v kabátiku z potlačeného materiálu, prečo Waldo nechal vonku auto s naštartovaným motorom, prečo sa ponáhľal, či naňho opilec čakal, alebo či tu bol náhodou.
Policajti z hliadkového voza vošli celí spotení. Ako zvyčajne boli nadmernej veľkosti a jeden z nich mal na trocha dokrkvanej čiapke kvietok. Strhol si ho a sklonil sa nad nehybným telom, aby zmeral pulz.
"Zdá sa, že je mŕtvy," riekol a obrátil ho. "Ó, pravdaže, vidím, kade vnikli. Pekná, čistá práca. Vy dvaja ste videli, ako si to zlizol?"
Prikývol som. Chalan za pultom neotvoril ústa. Poznamenal som, že zabijak pravdepodobne odišiel vo Waldovom aute.
Policajt vytiahol Waldovi náprsnú tašku, rýchle ju prezrel a zahvízdal si:
"Fúra prachov a nijaký vodičský preukaz.. Okay, ani sme sa ho nedotkli, rozumiete? Je to len náhoda, že sme sa dozvedeli o aute a naštartovanom motore."
"Čerta starého ste sa ho nedotkli," ozval sa Lew Petrolle.
Policajt naňho pozrel tak, ako to už oni robievajú. "Okay, kamoš," zašomral. "Dotkli sme sa ho."
Barman chytil čistý vysoký pohár na whisky a začal ho čistiť. Leštil ho, pokým sme tam boli.
O ďalšiu minútu sa ozvala siréna výjazdového auta z oddelenia pre vraždy, pneumatiky zaškrípali pred dverami a dnu vošli štyria muži, dvaja detektívi, fotograf a technik. Ani jedného som nepoznal. Človek môže robiť dlhé roky v tejto profesii, a predsa nespozná všetkých príslušníkov polície vo veľkom meste.
Jeden z nich bol nevysoký, pokojný, počerný, tichý usmievavý človek s čiernymi kučeravými vlasmi a mäkkými inteligentnými očami. Druhý bol veľký, kostnatý, s vystupujúcou čeľusťou, červeným nosom a skleným pohľadom. Zdalo sa, že priveľa pije. Pôsobil ako ostrý chlap, ale súčasne vzbudzoval dojem, akoby si myslel, že je ešte o čosi ostrejší. Vypšikal ma až do posledného boxu pri stene a jeho partner sa ujal majiteľa baru. Uniformovaní policajti vyšli von.
Technik a fotograf sa pustili do práce.
Prišiel ohliadač, zostal len tak dlho, kým sa nerozčertil - nebol tu telefón, aby mohol zavolať auto z márnice.
Malý detektív vyprázdnil Waldovi vrecká, obsah náprsnej tašky a vysypal to všetko na velikánsku vreckovku

rozprestretú na stolíku boxu. Videl som množstvo peňazí, kľúče, cigarety, ďalšiu vreckovku ...
Veľký detektív ma zatlačil hlboko do otvoreného boxu.
"Som poručík Copernik, detektív," predstavil sa.
Položil som pred neho na stôl náprsnú tašku. Pozrel do nej, poprezeral si ju, zaklapol ju a urobil si poznámku.
"John Dalmas, hm? Súkromné očko. V akej veci ste tu?"
"Vo veci piva. Bývam hneď oproti v Berglundovom činžiaku."
"Poznáte toho chlapíka tam vpredu?"
"Bol som tu raz odvtedy, ako otvoril podnik."
"Všimli ste si na ňom teraz niečo čudné?"
"Nie."
"Na takého mladíka si to neberie veľmi k srdcu, však? Nemusíte odpovedať. Len mi opíšte, ako sa to zbehlo."
Porozprával som mu to tri razy. Raz, aby o tom získal hrubú predstavu, po druhý raz, aby sa dozvedel podrobnosti, a po tretí raz, aby zistil, či som sa to už naučil aj ja.
Nakoniec zamrmlal: "Tá dáma ma zaujíma. A zabijak oslovil toho chlapíka Waldo a ako sa zdá, nemohol predsa vedieť, že sem príde. Chcem povedať, že nik nemohol vedieť, že tu Waldo bude, keď ani Waldo nevedel, či tu je tá dáma."
"To je skutočne prenikavý úsudok," pochválil som ho.
Premeriaval si ma. Neusmieval sa. "Vyzerá to, že si s ním vyrovnával účty, však? Bolo to vopred pripravené? Keby nie náhody, nemal nijakú možnosť uniknúť. V tomto meste ľudia nenechávajú autá veľmi často nezamknuté. A zabijak konal pred očami dvoch dobrých svedkov. Nepáči sa mi to."
"Nepáči sa mi byť svedkom. Túto prácu zle platia."
Uškrnul sa. Jeho zuby vyzerali, akoby boli škvrnité. "Naozaj bol ten zabijak opitý?"
"Keď takto strieľal? Nie."
"Aj ja si to myslím. Nuž, bude to jednoduché. Ten chlapík bude mať záznam v registri a zanechal more odtlačkov. Aj keby sme nemali opis jeho ksichtu, o niekoľko hodín ho dostaneme. Asi poznal Walda, ale dnes večer sa zrejme nemienili stretnúť. Waldo sem iba zaskočil, aby sa spýtal na istú dámu, s ktorou mal schôdzku a nestretol sa s ňou. Je horúco a ten víchor strašne škodí dievčenskej pleti. Najskôr niekde zašla a čakala. A zabijak vsolil Waldovi dve na citlivé miesto, zdúchol a vôbec si nelámal hlavu kvôli vám dvom. Je to až veľmi jednoduché!"
"Uhm."
"Je to také jednoduché, že to čímsi smrdí," uškrnul sa Copernik.
Zložil si plstený klobúk, rozčuchral vlasy myšacieho odtieňa a podoprel si hlavu. Mal dlhú, konskú tvár podliaka. Vytiahol vreckovku a poutieral si tvár, šiju a dlane. Prečesal si vlasy - potom však vyzeral horšie - a znovu si založil klobúk.
"Rozmýšľal som o čomsi," ozval som sa.
"Áno? A o čom?"
"Waldo presne vedel, ako je to dievča oblečené. Takže sa s ním už dnes večer musel stretnúť."
"A čo? Možno mu bolo treba zájsť na záchod. A keď sa vrátil, bola preč. Asi si to s ním rozmyslela."
"Správne."
Ale na toto som vôbec nemyslel. Uvažoval som o tom, že Waldo opísal oblečenie dievčaťa spôsobom, akého by hocikto nebol schopný. Bolerko z potlačeného materiálu na šatách z belasého krepdešínu. Nemám ani potuchy, čo je to bolerko. A mohol by som povedať belasé šaty, ba dokonca belasé hodvábne šaty, ale nikdy nie šaty z belasého krepdešínu.
O chvíľu prišli dvaja chlapi s prútenými nosidlami. Lew Petrolle ešte stále leštil pohár a zhováral sa s malým počerným detektívom.
Všetci sme šli na policajné riaditeľstvo.
Výsluch Lewa Petrolla sa skončil dobre. Jeho otec mal vinohrady blízko Antiochu v okrese Contra Costa. Dal synovi tisíc dolárov, aby začal podnikať, a on si otvoril denný bar s neónovou výveskou a všetkým, čo k poriadnemu podniku patrí, za rovných osemsto.
Pustili ho a predtým mu rozkázali, aby mal bar zavretý niekoľko hodín, ak by náhodou ešte potrebovali snímať odtlačky. Podal všetkým naokolo ruku, uškrnul sa so slovami, že tá vražda koniec koncov prospeje jeho podniku, lebo správe v novinách nik neuverí a ľudia sa ho prídu vypytovať, a kým im to rozpovie, niečo si vypijú ...
"Toho chlapíka jakživ nič nerozhádže," štipľavo poznamenal Copernik, keď barman odišiel.
"Nebude si hlavu lámať pre nikoho."
"Chudák Waldo. Stoja tie odtlačky prstov za niečo?" spýtal som sa.
"Sú trocha rozmazané," riekol Copernik kyslo. "Ale máme klasifikáciu a dnes v noci budeme teletypovať do Washingtonu. Ak to nevyjde, prídete o deň-dva dolu do fotoarchívu."
Podal som si s ním a jeho spoločníkom, ktorý sa volal Ybarra, ruku a odišiel som.
Nevedeli ešte ani to, kto bol Waldo.
Z obsahu jeho vreciek sa to nedozvedeli...

2

Na svoju ulicu som sa dostal okolo desiatej. Prv ako som vošiel do domu, dobre som si ju poprezeral. Denný bar bol kúsok nižšie oproti, nesvietilo sa v ňom a jeden či dva nosy sa pritískali na výkladné sklo. Nestál tam nijaký zástup. Ľudia zazreli predstaviteľov zákona a auto z márnice, ale nevedeli, čo sa tam stalo. S výnimkou mládencov, čo hrali biliard v kaviarni na rohu. Tí vedia všetko, okrem toho, ako si udržať stále zamestnanie.
Ešte stále dul žeravý vietor, víril prach a hádzal odhodené papiere na múry.

Vošiel som do vestibulu činžiaka a vyviezol sa výťahom na štvrté poschodie. Vyšiel som z dverí a takmer som sa zrazil s vysokou mladou ženou, čakala na výťah.
Mala hnedé zvlnené vlasy a na nich slamený klobúk so širokou strechou a zamatovou stužkou zaviazanou na voľnú mašľu, veľké belasé oči a mihalnice jej nesiahali ani po lícne kosti. Oblečená bola v belasých šatách, ktoré by mohli byť z krepdešínu, síce jednoduchého strihu, ale nijaké dôležité obliny nechýbali. Na tom mala čosi, čo mohlo byť bolerko z potlačeného materiálu.
Spýtal som sa:
"Je toto bolerko?"
Pozrela na mňa a urobila pohyb, akoby sa chystala zmiesť pavučinu.
"Áno. Prepáčte, ponáhľam sa. Chcela by som..."
Nehýbal som sa. Zastúpil som jej cestu do výťahu. Uprene sme na seba hľadeli a ju pomaličky zalieval rumenec.
„Lepšie bude, keď v týchto šatách nevyjdete na ulicu."
"Ako sa opovažujete?! ..."
Výťah šťukol a schádzal dolu. Nevedel som, čo sa chystala povedať. Nebol to vyzývavý hlas návštevníčky krčiem, bol to mäkký zvuk, lahodný ako jarný dáždik.
"Neopaľujem vás," oznámil som. "Dostali ste sa do maléru. Ak prídu sem na poschodie výťahom, máte čas iba na to, aby ste sa dostali z chodby. Najprv si zložte klobúk a vyzlečte kabátik a švihom!"
Nehýbala sa. Jej tvár pod ľahkou vrstvou líčidla akoby zbledla.
"Hľadajú vás poliši. V týchto šatách. Poskytnite mi možnosť a poviem vám, prečo."
Rýchle sa obzrela a zadívala sa do chodby. Vyzerala tak, že som jej prepáčil aj ďalší bluf.
"Nech ste, kto ste, ste bezočivý. Som pani Leroyová z bytu číslo tridsaťjeden. Môžem vás ubezpečiť ..."
"... že ste na nesprávnom poschodí," uškrnul som sa. "Toto je štvrté." Výťah dolu zastal. Cez šachtu bolo počuť zvuk vypačovaných dverí.
"Preč!" skríkol som. "No tak!"
Strhla si klobúk a rýchlo zhodila kabátik. Schmatol som ich a vopchal si pod pazuchu. Chytil som ju za lakeť, obrátil a šli sme po chodbe. "Bývam na štyridsaťdvojke. To je krížom oproti vám, lenže o poschodie vyššie. Rozhodnite sa. Opakujem: neopaľujem vás."
Prihladila si vlasy rýchlym pohybom, podobne ako si vták napráva perie. Bolo za tým desaťtisíc rokov skúseností.
"Okamžite preč!" zašeptala, kabelku zovrela pod pazuchou a rýchle vykročila po chodbe. Výťah zastal na poschodí pod nami. V tej chvíli zastala aj ona. Zvrtla sa a stáli sme si tvárou v tvár.
"Schody vedú tam vzadu popri výťahovej šachte," upozornil som jemne.
"Nebývam tu."
"Myslel som si to."
"Hľadajú ma?"
"Áno, ale ulicu začnú prehľadávať centimeter po centimetri až zajtra. A to iba vtedy, ak nezistia Waldovu totožnosť."
Vyvalila na mňa oči: "Waldovu?"
"Ach, vy Walda nepoznáte ..."
Pomaly zavrtela hlavou. Dolu v šachte sa znovu ozval výťah. V jej belasých očiach sa mihla panika, ako keď sa sčerí voda.
"Nie, ale vyveďte ma z tejto chodby."
Boli sme skoro na prahu mojich dverí. Strčil som kľúč do zámky, zvrtol ním a vtisol dvere dnu. Dočiahol som tak ďaleko, že som mohol zažať svetlo. Prešla popri mne ako vlna. Vo vzduchu sa vznášala slabučká vôňa santalového dreva.
Zavrel som dvere, hodil klobúk na stoličku a pozoroval ju. Podišla ku kartárskemu stolíku. Bol na ňom šachový problém, ktorý sa mi nepodarilo rozlúštiť. Keď už bola dnu, za zamknutými dverami, panika ju opustila.
"Tak vy ste šachista," poznamenala rezervovaným tónom, akoby sa prišla pozrieť na moje lepty. Túžil som aby to urobila.
Obaja sme zostali ticho stáť a načúvali, ako v diaľke buchli dvere výťahu a potom sa ozvali kroky. Smerovali opačne.
Uškrnul som sa, ale z napätia, nie od radosti, šiel do kuchynky, siahal za dvoma pohármi a vtedy som si uvedomil, že ešte stále mám pod pazuchou jej klobúk a bolerko. Vopchal som ich do zásuvky v šatníku -vedľa sklopnej postele a vrátil sa späť do kuchynky, pohľadal najlepšiu škótsku, aká tam bola, a namiešal dva poháre.
Keď som sa vracal s nápojmi, mala v ruke revolver. Bola to malá automatická zbraň s perleťovou rukoviatkou. Jej hlaveň mierila na mňa. Oči neznámej boli plné hrôzy.
Zastal som s pohármi v rukách.
"Možno aj vy začínate od toho vetra šalieť. Som súkromný detektív. Ak mi dovolíte, presvedčím vás o tom."
Zľahka prikývla, tvár mala bielu. Prešiel som pomaly popri nej, položil pred ňu pohár, vrátil sa, položil na stolík svoj pohár a vytiahol navštívenku, ktorá nemala dokrčené rožky. Sedela, pohládzala si jednou rukou koleno a v druhej držala revolver. Položil som navštívenku k jej poháru a sadol si k svojmu.
"Nikdy nedovoľte, aby sa k vám dostal chlap tak blízko. Ak vám ide o obchodnú záležitosť, tak nikdy. A navyše revolver nemáte odistený."
Blysla pohľadom, zachvela sa a vložila zbraň späť do kabelky. Na dúšok vypila pol pohára, prudko ho postavila na stôl a vzala do rúk navštívenku.
"Tento nápoj málokomu ponúkam," usmial som sa. "Nemôžem si to dovoliť."
Stisla pery. "Predpokladám, že budete chcieť peniaze."
"Hm?"

Mlčala. Ruku mala zasa blízko kabelky.
Pokračoval som:
"Ten chlapík, ktorému hovorím Waldo, je pomerne vysoký, tak asi stoosemdesiat, štíhly, počerný, hnedé blýskavé oči. Nos a ústa priveľmi úzke. Tmavý oblek, vykúkajúca biela vreckovka. Veľmi sa ponáhľal, aby vás našiel. Hovorí vám to niečo?"
Znova chytila pohár. "Tak vyzerá Waldo," zašeptala. "Dobre, a čo s ním má byť?" Zdalo sa, že v jej hlase teraz bolo badať alkohol.
"Nuž, taká čudná vec. Oproti cez ulicu je denný bar ... A kde ste boli celý večer?"
"Sedela som v aute," reagovala chladne.
"Nezbadali ste, že sa na ulici čosi deje?"
Jej oči sa pokúšali tvrdiť nie, a pery povedali: "Viem, že sa tam čosi stalo. Videla som policajtov a červené svetlá. Myslím, že sa niekomu niečo prihodilo."
"Niekomu, áno. A Waldo vás predtým hľadal. V dennom bare. Opísal vás i šaty, čo máte na sebe."
Jej oči pripomínali nity a bolo v nich to isté množstvo výrazu. Pery sa jej zachveli.
"Bol som tam," riekol som, "rozprával som sa s chalanom, ktorému to patrí. Nebolo tam nikoho, pri bare sedel iba akýsi opilec, ten chalan a ja. Opilec si ničoho okolo seba nevšímal. Nato vošiel Waldo, spýtal sa na vás a my sme povedali, že sme vás nevideli, a on sa zberal na odchod ..."
Odchlipol som si z pohára. Mám rád efekty rovnako ako ten chlapík, o ktorom jej porozprávam. Hltala ma hlbokými očami.
"Teda... zberal sa na odchod. Zrazu opilec, ktorý si nikoho nevšímal, ho oslovil "Waldo" a vytiahol revolver. Zasiahol ho dvoma ranami..." Dva razy som luskol prstami. "Takto. Zabil ho."
Zasmiala sa mi do tváre. "Tak môj manžel vás najal, aby ste ma sledovali. Mohla som vedieť, že ste to celé zohrali. Vy a váš Waldo."
Hľadel som na ňu hlúpo.
"Nikdy som si nemyslela, že je žiarlivý," vyštekla. "A navyše na človeka, ktorý bol u nás šoférom. Tak trochu na Stana, akoby nie - to je prirodzené. Ale Joseph Choate..."
Zamával som rukou. "Madame, jeden z nás túto knižočku otvoril na nesprávnej strane," zašomral som. "Nepoznám nikoho, kto sa volá Stan alebo Joseph Choate. Tak mi pomôžte, nepoznám dokonca ani vášho šoféra. Šoféra nik nehľadá. A čo sa týka manželov - no, raz za čas, nie veľmi často."
Pomaly zavrtela hlavou, ruku mala naďalej blízko kabelky a belasé oči sa jej iskrili.
"To je slabé, pán Dalmas ... Poznám vás, súkromných detektívov. Všetci ste podfukári. Vlákali ste ma do svojho bytu, ak je to vôbec váš byt. Skôr to bude byt nejakého hrozného indivídua, ktorý za pár dolárov odprisahá čokoľvek. A chcete mi nahnať strach. Aby ste ma mohli vydierať - a súčasne dostanete peniaze aj od manžela. V poriadku, koľko musím zaplatiť?"
Odložil som pohár nabok a oprel sa v kresle. "Dovolíte mi, aby som si zapálil cigaretu? Som rozrušený."
Zapálil som si. Zachmúrene ma pozorovala, nebol v tom strach - alebo nie dosť strachu na to, aby sa za tým skrývalo vážne previnenie.
"Tak on sa volá Joseph Choate," zašomral som. "Ten chlapík, čo ho zabil v bare, ho oslovoval Waldo."
Usmiala sa trocha znechutene. "Nezahovárajte to! Koľko?"
"Prečo ste sa chceli stretnúť s Josephom Choatom?"
"Prirodzene, že som od neho chcela kúpiť niečo, čo mi ukradol. Čosi, čo má aj cenu. Skoro pätnásťtisíc dolárov. Dal mi to muž, ktorý ma miloval. Je mŕtvy. Tak je to! Je mŕtvy. Zahynul v horiacom lietadle. Teraz choďte a povedzte to manželovi, vy vyhladovaný potkan!"
"No počujte, vyzlečený vážim osemdesiatšesť kíl."
"Aj tak ste vyhladovaný!" zakričala. "A nemusíte sa unúvať a vykladať to môjmu mužovi. Poviem mu to sama. Pravdepodobne to už aj tak vie."
Uškrnul som sa:
"To je múdre. A na čo to vlastne mal prísť?"
Schmatla svoj pohár a dopila, čo v ňom ešte zostalo.
"Tak on si myslí, že sa stretávam s Josephom," zavrčala. "Nuž, stretávala som sa s ním. Ale nie preto, aby som sa s ním milovala. So šoférom nie. Nie s vandrákom, ktorého som našla na prahu dverí a dala mu prácu. Keby som si chcela nájsť zábavku, nemusela by som klesnúť tak nízko."
"Madame, naozaj by ste nemuseli."
"Odchádzam," zvýšila hlas. "Len ma skúste zastaviť."
Chmatla po perleťovom revolvere v kabelke. Uškŕňal som sa. Ani som sa nepohol. "Tak, vy bezočivá nula!" vrieskala. "Ako mám vôbec uveriť, že ste súkromný detektív? Možno ste podvodník. Navštívenka, ktorú ste mi dali, nič neznačí. To si môže dať vytlačiť hocikto."
"Jasné," súhlasil som. "A tuším som taký prefíkaný, že tu bývam dva roky preto, lebo sa sem dnes chcete nasťahovať, takže vás môžem vydierať, lebo ste sa nestretli s chlapom, čo sa volá Joseph Choate, a ktorého odbachli oproti na ulici pod menom Waldo. Máte peniaze, aby ste si mohli kúpiť čosi, čo stojí pätnásť tácov?"
"Ó! Tak vy si vari myslíte, že ma zadržíte?!"
"Ó!" napodobnil som ju, "tak teda ovládam umenie, ako ľudí zastaviť, však? Madame, neodložili by ste láskavo zbraň, alebo si ju aspoň odistili? Moje profesionálne cítenie uráža, keď sa s takým pekným revolverom zaobchádza hlúpo."
"Hnusíte sa mi," vyhlásila. "Odstúpte mi z cesty!"

Nehýbal som sa. Ani ona. Obaja sme nepohnute sedeli.
"Predtým ako odídete, dovoľte mi vniknúť do istého tajomstva," poprosil som ju. "Načo ste si, doparoma, prenajali byt o poschodie nižšie? Len na to, aby ste sa stretli s tým chlapíkom z ulice?"
"Prestaňte s tými hlúposťami," osopila sa na mňa. "Neprenajala som si ho. Klamala som. Je to jeho byt."
"Josepha Choata?"
Prikývla.
"A môj opis Walda súhlasí s výzorom Josepha Choata?"
Znovu prudko prikývla.
"V poriadku. Konečne sme zistili jeden fakt. Neuvedomujete si, že Waldo predtým, ako ho zastrelili, opísal vaše oblečenie? Má ho polícia, no nevie, kto je Waldo. Hľadajú niekoho, kto je takto oblečený, aby im pomohol a povedal im to ... To vám nedošlo?"
Revolver v jej ruke sa zrazu zatriasol. Pozrela naň a pomaly ho uložila späť do kabelky.
"Je to odo mňa bláznovstvo," zašeptala, "že som sa s vami vôbec dala do reči." Dlho na mňa uprene hľadela a potom sa zhlboka nadýchla. "Prezradil mi, kde býva. Nezdalo sa, že by sa bál. Vydierači sú už tuším takí. Mal sa so mnou stretnúť na ulici, ale oneskorila som sa. Keď som ta prišla, bola ulica plná polície. Tak som sa vrátila a chvíľu sedela v aute. Zašla som k Josephovmu bytu a zaklopala. A potom som znovu čakala v aute. Hore som vyšla tri razy. Posledný raz som vyšla k výťahu o poschodie vyššie. Na treťom poschodí ma už videli. Stretla som vás. To je všetko."
"Vraveli ste niečo o manželovi," zamrmlal som. "Kde je?"
"Má schôdzku."
"Ó, schôdzku..."
"Môj manžel je veľmi významná osobnosť. Máva často schôdzky. Je inžinier. Jeho odborom sú hydroelektrárne. Precestoval celý svet. Myslela som si, že viete..."
"Preskočte to. Dakedy ho pozvem na obed a nakriatnem ho, aby mi to porozprával sám. Nech už mal s vami Joseph čokoľvek, je to mŕtvy inventár. Rovnako ako on sám."
Konečne tomu uverila.
"Naozaj je mŕtvy?" zašeptala. "Naozaj?"
"Je mŕtvy," zopakoval som. "Mŕtvy, mŕtvy, mŕtvy, madame ..."
Jej tvár sa rozpadla ako kôrka na koláči mladej nešikovnej kuchárky. Nemala veľké ústa, ale v tej chvíli by sa mi bola do nich vošla päsť. Počul som, že na mojom poschodí zastal výťah. "Ak vykríknete," vyhŕkol som, "urobím vám dva čierne monokle pod očami!"
Neznelo to pekne, ale malo to účinok. Šokovalo ju to. Jej ústa sa zavreli ako pasca.
Počul som kroky na chodbe. Všetci mávame tušenie. Priložil som si prst na pery. Nehýbala sa. Jej tvár akoby bola zmrazená. Obrovské belasé oči mala také čierne ako tiene pod nimi.
Horúci víchor lomcoval zatvorenými okenicami. Keď fúka vietor zo Santa Anny, musia byť okenice zatvorené, či je horúco, alebo nie.
Kroky, ktoré sa blížili po chodbe, boli nenáhlivé, obyčajné kroky bezstarostného človeka. Zastavili sa pred mojimi dverami a ktosi zaklopal.
Ukázal som na šatník za sklopnou posteľou. Nečujne vstala, kabelku pritisnutú k boku. Ukázal som znovu - na jej pohár. Rýchle ho zdvihla a prekĺzla po koberci a pritiahla dvere tíško za sebou.
Nevedel som, prečo vlastne podstupujem všetky tieto nepríjemnosti.
Opäť sa ozvalo klopanie. Dlane som mal mokré. Pomrvil som sa v kresle, aby zaškrípalo, vstal a hlasno zazíval. Nato som šiel otvoriť dvere - bez revolvera.
Bola to chyba.
3
V prvom okamihu som ho nepoznal. Možno z opačného dôvodu, pre ktorý ho nepoznával Waldo. V dennom bare mal po celý čas na hlave klobúk a teraz bol bez neho. Jeho vlasy sa končili presne v bode, kde začínal klobúk. Nad touto líniou bola pevná biela pokožka bez kvapôčky potu, skoro taká žiarivá ako jazva. Nebol iba o dvadsať rokov starší. Bol to iný človek.
Poznal som zbraň, ktorú držal, dvadsaťdvamilimetrovú automatickú pištoľ s veľkou muškou. Aj jeho oči. Jasné, prenikavé ako oči jašteričky.
Bol sám. Zľahučka mi priložil pištoľ na tvár a precedil cez zuby:
"Áno, som to ja. Poďme dnu!"
Cúval som dozadu - toľko, koľko bolo treba - a zastal som. Presne tak, ako chcel, aby som to urobil - takže mohol zavrieť dvere bez zbytočných pohybov. Z jeho očí som vyčítal, čo chce.
Nemal som strach. Bol som ohromený.
Keď zavrel dvere, donútil ma cúvať ďalej. Pomaly som spätkoval, kým som nenarazil na akýsi predmet. Hľadeli sme si do očí.
"Toto je kartársky stolík," zahundral. "Nejaký chumaj tu hrá šach. Ty?"
Preglgol som. "Vlastne som ho nehral. Iba som to tak trocha skúšal."
"To značí, že ste dvaja," uškrnul sa s akousi drsnou mäkkosťou, akoby ho bol nejaký poliš pretiahol pri výsluchu tretieho stupňa čímsi po hlave.
"Je to šachový problém," oznámil som mu. "Nie hra. Pozrite na figúrky."
"Nevyznám sa v tom."
"Som sám," riekol som a hlas sa mi dosť triasol.

"To je fuk. Som namydlený. Nejaký fízel ma vyňuchá - zajtra, na budúci týždeň, to ja jedno, kedy, doparoma! Skrátka, nepáči sa mi tvoj ciferník, kamoš. Ani to ulízané nedochôdča v barmanskom kabáte, ktoré hrá ľavé krídlo za Fordham ... Dočerta s takými ksichtmi, ako ste vy!"
Mlčal som a nehýbal sa. Veľká muška sa mi jemne, skoro nežne dotýkala líca.
Chlap sa usmial:
"A ide aj o čistú robotu. Taký starý väzenský mazák, ako som ja, nezanecháva odtlačky prstov - ani vtedy, keď je frcnutý. A ak nezanechávam dobré odtlačky, potom mi stoja v ceste iba dvaja svedkovia. Krucifix! Máš po chlebe, kamoš. Myslím, že to vieš."
"Čo vám Waldo urobil?" usiloval som sa, aby to znelo, že to chcem vedieť, a nie, že sa nechcem priveľmi okato triasť.
"Prezradil bankovú lúpež v Michigane a preňho som dostal štyri roky. Žalobu proti nemu odvolali. Štyri roky v Michigane nie sú nijaká výletná plavba. Tam ťa naučia sekať dobrotu! ..."
"Ako ste vedeli, že ta príde?" zakrákal som.
"Nevedel som. Ó, áno, hľadal som ho. Prirodzene, že som ho chcel vidieť. Zazrel som ho na ulici predvčerom večer, ale stratil sa mi. Až dovtedy som ho nehľadal. To bol teda chytrák - ten Waldo! Ako sa má?"
"Je mŕtvy."
"Ešte stále som dobrý," zachechtal sa. "Opitý či triezvy. Ale už mi to nič nevynáša."
Neodpovedal som mu dosť rýchle. Vrazil mi pištoľ hlbšie, začal som sa dusiť a skoro som po nej inštinktívne siahol.
"Ale..." napomínal ma ticho. "Tak poďme. Nie si taký hlúpy."
Znovu som spustil ruky k bokom, otvorené dlane smerovali rovno k nemu. Chcel to tak. Dotýkal sa ma iba zbraňou. Zdalo sa, že mu je jedno, či som ozbrojený, alebo nie. A naozaj by mu to bolo jedno - pokiaľ šlo iba o tú zbraň.
Ak sa vrátil na túto ulicu, bolo mu asi všetko jedno. Možno s ním čosi porobil horúci vietor. Narážal na moje zavreté okenice ako príboj na mólo.
"Majú odtlačky," povedal som. "Neviem, či dobré ..."
"Sú dosť dobré, ale nie na teletyp. Budú musieť čakať, kým letecká pošta dôjde do Washingtonu a späť, aby ich porovnali. Povedz mi, prečo som sem prišiel, kamoško?"
"Počuli ste, ako som sa s tým chlapcom v bare zhováral. Oznámil som mu svoje meno a kde bývam."
Usmial sa. Na to, že to má byť posledný úsmev v živote, to bolo mizerné.
- Preskočte to! Kat sa vás nespýta, či tušíte, prečo ..."
"Si hubatý. Po tebe zájdem za tým barmanom. Sledoval som ho, keď šiel domov z polície, ale rátal som, že ty začneš kvákať prvý. Sledoval som ho od radnice v prenajatom Waldovom aute. Od polície, kamoš! Tí smiešni poliši! ... Môžeš si im sadnúť do lona, a oni to nespozorujú. Rozbehni sa za električkou a vytiahnu samopaly a trafia dvoch chodcov, taxikára, čo spí v aute, a starú upratovačku na druhom poschodí. A chlapík, ktorého naháňajú, im ujde. Tí smiešni, všivaví poliši..."
Pokrútil hlavňou revolvera, ktorú som mal na hrdle. Oči mal šialenejšie ako predtým.
Usmial sa a presunul revolver dolu, k môjmu srdcu. "Sedí to správne? Povedz, kedy..."
Musel som prehovoriť hlasnejšie, ako som chcel. Vo dverách šatníka pri sklápacej postelí sa ukázala temná štrbina. Nato sa rozšírila na dva centimetre. Potom na štyri. Videl som oči, ale nehľadel som do nich. Uprene som pozeral do očí plešivého chlapa. Veľmi uprene. Nechcel som, aby odtrhol zrak od môjho.
"Máš strach?" spýtal sa tíško.
Oprel som sa o hlaveň pištole a začal som sa triasť. Myslel som si, že ho poteší, keď to uvidí. Dievča malo v rukách revolver. Veľmi mi jej bolo ľúto. Skúsi otvoriť dvere - alebo vykríkne. Oboje bude znamenať, že sa nad nami oboma uzavrie opona.
"Nuž, nemusíte sa na tom zabávať celý večer," zašomral som. Môj hlas zaznel akosi z diaľky - ako hlas z rádia z druhej strany ulice.
"Mne sa to páči, kamoško," usmial sa. "Som už raz taký."
Dievča plávalo ovzduším za ním. Nič nemohlo byť nečujnejšie ako spôsob, ktorým sa pohybovala. Ale aj tak to nepomôže. Vôbec sa s ňou nebude hrať.
Poznal som ho celý život, ale hľadel som mu do očí len päť minút.
"Povedzme, že vykríknem," ozval som sa.
"Dobre... Tak do toho a vykríkni!" rozkázal so zabijackým úsmevom.
Nešla k dverám. Bola presne za ním.
"Nuž, teraz vykríknem ..."
Akoby to bolo heslo, bez jediného zvuku mu prudko vrazila maličký revolver pod rebrá.
Bolo to ako reflex na úder do podkolenia. Ústa sa mu roztvorili, obe ruky vyleteli od bokov a trošičku sa zaklonil.
Hlaveň pištole mierila na moje pravé oko.
Prikrčil som sa a z celej sily som ho kopol do slabín. Brada mu klesla, zasadil som mu do nej niekoľko úderov. Akoby som zatĺkal posledný klinec na prvej transkontinentálnej železnici. Ešte stále to cítim, keď pohýbem hánkami.
Jeho pištoľ sa mi dotkla líca, ale nevystrelila. Už nemal síl. Zvíjal sa, dychčal a ľavým bokom klesal na dlážku. Kopol som ho do pravého pleca - tvrdo. Pištoľ mu vyletela z ruky, kĺzala po pokrovci a vletela pod kreslo. Počul som, ako kdesi za mnou štrkocú šachové figúrky.
Neznáma stála nad ním a pozerala dolu. Zdvihla veľké temné vydesené oči a uprene sa na mňa zahľadela.
"To ma zaväzuje," usmial som sa. "Všetko, čo mám, je vaše a navždy." Nepočula ma.
Hľadela takými rozšírenými očami, že pod belasými zrenicami bolo vidno bielka. Rýchle cúvla k dverám so zdvihnutým maličkým revolverom, nahmatala za sebou gombík a skrútla ho. Otvorila dvere a vykĺzla.

Dvere sa zavreli.
Bola prostovlasá a bez bolerka.
Mala iba revolver - ešte stále zaistený, takže nemohla vystreliť.
V izbe nastalo ticho napriek vetru. Zrazu som ho začul dychčať. Tvár mal sivozelenú. Podišiel som k nemu a prehľadal ho, či nemá ďalšiu zbraň; nijakú som nenašiel. Vybral som zo stola rezervné želiezka, vystrel jeho ruky a nasadil mu ich na zápästia. Budú držať, ak sa nebude priveľmi mykať. Napriek tomu, že trpel, pohľadom ma vraždil.
Ležal uprostred dlážky na ľavom boku, skrútený, zoschnutý, plešivý drobný človiečik, ústa dokorán - aj s lacnými amalgánovými plombami. Vyzerali ako čierna jama a dych z nich vychádzal v drobučkých vlnkách, sipel, utíchal a znovu sa ozýval.
"Je mi ľúto, chlapče," zašomral som. "Čo iné mi zostáva?"
A to som povedal takému zabijakovi!
Šiel som do šatníka a otvoril zásuvku bielizníka. Jej klobúk a kabátik tam ležali na mojich košeliach. Uložil som ich dozadu naspodok. Vyšiel som do kuchynky a nalial si poriadnu dávku whisky - rovno do hrdla, chvíľočku stál a počúval horúci vietor zavýjať za obločným sklom.
Kdesi sa zatresli dvere garáže a drôt elektrického vedenia, ktorý sa medzi dvoma izolátormi priveľmi rozhojdal, narážal na stenu budovy. Znelo to, ako keď niekto práši pokrovce.
Nápoj zaúčinkoval.
Vrátil som sa do obývačky a otvoril oblok. Chlapík na dlážke jej santalové drevo síce nezavoňal, ale...
Znova som zavrel oblok, utrel si dlane a vykrútil číslo polície.
Poručík Copernik tam ešte bol. Ohlásil sa mi chvastúnskym hlasom:
"Áno? Dalmas? Nevravte? Stavím sa, že ste dostali nejaký nápad."
"Hľadáte ešte toho zabijaka?"
"Radšej sa nepýtajte, Dalmas. Je nám strašne ľúto ... Viete, ako je to."
"Okay. Mne je jedno, kto to je. Len poďte a odpracte mi ho tu z dlážky v byte."
"Svätá..." Nato sa hlas zlomil a stlmil.
"Počkajte minútku! Počkajte!" V diaľke som počul zatvárať dvere. Nato sa hlas ozval znovu. "Von s tým!" rozkázal tíško.
"Má na rukách želiezka," začal som. "Celý je váš. Musel som ho uzemniť, ale bude v poriadku. Prišiel sem zneškodniť svedka."
Ďalšia odmlka. Policajtov hlas bol samý med. "A počúvajte, chlapče, je tam s vami ešte niekto?"
"Kto by bol? Nikto. Iba ja."
"Tak nech to tak zostane. A nikomu ani muk! Okay?"
"Myslíte si, že chcem, aby sa mi sem chodili pozerať všetci vagabundi zo susedstva?"
"Len pokojne, chlapče. Pokojne! Pozorne a ticho seďte! Vlastne som už tam. Ničoho sa nedotýkajte! Rozumeli ste?!"
"Jasné." Dal som mu znova adresu a číslo bytu, aby prišiel čo najskôr.
Videl som v duchu, ako sa mu leskne veľká kostnatá tvár. Vylovil som dvadsaťkalibrovú pištoľ spod kresla a držal ju dovtedy, kým sa na dlážke chodby pred mojimi dverami neozvali kroky a čiesi hánky ticho nezaklopali na dvere.
Copernik bol sám. Už bol na prahu, vtisol ma späť do izby s napätým úsmevom a zavrel dvere. Stál chrbtom k nim, ruku pri ľavom boku. Veľký kostnatý chlap s prenikavými a krutými očami.
Pomaly ich spúšťal a pozrel na chlapa na dlážke. Tomu trocha mykalo šijou. Očami mu šklblo - od bolesti.
"Ste si istý, že to je on?" Copernikov hlas zaznel chripľavo.
"Na betón. Kde je Ybarra?"
„Má robotu." Ale pritom na mňa nepozrel. "To sú vaše želiezka?"
"Uhm."
"Kľúč!"
Hodil som mu ho. Rýchle si kľakol na koleno k zabijakovi, sňal mu zo zápästí želiezka a odhodil ich nabok. Vytiahol z vrecka vlastné, plešivému chlapovi skrútil ruky za chrbát a nasadil mu ich.
"Dobre, ty ..." šomral zabijak.
Poručík sa uškrnul, zovrel päsť a zasadil chlapovi s rukami v želiezkach strašný úder do úst. Hlava mu tak podskočila, že mu to skoro zlomilo väzy. Z kútika úst mu stekala cícerkom krv.
"Choďte po ručník," rozkázal policajt.
Šiel som a dal mu ho. Vopchal ho zviazanému chlapovi zlomyseľne medzi zuby, vstal a kostnatými prstami si prešiel po myšacích vlasoch.
"V poriadku. Porozprávajte mi o tom."
Porozprával som mu o tom - a dievča som z toho vynechal.
Znelo to trocha čudne.
Copernik ma pozoroval, ale mlčal. Pošúchal si zboku žilkovaný nos. Potom vytiahol hrebeň a česal sa tak, ako už predtým v dennom bare.
Podišiel som k nemu a podal mu pištoľ. Pozrel na ňu ležérne a hodil si ju do vrecka. V očiach mu čosi hralo a tvár mu skrivil drsný úškľabok.
Zohol som sa, začal zbierať šachové figúrky a hádzal ich do škatule. Položil som ju na rímsu kozuba, vyrovnal nohu kartárskeho stolíka, a chvíľu sa motkal okolo.
Po celý čas ma Copernik pozoroval.
Chcel som, aby si čosi premyslel.

Napokon s tým vyšiel:
"Tento chlapík používa dvadsaťdvojku. Je dosť dobrý na to, aby z nej dostal čo najviac. To značí, že je dobrý. Zaklope na vaše dvere, namieri vám búchačku na brucho, zatlačí vás do izby, povie, že sem prišiel, aby vás umlčal - a predsa ste ho dostali. A pritom bez zbrane. Dostali ste ho sám. Ste dobrý, kamoš!"
"Počúvajte," a pozrel som na dlážku. Zdvihol som ďalšiu šachovú figúrku a krútil ju v prstoch. "Rozoberal som šachový problém."
"Máte čosi za lubom, kamoš," takmer zašeptal Copernik. "Vari by ste nechceli napáliť starého poliša, však nie, chlapče?"
"Je to príma úlovok a ja vám ho dávam. Čo by ste, doparoma, ešte chceli?"
Chlap na dlážke vydal spoza ručníka chabý zvuk. Plešina sa mu leskla potom.
"Čo sa robí, kamoš? Dostali ste sa do niečoho?" Copernik takmer šeptal.
Pozrel som naňho rýchle a odvrátil zrak. "Tak v poriadku. Sakramentsky dobre viete, že som ho nemohol dostať sám. Mieril na mňa pištoľou a on vždy strelí ta, kde sa pozrie."
Copernik privrel jedno oko a priateľsky na mňa zaškúlil tým druhým. "Ďalej, kamoš. Akosi som to očakával."
Chvíľočku som sa šuchtal po izbe, aby to vyzeralo hodnoverne.
Pomaly som pokračoval:
"Istý chlapec má na krku krádež na Boyle Heights - so zbraňou v ruke. Nevyšlo mu to. Bola to mizerná pumpa. Poznám jeho rodinu. Nie je to celkom skazený... Chcel si odo mňa vypýtať peniaze na vlak. Keď sa ozvalo zaklopanie, vkĺzol... sem."
Ukázal som na sklápaciu posteľ a dvere vedľa nej. Copernikova hlava sa pomaly obracala ta a naspäť.
Oči znova zažmurkali. "A ten chlapec mal zbraň," doplnil ma.
Prikývol som. "A musí podporovať rodičov. Na toto treba odvahu, Copernik. Mali by ste ho nechať na pokoji. Treba ho z tohto vynechať."
"Nezbaliť ho?" spýtal sa ticho.
"Ešte nie. Ten bude mať teraz plno strachu."
Policajt sa usmial. "Som z oddelenia pre vraždy. Čo mám pre vás urobiť, kamoš?"
Ukázal som dolu na chlapa s uterákom na ústach a so zaviazanými rukami. "Vy ste ho dostali, však?"
Poručík Copernik sa stále usmieval. Ukázal sa veľký belavý jazyk a hladkal hrubú spodnú peru.
"Vybrali z Walda guľky?"
"Pravdaže. Dlhé dvadsaťdvojky. Jedna sa rozbila na rebre, druhá je dobrá."
"Ste opatrný človek. Všetko dôkladne prezriete. O mne neviete nič. Vkradli ste sa mi sem, aby ste zistili, akú mám zbraň."
Vstal a kľakol si na koleno k zabijakovi.
"Počuješ ma, kamoš?" spýtal sa ho s tvárou tesne pri jeho tvári.
Chlap vydal akýsi neurčitý zvuk. Copernik vstal a zazíval. "Kto sa, dočerta, bude starať o to, čo on povie? Tak ďalej, kamoš."
"Nemysleli ste si, že niečo mám, ale chceli ste si prezrieť môj byt. A kým ste sa tu obšmietali..." ukázal som na šatník, "... a ja som nič nevravel, lebo som bol možno trocha namrzený, ozvalo sa klopania na dvere. Prišiel dnu ... A tak ste stade po chvíli vykĺzli a zbalili ho ..."
"Ach." Copernik sa zoširoka uškrnul. Zubov mal toľko ako kôň. "Idete na to dobre, kamoš. Tresol som ho, kopol pod kolená a dostal som ho. Nemali ste nijakú zbraň, chlap sa po mne škaredo zahnal a ja som ho ľavým hákom zrazil na zem. Okay?"
"Okay."
"Poviete to tak aj tam?"
"Spoľahnite sa."
"Budem pri vás, kamoš. Keď sa voči mne správajú slušne, vždy sa viem dohodnúť. Zabudnite na toho chlapca. Dajte mi vedieť, keď mu bude treba pomôcť."
Podišiel ku mne a vystrel ruku. Potriasol som mu ňou. Bola studená a lepkavá ako zdochnutá ryba. Z takých rúk a z ľudí, ktorí ich majú, sa mi robí zle.
"Je tu však jedna vec," pripomenul som. "Ten váš partner - Ybarra. Nebude trocha namrzený, že ste ho sem nepriviedli?"
Copernik sa poškrabal vo vlasoch a poutieral si kožené lemovanie vnútri klobúka žltkastou hodvábnou šatôčkou.
"Ten makarón?" zavrčal. "Do čerta s ním!" Podišiel bližšie ku mne a dýchol na mňa. "A nijaké mýlky, kamoš - v tej vašej historke."
Mal odporný dych.
4
V kancelárii šéfa kriminálneho odboru nás bolo päť, keď to Copernik vykladal. Stenograf, šéf, Copernik, Ybarra a ja. Ybarra sedel na stoličke opretej o stenu. Klobúk mal hlboko na očiach, ale aj spod neho vyžarovala ich mäkkosť a v kútikoch pier mu lipol mierny tichý úsmev. Nepozeral priamo na Copernika a on naňho vôbec.
Vonku na chodbe fotograf urobili snímky Copernika, ako si so mnou potriasa ruku. Mal rovno nasadený klobúk, revolver v ruke a pevný, cieľavedomý výraz na tvári.
Všetci tvrdili, že vedia, kto bol Waldo, ale že mi to nepovedia. Neveril som im, lebo šéf kriminálneho odboru mal na stole Waldovu fotografiu z márnice. Krásna práca. Vlasy mal učesané, kravatu rovno uviazaná, svetlo mu dopadalo do očí presne tak, aby sa leskli. Nik by nepovedal, že to je fotografia mŕtveho muža s dvoma strelami v srdci. Vyzeral ako

parketový lev, ktorý sa práve rozhoduje, či pôjde po blondínku alebo po čiernovlásku.

Bolo okolo polnoci, keď som sa dostal domov. Brána bola zamknutá, a kým som šmátral za kľúčami, z tmy sa mi prihovoril tichý hlas:
"Prosím!" Hneď som ho spoznal. Zvrtol som sa a pozrel na tmavý cadillac, zaparkovaný za priestorom vyhradeným pre nákladné vozy.
Reflektory mal zhasnuté. Svetlá z ulice sa odrážali v žiarivých ženských očiach.
Podišiel som bližšie. "Nemáte ani štipku zdravého rozumu," hneval som sa.
"Nasadnite!"
Poslúchol som a ona naštartovala voz. Prešla po Franklinovej ulici a zabočila do Kingsley Drive.
Horúci víchor ešte stále pálil a skučal.
Z rádia sa cez otvorené bočné okno činžiaka v závetrí ozývala pesnička.
Bolo tu množstvo zaparkovaných áut, ale našla prázdne miesto za malým, novučičkým packardom, ktorý mal za predným sklom nálepku majiteľa predajne s autami. Len čo sme sa dostali k okraju chodníka, zaklonila sa do kúta. Ruky v rukavičkách mala na volante.
Bola celá v čiernom či v tmavohnedom a na hlave mala bláznivý klobúčik. V jej parfume som zavoňal santalové drevo.
"Nesprávala som sa k vám veľmi milo, však?"
"Urobili ste iba to, že ste mi zachránili život."
"Čo sa stalo?"
"Zavolal som predstaviteľa zákona, hoci mi nie je sympatický, pripísal som mu k dobru svojho zajatca, navykladal mu zopár klamstiev, a to je všetko. Ten chlapík, ktorého ste ma zbavili, bol ten istý, čo zabil Walda."
"Chcete tým povedať, že ste im o mne nič nevraveli?"
"Madame," znížil som hlas, "neurobili ste mi nič, iba mi zachránili život. Čo ešte chcete? Som pripravený, ochotný a budem sa usilovať zo všetkých síl..."
Mlčala a nehýbala sa.
"Nik sa odo mňa nedozvedel, kto ste. Zhodou okolností to neviem ani ja."
"Som pani Barsalyová, bývam na čísle dvadsaťdva na Fremont Place v Olympii. Telefón dva - štyri - päť - deväť - šesť. To ste chceli?"
"Ďakujem," zamrmlal som a krútil v prstoch nezapálenú cigaretu. "Prečo ste sa vrátili?" Luskol som prstami ľavej ruky.
"Klobúk a kabátik," pripomenul som, "zájdem hore a donesiem ich."
"Nielen to. Chcem svoje perly."
Bol by som sa mohol trocha rozčuľovať. Zdalo sa, že je toho už dosť aj bez perál.
Akési auto sa prerútilo ulicou dva razy rýchlejšie, ako malo. Tenký oblak ťažkého prachu vystúpil k pouličným svetlám, zavíril a zmizol. Rýchle pred ním zavrela oblok.
"V poriadku," prikývol som. "Povedzte mi o tých perlách. Už sme mali vraždu, záhadnú ženu, šialeného zabijaka, hrdinského záchrancu a policajného detektíva, ktorého presvedčili, aby vyrobil falošnú správu. Teraz máme perly. V poriadku - vysypte to."
"Chcela som za ne dať päťtisíc dolárov. Človeku, ktorého vy voláte Waldo a ja Joseph Choate. Mal by ich mať."
"Nijaké perly," povedal som. "Videl som, čo mal vo vreckách. Fúru peňazí, ale nijaké perly."
"Nemôžu byť ukryté uňho v byte?"
"Možno. Pokiaľ viem, mohol by ich skrývať hocikde v Kalifornii, len vo svojich vreckách nie. Ako sa má pán Barsaly v túto horúcu noc?"
"Ešte stále je na tej schôdzke. Ináč by som nebola mohla prísť."
"Nuž, mohli ste ho priviesť, bol by sedel na rezervnom sedadle."
"Ach, neviem... Frank váži sto kíl a je poriadne veľký. Nemyslím, že by sa mu páčilo sedieť na rezervnom sedadle, pán Dalmas."
"O čom sa to, doparoma, vlastne zhovárame?"
Odpoveď som nepočul. Jej ruky v rukavičkách zľahka, provokatívne poklepkávali okraj volantu. Vyhodil som nezapálenú cigaretu cez oblok a objal ju.
Keď som ju púšťal, triasol som sa. Odtiahla sa odo mňa tak ďaleko, ako jej to priestor v aute dovoľoval, a trela si chrbtom rukavičky ústa.
Chvíľu sme mlčali.
Ozvala sa prvá:
"Chcela som, aby ste to urobili. Ale predtým som taká nebola. Je to iba odvtedy, ako sa Stan Phillips zabil vo svojom lietadle. Keby sa to nestalo, bola by som pani Phillipsovou. Tie perly mi dal Stan. Stáli pätnásťtisíc dolárov, raz to spomenul... Sú to biele perly, je ich štyridsaťjeden, najväčšia s priemerom trištvrte centimetra. Neviem, akú majú cenu. Nikdy som s nimi nešla k nijakému klenotníkovi, ani som nedala odhadnúť cenu, takže o tom nič neviem. Ale zbožňovala som ich kvôli Stanovi. Milovala som ho... Tak milujeme v živote iba raz. Viete to pochopiť?"
"Ako sa voláte krstným menom?" spýtal som sa.
"Lola."
"Rozprávajte ďalej, Lola."
Vytiahol som si z vrecka ďalšiu cigaretu a mädlil ju v prstoch len preto, aby som ich nejako zamestnal.
"Náhrdelník má jednoduchú striebornú sponu v podobe dvojitej skrutky a tam, kde má byť ozdobný ornament, je maličký diamant. To preto, lebo som Frankovi povedala, že som ich kúpila v bižutérii. Nespoznal rozdiel. Musím sa

priznať, že nebolo ľahké nahovoriť mu to. Chápte, Frank je veľmi žiarlivý."
V tme sa ku mne priblížila a jej bok sa dotkol môjho boku. Ale tentoraz som sa nepohol.
Vietor skuvíňal a stromy sa ohýbali.
Neprestajne som mädlil cigaretu medzi prstami.
"Tuším to pre vás nie je nič nové," riekla. "Tajná milenka, pravé perly a ona nahovorí manželovi..."
"Nie je to nič nové."
"Najala som Josepha. Manžel bol vtedy v Argentíne. Bola som veľmi osamelá."
"Vy, a osamelá?!"
"Chodili sme s Josephom často na výlety autom. Občas sme spolu vypili pohárik-dva. Ďalej som nezašla..."
"Povedali ste mu o tých perlách," zavrčal som na ňu, „a keď sa vašich sto kíl hovädziny vrátilo z Argentíny a vyhodilo ho - vzal tie perly, lebo vedel, že sú pravé. A potom vám ich ponúkol späť za päťtisíc."
"Áno. Nechcela som ísť na políciu. A, samozrejme, za takýchto okolností sa Joseph nebál, že viem, kde býva."
"Chudák Waldo. Tak trocha ho ľutujem. V akej nešťastnej chvíli narazil na starého kamaráta, ktorý s ním mal nevyrovnané účty!"
Škrtol som zápalkou o podošvu a zapálil si cigaretu. Tabak bol od horúceho ovzdušia taký vysušený, že horel ako tráva.
Ticho sedela vedľa mňa, ruky znova na volante.
"Doparoma so ženami - títo letci! A vy ste doňho ešte stále zaľúbená, alebo si myslíte, že ste. Kde ste mali uložené tie perly?"
"V ruskej malachitovej šperkovnici na toaletnom stolíku. Medzi bižutériou. Musela som, aby som ich mohla vôbec niekedy nosiť."
"Mali cenu pätnásťtisíc tácov! A vy si myslíte, že ich Joseph mohol ukryť u seba v byte. Tridsaťjednička, však?"
"Áno," prikývla. "Hádam žiadam priveľa ..."
Otvoril som dvere a vystúpil z auta. "Dostal som zaplatené, nuž sa idem pozrieť. Dvere v našom činžiaku si dajú povedať. Poliši zistia, kde Waldo býval, keď uverejnia jeho fotografiu, ale to podľa mňa nebude dnes."
"To je od vás veľmi milé," zašvitorila. "Mám tu počkať?"
Nohu som mal na stúpadle, nakláňal sa dnu a pozeral na ňu. Neodpovedal som na jej otázku. Iba som stál a pozeral, ako sa jej blyštia oči. Nato som zabuchol dvere auta a vykročil po ulici.
Vietor mi spaľoval tvár. Stále som cítil, ako jej vlasy voňajú santalom. A vnímal jej pery ...
Odomkol som dubovú bránu, prešiel cez tichý vestibul k výťahu a vyviezol sa na tretie poschodie. Potom som potichučky prešiel chodbou a nakukol popod prah dverí bytu tridsaťjeden.
Nijaké svetlo.
Zaklopal som - staré, ľahučké dôverné rýchle klopanie pašeráka whisky so širokým úsmevom na tvári, a mimoriadne hlbokými vreckami.
Nijaká odpoveď.
Vzal som kúsok hrubého tvrdého celuloidu, ktorý predstieral že chráni môj vodičský preukaz v náprsnej taške, vtisol ho medzi zámku a zárubňu, silne zaprel o gombík a tlačil ho. Okraj celuloidu zachytil západku a tá povolila s tichým prasknutím, ako keď sa láme cencúľ. Dvere sa otvorili, vošiel som do bezprostrednej tmy.
Pouličné svetlo prenikalo dnu a kde-tu v jasnej škvrne dopadlo na jednotlivé predmety.
Zavrel som dvere, šťukol vypínačom a zastal. Vo vzduchu bola čudná vôňa. Rozpoznal som ju okamžite - vôňa tmavého tabaku. Prikradol som sa k stojanu s popolníkom pri obloku a pozrel dolu na štyri hnedé ohorky - mexické alebo juhoamerické cigarety.
Hore, na mojom poschodí, ktosi zakopol o koberec a vošiel do kúpeľne. Začul som splachovač. Vkročil som do kúpeľne bytu číslo tridsaťjeden. Zopár odpadkov, nič, ani stopa po skrýši. Kuchynka mi dala viac roboty, ale nehľadal som dôkladne.
V tomto byte nebudú nijaké perly. Vedel som, že Waldo sa kamsi náhlivo vybral a že ho vo chvíli, keď sa zvrtol a prijal dve guľky od starého priateľa, čosi poháňalo.
Vrátil som sa do obývačky, odtiahol sklápacia posteľ a pozrel do šatníka.
Keď som posteľ odsunul ďalej, už som perly nehľadal.
Hľadel som na akéhosi človeka.
Bol malej postavy, stredného veku, na sluchách prešedivený, s veľmi tmavou pleťou, oblečený v svetlohnedom obleku s kravatou farby vína. Upravené drobné ruky mu ochabnuto viseli pri boku. Malé nohy vo vyleštených končistých topánkach smerovali skoro na dlážku. Na krku mal slučku z opasku a visel z kovového rámu postele.
Nemyslel som si, že je možné, aby bol jazyk taký dlhý.
Trocha sa zahojdal a mne sa to nepáčilo, tak som posteľ pritiahol na miesto a on ticho spočinul medzi dvoma hŕbkami vankúšov. Nemusel som sa ho dotknúť, aby som vedel, že je studený ako ľadovec.
Prešiel som popri ňom do šatníka. Gombíka som sa dotýkal pomocou vreckovky. Panovala tam takmer absolútna čistota, okrem trocha neporiadku po osamelé bývajúcom mužovi.
Vyšiel som stade a začal som sa venovať neznámemu chlapovi. Nijaká náprsná taška. Waldo by ju bol vzal a zahodil do priekopy. Plochá škatuľka cigariet, poloprázdna, so zlatým nápisom: Louis Tapia y Cia, Calle de Paysand, 19, Montevideo. Zápalky boli z klubu Spezia. Pod pazuchou puzdro z tmavej zrnitej kože a v ňom malý mauser.
Bol to teda asi profesionál, preto som sa necítil tak mizerne. Ale nie veľmi dobrý profesionál, lebo by si s ním neboli poradili holé ruky - a mauser, ktorým sa dá prestreliť múr, ani nevytiahol z puzdra.
Trocha som to chápal, ale nie veľmi. Štyri z hnedých cigariet ktosi vyfajčil, takže šlo alebo o čakanie, alebo rozhovor. V

určitom bode tohto času Waldo chytil chlapíka za krk a držal ho tak, aby vydýchol v niekoľkých sekundách. Mauser mu pritom pomohol toľko ako špáradlo na zuby. Potom ho Waldo obesil na opasok, pravdepodobne už mŕtveho.
Náhlil sa, preto tá čistota v byte, preto Waldo tak úzkostlivo hľadal to dievča, preto to auto so zapnutým motorom pred denným barom ...
Takto sa to asi stalo - za predpokladu, že ho naozaj zabil Waldo, že to bol naozaj Waldov byt - ak ma jednoducho nenapálili.
Preskúmal som ostatné vrecká.
V ľavom vrecku nohavíc som našiel zlatý vreckový nožík a nejaké striebro. V ľavom vrecku na saku vreckovku, poskladanú, navoňanú. V pravom vrecku na saku ďalšiu, neposkladanú, ale čistú. V pravom vrecku nohavíc štyri či päť papierových vreckoviek.
Čistotný chlapík.
Do vlastnej vreckovky by sa nevysiakal. Bolo tam i malé nové puzdro so štyrmi novými kľúčmi od auta. Na ňom nápis: Blahoželá Vám R. H. Vogelsang, Inc, firma Packard.
Všetko som uložil späť, tak ako som to našiel, zatiahol posteľ na miesto, na gombíky, výčnelky a plochy som použil vreckovku, zahasil svetlo a vykukol z dverí.
Chodba bola prázdna.
Zišiel som na ulicu a obišiel roh na Kingsley Drive. Cadillac sa nepohol z miesta.
Otvoril som dvere auta a nahol sa dnu. Zdalo sa mi, že ani ona sa nepohla. Na jej tvári bolo ťažko zbadať nejaký výraz. Horko-ťažko som rozoznal aspoň oči a bradu, ale santalové drevo som zavoňal bez ťažkostí.
"Takýto parfum by pripravil o rozum aj kňaza ... perly tam nie sú."
"Tak teda... ďakujem, že ste to skúsili," zašeptala mäkkým a chvejivým hlasom. "Myslím, že sa s tým zmierim. Mám ... pôjdeme ... alebo ... ?"
"Môžete ísť domov. A nech sa stane čokoľvek, nikdy predtým ste ma nevideli. Nech sa stane čokoľvek! Možno ma už nikdy neuvidíte."
"Strašne nerada by som..."
"Veľa šťastia, Lola." Zavrel som dvere auta a ustúpil o krok.
Svetlá zažiarili, zahrčal motor a auto sa rozbehlo.
Stál som tu na mieste pri okraji chodníka, kde predtým parkovalo.
Už sa celkom zotmelo. Obloky v byte, odkiaľ znelo rádio, zhasli. Pozeral som sa na zadnú časť kabrioletu značky packard, vyzeral úplne nový. Všimol som si ho už predtým, ako som vyšiel hore, stál na tom istom mieste, pred Loliným autom. Zaparkovaný, tmavý, mĺkvy, s belasou nálepkou v pravom kúte predného skla.
A v duchu som mal pred očami čosi iné, novučičký kľúč s nápisom Firma Packard - tamhore, vo vrecku mŕtveho muža ...
Podišiel som k autu a posvietil si malou vreckovou baterkou na belasú nálepku.
Pravdaže, bol to ten istý obchodník. Pod jeho menom a reklamným heslom bolo meno a adresa - Eugénia Kolchenková, 53/5, Arvieda Street, West Los Angeles.
Bolo to nerozumné, ale znovu som vyšiel do bytu číslo tridsaťjeden, vkročil do priestoru za sklápacou posteľou a z vrecka nohavíc úhľadnej hnedej hojdajúcej sa mŕtvoly vybral puzdro na kľúče.
O päť minút som bol dolu na ulici pri kabriolete.
Kľúče sa do zámky hodili.
5
Na okraji Sawtelle stál malý dom. Pred ním rástol polkruh pokrútených eukalyptov.
Vo vile na druhej strane ulice mali taký večierok, pri akých chodia opití roztĺkať fľaše na chodník s hurhajom, ako keď dá mužstvo Yale gól Princetonu.
Pred číslom, ktoré som hľadal, bol drôtený plot a zopár ružových kríkov, dláždený chodníček a garáž - bola doširoka otvorená a prázdna.
Ani pred domom nestálo nijaké auto. Zazvonil som. Čakal som dosť dlho. Dvere sa otvorili trocha náhle.
Nebol som ten, ktorého čakala. Videl som jej to na blýskavých očiach. A vzápätí som v nich už nevidel nič.
Iba stála a pozerala na mňa, vysoká, štíhla, žiadostivá brunetka s narúžovanými lícami, hustými čiernymi vlasmi rozdelenými na prostriedku, ústami stvorenými pre trojposchodové obložené chlebíčky, v koralovozlatom domácom nohavicovom komplete, v sandáloch a s nechtami nalakovanými zlatým lakom. Pod ušnicami jej zľahka zvonili dva miniatúrne zvony. Cigaretou v dlhej špičke urobila pomalé, pohŕdavé gesto.
"Noó, čo sa robí, človeče? Želáte si niečoó? Zablúdili ste sem z tej príjemnej spoločnosti oproti, há?"
"Ha-ha," odpovedal som. "Dobrá zábava, však? Nie. Priviezol som vám domov auto. Stratilo sa vám, či nie?"
Na druhej strane ulice na trávniku pred domom práve kohosi zachvátilo delírium tremens, zmiešané kvarteto trhalo zvyšky noci na drobné pásiky a zo všetkých síl sa usilovalo, aby pásiky pôsobili žalostne. Kým sa to dialo, exotická brunetka pohla nanajvýš jednou mihalnicou.
Nebola krásna, ale vyzerala, akoby sa tam, kde je ona, kadečo pritrafilo ...
"Čo ste to vraveli?" konečne zo seba vysúkala hlasom, ktorý bol taký hodvábny ako pripálená hrianka.
"Vaše auto." Ukázal som cez plece a nespúšťal z nej oči.
Patrila k tomu typu, ktorý používa nôž.
Dlhočizná špička pomaličky klesla k jej boku a cigareta z nej vypadla. Zašliapol som ju, a tak som sa dostal do predizby. Cúvla predo mnou a ja som zavrel dvere.
Predizba bola dlhá. Lampy ružovo žiarili na železných konzolách. Na jej konci bol korálkový záves a tigria koža na

dlážke.
Prostredie s ňou harmonizovalo.
"Ste slečna Kolchenková?" spýtal som sa.
"A-áno. Som slečna Kolchenková. Čo si buúdete želať?"
Pozerala na mňa tak, akoby som bol prišiel umyť obloky, ale v nevhodnom čase.
Vytiahol som ľavou rukou navštívenku a podržal ju pred ňou. Prečítala si ju z mojej ruky a sotva pritom pohla hlavou.
"Aha."
Vychrlila čosi v akomsi jazyku. Nato sa ozvala anglicky: "Poďte dnu! Teénto prekliaty vietor mi vysuší pleéť na papierovú servítku."
"Sme dnu. Práve som zavrel dvere. Tak už to vyklopte, Nazimová! Kto to bol? Ten maličký chlapík?"
Za korálkovým závesom ktosi zakašlal. Podskočila, akoby ju boli pichli vidličkou na ustrice. Vzápätí sa pokúsila o úsmev. Veľmi sa jej nepodaril.
"Poóčkate tu? Desať dolárov bude stačiť, nie?"
"Nie."
Pomaly som na ňu namieril prst a dodal:
"Je mŕtvy."
Vyskočila meter dvadsať a zvrieskla. Kreslo hlasno zavŕzgalo. Za závesom sa ozvali kroky, na horizonte sa zjavila ruka, odtiahla záves a pri nás sa ocitol veľký, svetlovlasý muž pôsobiaci ako ostrý chlapík. Na pyžame mal purpurový župan. Pravou rukou čosi zvieral vo vrecku.
Stál ticho, nohy pevne rozkročené, čeľusť vysunutá a bezfarebné oči ako sinavý ľad. Zdalo sa, že si s ním človek ľahko neporadí...
"Čo sa robí, zlatíčko?"
Mal pevný, zastretý hlas presne s tým správnym šťavnatým tónom, aký by mal mať chlap, čo chodí so ženskou s pozlátenými nechtami.
"Prišiel som kvôli autu slečny Kolchenkovej."
"Tak by ste si mohli dať dolu klobúk," zavrčal. "Už len preto, aby na vás svietilo svetlo."
Zložil som si klobúk a ospravedlnil sa.
"Okay," uškrnul sa a pravú ruku si hlboko vnoril do purpurového vrecka. "Teda prišli ste kvôli autu slečny Kolchenkovej. Odviezli ste ho stadiaľ."
Pretisol som sa popri žene a podišiel bližšie k nemu. Oprela sa chrbtom o múr. Prázdna špička jej ležala pri nohách.
Keď som bol na tri metre od chlapiska, ležérne mi oznámil:
"Počujem vás odtiaľ, kde ste. Len pokojne. Vo vrecku mám revolver a naučil som sa ho používať. A k veci, čo je s tým autom?!"
"Chlapík, čo si ho požičal, ho nemohol priviezť," oznámil som a vystrel k jeho tvári ruku, v ktorej som ešte stále držal navštívenku. Nepozrel sa na ňu.
"A čo má byť?"
"Ste vždy taký grobian," spýtal som sa, "alebo len vtedy, keď máte na sebe pyžamu?"
"Prečo ho nemohol priviezť sám? A preskočte tie drísty."
Počerná žena pri mojom lakti vydala pridusený zvuk.
"To je v poriadku, zlatúšik," zaškeril sa chlapík. "Vybavím to, choď dnu."
Prekĺzla popri nás.
Chvíľočku som čakal. Chlapisko nepohlo ani brvou. Nevyzeralo o nič nervóznejšie ako ropucha na slnku.
"Nemohol ho priviezť, lebo ho niekto odrovnal."
"Áno?"
"Ak si dáte kravatu a cylinder, vezmem vás so sebou a ukážem vám ho."
"Čo ste to, dočerta, povedali, že ste?"
"Nič som nepovedal. Myslel som, že viete čítať." Ešte raz som mu podržal pred nosom navštívenku.
"Ach, to je v poriadku. John Dalmas, súkromný detektív. Dobre, dobre. Tak ja by som sa mal ísť s vami pozrieť - a na koho a prečo?"
"Možno to auto ukradol."
Prikývol. "To je nápad. Možno ho ukradol. Kto?"
"Drobný hnedý chlapík, ktorý mal k nemu vo vrecku kľúče a ktorý ho zaparkoval za rohom Berglundovho činžiaka."
Zamyslel sa nad tým bez nejakých očividných rozpakov.
"Niečo ste tam našli..." predpokladal. "Nie veľa. Ale niečo predsa. Dnešná noc - zdá sa - patrí policajtom. Vy za nich robíte všetku prácu?"
"Ha?"
"Na tej navštívenke stojí súkromný detektív. Nechali ste polišov vonku, lebo sa hanbili vojsť?"
"Nie. Som sám."
Uškrnul sa. Na jeho opálenej tvári sa zjavili biele bariéry zubov. "Tak vy ste našli akéhosi mŕtveho, vzali mu kľúče - našli akési auto a prišli sem - celkom sám. Bez polišov. Nemýlim sa?"
„Správne."
Vzdychol si. "Poďme dnu," rozhodol. Odsunul korálkový záves, aby som mohol prejsť. "Možno chcete povedať niečo, čo by som mal počuť."
Prešiel som popri ňom a on sa obrátil ku mne pravým vreckom. Až keď som bol blízko neho, zbadal som, že má tvár

mokrú od potu. Možno to bolo od horúceho vetra ...
Ocitli sme sa v obývačke.
Sadli sme si a hľadeli jeden na druhého cez tmavú dlážku, zdobila ju kombinácia niekoľkých indiánskych a tmavých tureckých kobercov.
Izba bola prepchatá ošúchaným nábytkom.
Bol tu kozub, malé krídlo, vysoká čínska lampa na podstavci z teakového dreva a na oblokoch, krytých drevenými žalúziami, viseli zlaté sieťované záclony. Obloky na juh boli otvorené.
Vonku bičoval okenice ovocný strom. Kmeň mu natreli na bielo. Svojou troškou prispieval do mlyna k hurhaju na náprotivnej strane ulice.
Uvelebil sa v brokátovom kresle a položil si nohy v papučiach na podnožku. Pravú ruku si držal tam, kde ju mal, odkedy som ho prvý raz uvidel - na revolveri.
Brunetka sa tmolila v prítmí; vo fľaši zažblnkotalo a zvončeky na jej ušiach sa rozozneli.
"Je to v poriadku, zlatúšik," usmial sa. "Nič zvláštne sa nedeje. Ktosi kohosi odpravil a tento mladík si myslí, že nás to zaujíma. Len si sadni a upokoj sa."
Pohodila hlavou, naliala si whisky do polovice vysokého pohára. Vzdychla si, zašomrala "doparoma" a stúlila sa na gauči - potrebovala ho celý. Jej nohy nemali konca kraja. Pozlátené nechty na mňa žmurkali zo šerého kúta ...
Vytiahol som si cigaretu a oni na mňa nevystrelili ... Zapálil som si ju a rozprával ďalej.
Nebola to všetko čistá pravda. Porozprával som im o Berglundovom činžiaku, že v ňom bývam, i ten Waldo - v byte číslo tridsaťjeden na poschodí podo mnou a že som ho sledoval z obchodných dôvodov.
"Čo za Waldo?" zamiešal sa svetlovlasý chlap. "A čo za obchodné záležitosti?"
"Pane, vy nemáte nijaké tajomstvá?"
Opísal som mu denný bar oproti Berglundovmu činžiaku a udalosť, čo sa tam odohrala. Nespomenul som bolerko z potlačeného materiálu, ani dievča, ktoré ho nosilo. Celkom som ho vynechal z príbehu.
"Z mojej stránky šlo o tajné sledovanie," zdôraznil som. "Ak viete, čo pod tým myslím."
Začervenal sa, stisol zuby.
Pokračoval som:
"Vrátil som sa z radnice, nikomu nevraviac, že Walda poznám. Keď som medzičasom usúdil, že dnes večer ešte neprídu na to, kde Waldo býva, dovolil som si prezrieť jeho byt."
"Čo ste hľadali?" spýtal sa chlapisko pridusené.
"Isté listy. Možno som už spomínal, že tam nebolo vôbec nič - okrem mŕtveho. Bol zaškrtený a obesený na opasku na ráme sklápacej postele. Drobný, okolo štyridsaťpäťročný Mexičan alebo Juhoameričan, dobre oblečený v hnedom..."
"To stačí," prerušil ma neznámy. "Zaberiem na to, Dalmas. Ide vám o vydieranie?"
"Áno. Najčudnejšie je to, že ten malý hnedý chlapík mal pod pazuchou búchačku."
"Prirodzene, nemal vo vrecku päťsto dolárov v dvadsaťdolárových bankovkách? Alebo ste chceli povedať niečo iné?"
"Nemal. Ale Waldo mal vyše sedemsto dolárov v hotovosti, keď ho zabili v dennom bare."
"Vyzerá to, že som Walda podceňoval," zamyslene riekol veľký chlap. "Dostal môjho človeka, prachy na výkupné, revolver a všetko. Mal Waldo revolver?"
"Pri sebe nie."
"Daj nám niečo vypiť, zlatúšik," vyzval dámu. "Áno, myslel som si, že Waldo nestojí ani za deravý groš."
Brunetka rozplietla nohy a namiešala dva nápoje so sódou a ľadom. Dala si ďalší poriadny neriedený dúšok a znovu sa poskrúcala na gauči. Jej velikánske blýskavé čierne oči ma vážne pozorovali.
"Nuž, tak je to teda," zanôtil veľký chlap a zdvihol pohár. "Nikoho som nezavraždil, ale odteraz mám na krku rozvodový proces. Vy ste nikoho nezavraždili, podľa toho, čo ste povedali, ale klamali ste na polícii. Aké peklo! Život je samé trápenie, nech sa na to človek pozerá hocako. Aspoň že tu mám zlatúšika. Je to Ruska, emigrantka, zoznámil som sa s ňou v Šanghaji. Je spoľahlivá ako trezor a pritom vyzerá, akoby vedela pre šesták podrezať hrdlo. To sa mi na nej páči. Človek získa pôvab bez rizika."
"Táraš hlúposti," zaprskala.
"Pôsobíte na mňa ako správny chlap," zvýšil obor hlas a nevšímal si ju. "To ako na fízla. Je tu nejaké východisko?"
"Áno. Ale bude to stáť peniaze."
"Myslel som si to. Koľko?"
"Povedzme ďalších päťsto."
"Doparoma, tento horúci vietor ma vysuší na popol," vyhlásilo dievča roztrpčene.
"Päťsto by ušlo," precedil blondín. "Čo za ne dostanem?"
"Ak mi to vyjde, z prípadu vás vynechajú. Ak mi to nevyjde - nemusíte platiť."
Rozmýšľal o tom. Jeho tvár vyzerala zbrázdená a unavená. Drobné kropaje potu sa mu ligotali na krátkych svetlých vlasoch.
"Táto vražda vás prinúti hovoriť," zašomral. "Chcem povedať, tá druhá vražda. A ja nemám, čo chcem kúpiť. A ak ide o ututlanie, radšej si ho otvorene kúpim."
"Kto bol ten hnedý človiečik?" spýtal som sa.
"Volal sa Leon Valesanos, Uruguajec. Aj toho som importoval. Moja profesia ma privádza do najrozličnejších kútov sveta. Pracoval v Spezzia klube v Chiseltowne - poznáte to, ten kúsok Sunset Boulevardu vedľa Beverly Hills. Myslím, že bol pri rulete. Dal som mu päťsto dolárov, aby zašiel za tým - tým Waldom - a vykúpil isté účty za veci, ktoré slečna Kolchenková kúpila na moje konto a ktoré dodali na túto adresu. To nebolo veľmi múdre, však? Mal som ich v

náprsnej taške a Waldo si našiel príležitosť a ukradol mi ich. Čo sa asi podľa vás stalo?"
Uchlipol som si z pohára a pozrel naňho prižmúrenými očami. "Váš Uruguajec bol pravdepodobne stručný a Waldo dobre nepočúval. Na to si ten maličký pomyslel, že mauser možno podoprie jeho argumenty - a Waldo bol naňho prirýchly. Netvrdil by som, že bol zabijak - neurobil to úmyselne. Vydierač zriedkavo zabíja. Možno stratil nervy a možno iba držal toho maličkého trochu dlhšie za krk. A musel ujsť. Mal však ešte inú schôdzku, ktorá preňho mala byť výnosnejšia. Obchádzal blízke okolie a hľadal istú osobu. A náhodou vbehol do náručia chlapíkovi, ktorý bol dosť nepriateľský a dosť opitý na to, aby ho na mieste ihneď odbachol."
"Celý tento prípad je plný náhod."
"To je tým horúcim vetrom," uškrnul som sa. "Dnes večer všetkým šibe."
"Tú päťstovku si nechcete nijako zabezpečiť? Ak ma nebudete kryť, prachy nedostanete. Je to tak?"
"Tak je," usmial som sa.
"Šibe je správne slovo," podotkol a dopil pohár. "Beriem vás za slovo."
"Ide iba o dve veci," zašeptal som a naklonil sa k nemu. "Waldo nechal auto, na ktorom chcel ujsť, zaparkované pred denným barom, kde ho zabili. Nebolo zamknuté a motor bežal. Zabijak ho vzal. Stále existuje možnosť, že sa nám to vráti naspäť odtiaľ. Rozumiete, všetky Waldove veci musia byť v tom aute."
"Vrátane mojich účtov a vašich listov."
"Tak. Lenže polícia býva v týchto prípadoch celkom rozumná - iba ak by z vás mohli vytrieskať veľkú reklamu. Znesiem nejaké sprosté reči na polícii a sme z toho vonku. Ak áno - potom je to iná vec. Voláte sa? ... ako ste to vraveli?"
Odpoveď na seba dala dlho čakať. Keď odznela, nebol to pre mňa taký otras, ako som si pôvodne myslel. Zrazu bolo všetko veľmi logické.
"Frank C. Barsaly."
Po chvíli mi tá pozlátená brunetka zavolala taxík.
Keď som odchádzal, spoločnosť na druhej strane ulice ešte stále zo všetkých síl vyčíňala. Postrehol som, že sa ten dom doteraz nezrútil.
Aká škoda!
6
Keď som odomykal zasklenú domovú bránu, zavetril som policajtov. Pozrel som sa na hodinky. Boli skoro tri hodiny ráno.
V tmavom kúte vestibulu spal v kresle akýsi človek s tvárou prikrytou novinami. Velikánske nohy mal vystreté pred sebou. Rožtek novín sa o centimeter nadvihol a potom znovu klesol.
Chlap sa ani nepohol.
Prišiel som cez vestibul k výťahu a vyviezol sa na svoje poschodie. Opatrne našľapujúc, prešiel som po chodbe, odomkol dvere, odtisol ich a siahol po vypínači.
Stolná lampa, čo stála pri kresle vedľa kartárskeho stolíka, na ktorom sa ešte vždy povaľovali šachové figúrky, šťukla a svetlo sa rozžiarilo.
Sedel tam Copernik a meravo, nepríjemne sa uškŕňal. Nízky počerný Ybarra sa uvelebil oproti nemu na druhom konci izby, tichý, trocha usmiaty ako vždy.
Copernik ešte väčšmi vyceril obrovské žlté konské zuby a vyhlásil:
"Hej! Dávno sme sa nevideli. Bol si za dievčatami?"
Zavrel som dvere, sňal si klobúk a pomaly si utieral šiju. Copernik sa ďalej uškŕňal. Ybarra hľadel mäkkými tmavými očami do neurčitá.
"Sadni si, kamoš," zatiahol Copernik. "Cíť sa ako doma. Musíme si trocha podiškurovať. Človeče, dnes mi ide služba na nervy. Vieš, že sa ti už minula všetka pálenka?"
"Tušil som to..." usiloval som sa o úsmev. Oprel som sa o stenu. "Vždy som nenávidel súkromných fízlov, ale nikdy som nemal možnosť podať si jedného z nich tak ako dnes v noci," precedil Copernik.
Lenivo vystrel ruku a zdvihol z kartárskeho stolíka bolerko z potlačeného materiálu a hodil ho na kartársky stolík.
Siahol druhý raz a položil k nemu klobúk so širokou strechou.
"Stavím sa, že budeš bohovský štramák, keď si to oblečieš."
Chytil som stoličku, obrátil ju a posadil sa na ňu obkročmo, oprel sa zloženými rukami o operadlo a hľadel na Copernika.
Pomaličky vstával - so zdôraznenou pomalosťou, prešiel cez izbu a postavil sa predo mňa, prihládzajúc si kabát. Nato zdvihol otvorenú dlaň pravej ruky a udrel ma ňou po tvári.
Štípalo to, ale nepohol som sa.
Ybarra hľadel na stenu, na dvere, do prázdna.
"Hanbi sa, kamoš!" ozval sa Copernik lenivo po chvíľke. "Ako sa to staráš o túto exkluzívnu parádu? Strčil si to pod staré košele! Z tej vašej všetečnej čvargy sa mi vždy dvíhal žalúdok! ..."
Stál chvíľu nado mnou. Nehýbal som sa, ani nič nevravel. Díval som sa do jeho lesklých pijanských očí. Zovrel päsť, vzápätí pokrčil plecami a vrátil sa ku kreslu.
"Okay," povedal. "To ostatné počká. Ako si k tomu prišiel?"
"Patria istej dáme."
"Čo nepovieš? Patria istej dáme! Aký si bezstarostný!... Viem, ktorej! Tej, na ktorú sa istý chlapík, čo sa volal Waldo. spytoval v bare oproti - asi dve minúty predtým, ako ho odbachli. Už sa ti to vytratilo z pamäti?"
Mlčal som.
"Aj ty si sa o ňu zaujímal," vyštekol na mňa Copernik. "Ale si chytrák, kamoš. Napálil si ma."

Zrazu sa obzrel a začal vstávať. Ybarra sa nečakane tíško rozosmial. Copernik sa doňho zabodol pohľadom.
"Tomu makarónovi sa páčiš. Myslí si, že si dobrý."
Z Ybarrovej tváre sa vytratil úsmev, ale nenahradil ho nijaký iný výraz.
Copernik zvýšil hlas:
"Po celý ten čas si vedel, kto je tá dáma. Aj to, kto je Waldo a kde býva. Krížom cez chodbu o poschodie nižšie. Vedel si, že Waldo odpravil istého chlapíka a vzal vnohy, lenže tá baba mu pokazila plány a on sa s ňou chcel stoj čo stoj stretnúť.. No nemal na to už príležitosť. Istý Al Tessilore, čo sa práve vrátil z basy, kde sedel za bankovú krádež, sa o to postaral tým, že sa postaral o Walda. A ty si sa stretol s tou pipkou, schoval jej šaty, poslal ju preč a držal zobák. Tak si takí ako ty zarábajú na chlebíček ... Mám pravdu?"
"Uhm," znela moja odpoveď. "Tieto skutočnosti som sa dozvedel celkom nedávno. Kto bol Waldo?"
Policajt na mňa vyceril zuby. Na žltých lícach mu horeli červené škvrny.
Ybarra hľadel na dlážku a zašepkal:
"Waldo Ratigan. Dostali sme ho z Washingtonu teletypom. Mal na rováši drobné vlámania a odsedel si zopár krátkych trestov. Viedol auto pri jednej bankovej krádeži v Detroite. Neskôr to na bandu pichol a zato ho pozbavili obžaloby. Jedným z bandy bol Al Tessilore. Nedostali sme z neho ani slovo, ale myslíme si, že to stretnutie v bare bola čistá náhoda."
Hovoril mäkkým tichým modulovaným hlasom.
"Ďakujem vám, Ybarra. Môžem si zapáliť - alebo mi to Copernik vykopne z úst?"
Ybarra sa usmial. "Pravdaže, zafajčite si."
"Ten makarón je do teba celý preč," posmieval sa Copernik. "Človek nikdy nevie, čo sa takému makarónovi bude páčiť, však?"
Zapálil som si cigaretu.
Ybarra pozrel na Copernika so slovami:
"Slovo makarón používaš pričasto. Myslím, že sa ku mne veľmi nehodí..."
"Kašlem na to, čo si myslíš, ty makarón!"
Ybarrov úsmev bol o čosi širší. "Robíš chybu." Vytiahol vreckový pilníček, piloval si nechty a pozeral na dlážku.
Copernik zavrešťal:
"Hneď som zavoňal, že si podvodník, Dalmas! Tie dva ksichty sme už mali, a tak sme si s Ybarrom pomysleli, že sem zájdeme a trocha si to spolu rozoberieme. Priniesol som jednu z Waldových fotografií z márnice - je ako z cukru, svetlo presne v očiach, kravata rovno a biela vreckovka vykúka z vrecka ako treba. A na ceste sem, len tak z rutiny, sme zašli za tunajším správcom a ukázali sme mu to. A on ho spoznal. Je tu prihlásený ako A. B. Hummel - na tridsaťjednotke. Odskočili sme tam a našli mŕtvolu. Tak sme sa do toho pustili. Nik ešte nevie, kto to je, ale pod opaskom má krásne škrabance a počul som, že senzačne idú k Waldovým prstom ..."
"Už som si myslel, že som ho ja zavraždil..."
Copernik na mňa dlho vytriešťal oči. Z tváre mu zmizol úškrn, bola iba tvrdá a brutálna.
"Uhm. Ba máme ešte čosi, Waldovo auto, s ktorým chcel ujsť - aj to, čo si v ňom chcel odniesť."
Kŕčovito som vydýchol dym z veľmi drahej cigarety.
Vietor hrmotal zavretými okenicami. Ovzdušie v izbe bolo nedýchateľné.
"Ó, my máme za ušami," zavrčal Copernik. "Nenamýšľali sme si, že si priveľký fifik. Len sa na to mrkni."
Ponoril kostnatú ruku do vrecka kabáta a pomaličky vyťahoval čosi, čo potom položil na okraj kartárskeho stolíka, vliekol to po jeho zelenej doske a nechal ležať vystreté a žiariace. Šnúru bielych perál so sponkou podobnou dvojitej skrutke!... Jemne sa ligotali v hustom ovzduší plnom dymu.
Perly Loly Barsalyovej!
Dar letca, ktorý zahynul a na ktorého nemohla zabudnúť...
Hľadel som na ne v nemom úžase.
Po dlhej chvíli sa Copernik uškrnul:
"Však sú pekné? Nechceli by ste nám teraz niečo povedať, vážený pán Dalmas?"
Vstal som, odtisol spod seba stoličku, prešiel pomaly cez izbu, zastal a hľadel na perly. Najväčšia s priemerom hádam trištvrte centimetra. Boli belostné, dúhové, žiarili sýtym mäkkým ligotom. Pomaly som ich dvíhal zo stolíka, kde ležali pri jej šatách. Zdali sa mi ťažké, hebké, vzácne.
"Pekné. Spôsobili už fúru nepríjemností. Áno, budem hovoriť. Musia mať veľkú cenu ..."
Ybarra za mnou sa zasmial. Bol to veľmi jemný smiech.
"Asi sto dolárov. Je to dobrá napodobenina."
Copernikove sklené oči sa na mne popásali.
"Ako to viete?" spýtal som sa.
"Vyznám sa v perlách," zdôraznil Ybarra. "Sú kvalitné, také si ženy dávajú často robiť náročky, aby sa poistili. Ale sú klzké ako sklo. Pravé perly v zuboch škrípu. Skúste."
Vzal som dve či tri do úst a skúšal ich v zuboch - dopredu, dozadu, nabok. Nezahryzol som do nich. Guľôčky boli tvrdé a klzké.
"Áno. Sú veľmi dobré," konštatoval Ybarra. "Niektoré z nich majú dokonca nerovný povrch, taký, ako mávajú pravé perly."
"Stáli by pätnásť tácov - keby boli pravé?" spýtal som sa.
"Si. Pravdepodobne. Ťažko povedať. Závisí to od množstva vecí. Waldo nebol padnutý na hlavu," poznamenal.
Copernik rýchle vstal, nevidel som, ako sa rozohnal. Ešte stále som hľadel na perly. Jeho päsť mi dopadla na líce, na

stoličky. Okamžite som ucítil chuť krvi. Zatackal som sa a predstieral som, že úder bol ešte horší.
"Sadni si a spusť, ty!..." Copernik skoro šeptal.
Sadol som si a vreckovkou som si utieral tvár. Oblizol som si ranu v ústach. Nato som znovu vstal a šiel zdvihnúť cigaretu, ktorú mi vyrazil z úst. Zatlačil som ju v popolníku a opäť sa posadil.
Ybarra si piloval nechty a jeden z nich si obzeral pod lampou. Copernik mal na koncoch obŕv kvapôčky potu.
"Tie korálky ste našli vo Waldovom aute," začal som a hľadel na Ybarru. "Boli tam aj nejaké papiere?"
Pokrútil hlavou.
"Prvý raz v živote som videl Walda vo chvíli, keď vošiel do denného baru a spytoval sa na to dievča. Povedal som všetko, čo som vedel. Keď som prišiel domov a vystúpil z výťahu, dievča v bolerku z potlačeného materiálu, v širokom klobúku a v belasých hodvábnych šatách - presne tak, ako ho opísal - čakalo na výťah, tu na mojom poschodí. A pôsobilo veľmi dobrým dojmom..."
Copernik sa uštipačne zasmial. Vôbec to na mňa nezapôsobilo. Bol mi ľahostajný. Nepotreboval vedieť nič iné, len ako na to. Teraz sa to veľmi rýchle dozvie.
"Vedel som, prečo nechce svedčiť na polícii. A mal som podozrenie, že za tým ešte čosi bude. No ani na minútu som nezapochyboval, že nemá nič na svedomí. Bolo to jednoducho milé slušné dievča, ktoré sa dostalo do maléru - a dokonca ani o tom nevedelo. Zaviedol som ju sem. Vytiahla na mňa revolver. Ale nemala v úmysle použiť ho."
Copernik sa vystrel v kresle a začal si oblizovať pery. Tvár mal ako kameň. A pohľad ako vlhký sivý balvan. Ani nepípol.
"Waldo bol jej šofér," pokračoval som. "Vtedy sa volal Joseph Choate. Dáma sa volá pani Barsalyová. Jej manžel Frank je známy inžinier-staviteľ. Tie perly jej dal kedysi akýsi chlapík, manželovi tvrdila, že je to bižutéria. Waldo vyňuchal, že za tým bol ľúbostný románik, a keď sa Barsaly vrátil z Južnej Ameriky a vyhodil ho, potiahol tie perly."
Ybarra zrazu zdvihol hlavu a zuby sa mu zablysli. "Chcete povedať, že nevedel, že sú falošné?"
"Myslím, že pravé niekde odpratal a dal si urobiť imitáciu."
Ybarra prikývol:
"Je to možné."
"Potiahol ešte čosi - z Barsalyho náprsnej tašky, čo prezrádzalo, že si vydržuje istú ženu - v Brenwoode. Vydieral manžela aj manželku a ani jeden z nich o tom nevedel. Stačíte ma sledovať?"
"Stačíme," precedil Copernik chripľavo cez stisnuté pery. Tvár mal ešte stále ako vlhký sivý balvan. "Doparoma, ďalej!"
"Waldo sa ich nebál," pokračoval som. "Netajil sa s tým, kde býva. Bolo to nerozumné, no bol ochotný riskovať a vyhol sa tým fúre švindľovania. Tá mladá dáma sem dnes večer prišla s piatimi tisícmi, aby vykúpila svoje perly. S Waldom sa už nestretla. Hľadala ho v byte a predtým, ako zišla dolu, zašla o poschodie vyššie. Ženská predstava o opatrnosti. Vtedy som na ňu narazil... A tak sa stalo, že bola tu v šatníku, keď ma navštívil Al Tessilore, aby odpratal svedka." Ukázal som na dvere šatníka. "Vyšla von so svojím maličkým revolverom, vrazila mu ho do chrbta a zachránila mi život."
Copernik sa nehýbal. V jeho tvári bolo čosi strašné. Ybarra vložil pilníček do malého koženého puzdra a pomaly si ho vsúval do vrecka.
"To je všetko?" spýtal sa jemne.
Prikývol som. "Okrem toho mi oznámila, kde Waldo býva, a ja som ta šiel a hľadal perly. Našiel som mŕtvolu ... Vo vrecku mal nové kľúče od auta v reklamnom puzdre firmy Packard. A dolu na ulici som objavil to auto a odviezol som ho ta, kam patrilo. Barsaly poslal istého priateľa z klubu Spezzia, aby čosi od Walda vykúpil, a on sa to pokúšal vybaviť zbraňou namiesto peniazmi, ktoré na to dostal. A zlizol si to od Walda ..."
"To je všetko?" opýtal sa Ybarra.
"Áno," tvrdil som a jazykom si ohmatával ranu na vnútornej strane líca.
"Čo chcete?" spýtal sa Ybarra.
Copernik zmŕštil tvár a plesol sa dlaňou po dlhom stehne. "Tento chlap je dobrý!..." vysmieval sa. "Zblázni sa do zatúlanej dámy, poruší všetky zákony a ty sa ho spytuješ, čo chce? Odo mňa dostane, čo chce, ty makarón!"
Ybarra nenáhlivo obrátil hlavu a pozrel naňho. "Sotva. Myslím, že mu dáš bezchybné lekárske vysvedčenie a všetko, čo od teba bude žiadať. Dal ti dobrú lekciu z policajnej práce."
Copernik sa nehýbal a dlhú chvíľu nevydal ani hláska. Potom sa naklonil a kabát sa mu roztvoril. Hlaveň služobného revolvera mu vykukla z puzdra pod pazuchou.
"Tak čo chcete?" spýtal sa ma.
"To, čo je na kartárskom stolíku. Kabátik, klobúk, falošné perly. A nezverejniť niektoré mená. Je to priveľa?"
"Áno, to je priveľa," konštatoval Copernik skoro nežne. Naklonil sa nabok a revolver mu hladko vkĺzol do ruky. Predlaktím sa opieral o stehno a mieril mi na brucho.
"Lepšie bude, ak dostaneš guľku do brucha pri kladení odporu pri zatýkaní. Budem tomu radšej už pre tú moju správu o Alovi Tessilorovi a o tom, ako som ho zatkol. Kvôli tým fotografiám, ktoré práve vychádzajú v ranných vydaniach novín. Netreba, aby si ešte žil, lebo by si sa na tom mohol smiať, maličký..."
V ústach som mal zrazu horúco a sucho. Z diaľky som počul nárazy vetra. Pripomínali mi výstrely.
Ybarra pohol nohami a skríkol:
"Ty policajt jeden, veď máš dva prípady celkom vyriešené! Nemusíš urobiť nič iné, iba tu nechať akési haraburdy a na papieri isté mená. Ak sa dostanú do archívnych materiálov, budeš mať po chlebe!"
Poručík vyhlásil:
"Dávam prednosť inému riešeniu."

Belasý revolver v jeho ruke bol ako skala.
"A boh ťa ochraňuj, ak mi pritom nebudeš držať chrbát!"
Ybarra ho upozornil:
"Ak tú ženu predvedú, ukáže sa, že si klamal v policajnej správe a podviedol vlastného partnera. O týždeň na riaditeľstve tvoje meno ani nevyslovia. Bude sa im z neho dvíhať žalúdok."
Na Copernikovom revolveri šťukla poistka a ja som sa díval ako jeho veľký kostnatý prst kĺže ku kohútiku. Šiju som mal vlhkú ako psí ňucháč.
Ybarra vstal. Revolver sa mihom obrátil naňho. "Uvidíme, či je makarón zbabelý. Vravím ti, daj tú búchačku preč, Sam!"
Pohol sa. Urobil dokonca štyri kroky. Copernik nedýchal, nehýbal sa, bol to človek z kameňa.
Jeho kolega urobil ešte krok a revolver v Copernikovej ruke sa celkom nečakane roztriasol.
Ybarra rázne zopakoval:
"Daj ju preč, Sam! Ak nestratíš hlavu, všetko zostane tak, ako je. Ak nie - si odpísaný."
Urobil ešte krok. Poručík otvoril ústa dokorán a zrazu klesol do kresla, akoby ho zasiahli do hlavy. Privrel oči.
Ybarra mu vyrazil zbraň z ruky veľmi rýchlym pohybom. Ustúpil s revolverom nízko pri boku.
"To je tým horúcim vetrom, Sam. Zabudnime na to," zašomral ticho, takmer okúňavo.
Copernik ovesil plecia a skryl si tvár v dlaniach. "Okay," precedil pomedzi prsty.
Ybarra prešiel ticho cez izbu a otvoril dvere. Pozrel na mňa lenivo prižmúrenými očami.
"Aj ja som už urobil veľa pre ženu, ktorá mi zachránila život. Zožral som vám to, ale nečakajte, že sa mi to ako policajtovi bude páčiť."
"Ten maličký, čo visí na posteli, sa volá Leon Valesanos. Bol krupierom v Spezzia klube."
"Ďakujem," riekol Ybarra. "Poďme, Sam."
Copernik s námahou vstal, prešiel cez izbu a cez prah otvorených dverí. Stratil sa mi z očí. Ybarra šiel za ním a zatváral dvere.
"Počkajte minútu!"
Pomaly sa obzrel s ľavou rukou na dverách, belasý revolver mu visel tesne pri pravom boku.
"Nerobím to pre peniaze. Barsalyovci bývajú na Fremont Place, číslo dvadsaťdva. Môžete jej tie perly odniesť. Ak sa Barsalyho meno nedostane do novín, dostanem päť stovák. Pôjdu na policajný fond. Nie som až taký prefíkaný, ako si myslíte. Jednoducho sa to tak zbehlo - a váš kolega je darebák."
Ybarra sa zadíval od prahu dverí na perly na kartárskom stolíku. Oči sa mu blyšťali.
"Odneste ich vy. S tými päťsto dolármi je to v poriadku. Fondu sa zídu..."
Ticho zavrel dvere a vzápätí som začul tresnúť dvere výťahu.
7
Otvoril som oblok, vystavil hlavu vetru a pozoroval policajné auto, uháňajúce dolu ulicou.
Do izby vnikol prudký náraz vetra. Zo steny spadol obraz a dve šachové figúrky sa skotúľali dolu z kartárskeho stolíka.
Bolerko Loly Barsalyovej sa nadvihlo a zatrepotalo.
Zašiel som do kuchynky, vypil si škótskej, vrátil sa do obývačky a zavolal jej - hoci bolo veľmi neskoro.
Okamžite zdvihla telefón, v jej hlase nebolo ani stopy po ospanlivosti.
"Tu je Dalmas. Je u vás všetko v poriadku?"
"Áno ... áno. Som sama."
"Niečo som našiel. Vlastne policajti... A ten počerný chlapec vás oklamal. Mám perly. Nie sú pravé. Pravé asi predal a dal urobiť falošné s vašou sponou."
Dlho mlčala. Nato sa trocha bezvýrazné spýtala:
"Našla ich polícia?"
"Vo Waldovom aute. Ale nevyjdú s tým von. Dohodli sme sa. Pozrite si ráno noviny a pochopíte, prečo."
"Zdá sa, že už niet čo povedať. Tú sponu dostanem?"
"Áno. Mohli by ste sa so mnou stretnúť zajtra o štvrtej v bare klubu Esquire?"
"Ste veľmi milý," reagovala unavene. "Môžem. Frank je ešte stále preč..."
Rozlúčili sme sa.
Vykrútil som číslo Los Angeles. Ešte vždy bol u tej brunetky.
"Ráno mi môžete poslať šek na päť stovák. Ak chcete, adresujte ich policajnému fondu. Tomu sú totiž určené."

Copernik zaplnil takmer celú tretiu stranu ranného vydania dvoma fotografiami a dlhším článkom. Drobný hnedý človiečik z bytu číslo tridsaťjeden sa v novinách vôbec nezjavil. Aj združenie, ktorému patril činžiak, malo ľudí, ktorí vedeli brániť jeho záujmy.
Po raňajkách som šiel von.
Vietor celkom stíchol.
Bolo pokojne, chladno, ľahká hmla. Obloha bola blízko, sivá a utešujúca. Viezol som sa dolu bulvárom, vybral si najlepší klenotnícky obchod a položil šnúru perál na čiernu zamatovú podložku pod veľkú lampu, ktorá žiarila jasným belasým svetlom.
Muž v tvrdom golieriku a pásikavých nohaviciach sa na ne lenivo pozrel.
"Koľko by stáli?" spýtal som sa.
"Ľutujem, pane. Odhady nerobíme. Môžem vám dať meno odhadcu."
"Nevaľte ma. Sú holandské."
Usmernil na ne svetlo lampy, naklonil sa a pohral sa s kúskom šnúry.

"Chcem presne také isté perly upevnené tou istou sponkou. A veľmi rýchle!"
"Akože, také ako tieto?" Nepozrel na mňa. "A nie sú holandské, ale české."
"Okay, môžete mi urobiť duplikát?"
Potriasol hlavou a odtisol zamatovú podložku, akoby ju boli perly zašpinili.
"Tak o tri mesiace. U nás sa takéto nevyrábajú. Ak chcete, aby boli rovnaké - najmenej tri mesiace. My sa takýmito vecami vôbec nezaoberáme."
"Iste je veľmi príjemné byť taký horenos," uškrnul som sa. Položil som mu pod čierny rukáv navštívenku. "Povedzte mi meno toho, kto to urobí - a nie o tri mesiace a možno ani nie celkom také presné ako tieto."
Pokrčil plecami, odišiel s navštívenkou, vrátil sa o päť minút a podal mi ju. Na zadnej strane bolo čosi napísané.

Starý Levantínec mal krámik na Melrose, starinárstvo. V jeho výklade bolo všetko - od skladacieho detského kočíka po lesný roh, od perleťového náhrdelníka vo vyblednutom plyšovom puzdre po špeciálny revolver kalibru 0.44, aké ešte stále vyrábajú pre strážcov zákona zo Západu, ktorých dedkovia boli ostrí chlapci.
Bradatý Levantínec v priliehavej čiapočke s dvoma pármi okuliarov si prezrel perly, smutne pokrútil hlavou a vyhlásil:
"Za dvadsať dolárov - skoro také dobré. Chápte, nemám také dobré sklo."
"Ako budú vyzerať?"
Roztvoril pevné a mocné ruky:
"Vravím vám pravdu. Aj dieťa pozná, že nie sú pravé."
"Urobte ich. S touto sponou. A tie druhé chcem späť, nezabudnite!"
"Tak dobre. O druhej."

Leon Valesanos, maličký hnedý Uruguajec, sa zjavil v popoludňajších novinách:
"... našli ho obeseného v bližšie neurčenom byte. Polícia prípad vyšetruje ..."
O štvrtej som vošiel do dlhého chladného baru klubu Esquire a tmolil sa okolo radu boxov, kým som nenašiel ten, kde sedela osamote istá dáma.
Mala klobúčik podobný plytkému tanieru s veľmi širokou strechou, hnedý kostým šitý na mieru a prísnu blúzku na spôsob pánskej košele.
Prisadol som si a pošuchol k nej po sedadle balíček.
"Neotvárajte ho," zašeptal som. "Vlastne ak chcete, môžete ho odhodiť..."
Pozrela na mňa tmavými unavenými očami. Prstami sa pohrávala s tenučkým pohárikom, ktorý voňal mentolom.
"Ďakujem," zašeptala. Tvár mala veľmi bledú.
Objednal som si whisky so sódou. Keď čašník odišiel, spýtal som sa:
"Čítali ste noviny?"
"Áno."
"Chápete, ako je to s poručíkom Copernikom, ktorý si prisvojil to, čo ste urobili vy? Preto nedementujú policajné vyhlásenie, ani vás do toho nezatiahnu."
"Na tom už nezáleží. Ale aj tak vám ďakujem. Prosím ... prosím, ukážte mi ich."
Vytiahol som z vrecka šnúru perál volne zabalenú v hodvábnom papieri a potisol ju k nej. Strieborná spona v podobe skrutky a malý diamant sa zablyšťali vo svetle nástennej lampy. Nerovnako veľké perly boli matné ako biele mydlo.
"Mali ste pravdu," zanôtila bezhlasne. "To nie sú moje perly."
Čašník mi priniesol whisky a ona na ne obratne položila kabelku. Keď odišiel, znovu sa ich jemne dotýkala prstami, potom ich pustila do kabelky a sucho, neveselo sa na mňa usmiala.
"Dobre ... nechám si tú sponu."
"Neviete o mne nič. Zachránili ste mi včera život a prežili sme spolu istý okamih ... iba okamih ... Na mestskej polícii je istý detektív, volá sa Ybarra, skvelý Mexičan, ktorý mal službu, keď perly našli vo Waldovom kufri. To je pre prípad, že keby ste sa chceli presvedčiť ..."
"Nebuďte hlúpy. Všetkému je koniec. Bola to spomienka. Som primladá na to, aby som sa oddávala spomienkam. Možno to tak bude najlepšie. Ľúbil som Stana Phillipsa - ale už ho niet - už dávno..."
Uprene som na ňu hľadel a mlčal.
Ticho dodala:
"Ráno mi manžel povedal čosi, čo som nevedela. Budeme sa rozvádzať. Takže dnes mi nemá byť prečo veľmi veselo..."
"Ľutujem," riekol som nepresvedčivo. "Možno vás ešte niekedy uvidím. Nepohybujem sa často vo vašich kruhoch. Veľa šťastia."
Vstal som. Chvíľu sme na seba hľadeli,
"Nedotkli ste sa vášho pohára," poznamenala.
"Vypite ho. Z toho mentolu vám bude iba zle."
Stál som chvíľočku a rukou sa ťažko opieral o stôl.
"Keby vás niekedy niekto obťažoval, dajte mi vedieť."
Vyšiel som z baru, neobzrúc sa za ňou, nasadol do auta a viezol sa po Sunset Boulevarde a dolu po pobrežnej diaľnici. Všade po ceste boli záhrady plné zvädnutých a sčernetých listov a kvetov, ktoré spálil horúci vietor.
Oceán pôsobil chladne a malátne ako vždy.
Zaviezol som sa skoro až k Malibu a zaparkoval, vyšiel na veľké skalisko, ktoré bolo ohradené plotom, a sadol si naň.
Príliv bol asi v polovici.
Páchlo tu chaluhami.

Chvíľu som hľadel na vodu a potom som vytiahol z vrecka šnúru českých sklených imitovaných perál, prerezal uzlík na jednom konci a vyvliekol perly.
Keď som ich mal všetky v ľavej dlani, chvíľu som ich podržal a rozmýšľal. Vlastne nebolo o čom. Bol som si istý.
"Pamiatke pána Stana Phillipsa," zašomral som nahlas. "Ešte čosi, čo treba spláchnuť."
Hádzal som perly jednu po druhej do vody na plávajúce čajky.
Perly špľachotali, čajky sa dvíhali z hladiny a vrhali sa za špľachotom ...
BUDEM ČAKAŤ
O jednej po polnoci nočný vrátnik Carl zhasil poslednú z troch stolných lámp v hlavnej hale hotela Windermere. Belasý pokrovec stemnel a steny ustúpili do úzadia. Spomienky ako pavučiny o priadli kúty.
Tony Reseck zívol. Naklonil hlavu a načúval nežnú švitorivú hudbu z rádia v salóniku za šerým oblúkom na druhej strane haly. Zamračil sa. Po jednej hodine po polnoci malo rádio patriť jemu. Nemal pri ňom byť nik. Tá červenovláska ruší jeho noci.
Čelo sa mu rozjasnilo, hnevlivé vrásky sa rozplynuli a v kútikoch pier sa mihol ľahulinký úsmev.
Bol to nízky, bledý chlap v strednom veku s bruškom. Dlhé jemné prsty späté na losom zube zavesenom na hodinovej retiazke, s lesklými, pekne formovanými nechtami a vydutými bankami, trocha sploštené na koncoch. Krásne prsty.
Tony Reseck si ich šúchal a v jeho pokojných sivomodrých očiach sa zračil mier.
Znovu sa zachmúril. Hudba ho znepokojovala.
Opieral sa v kresle a vzápätí už stál pevne na nohách, dokonale nehybný, takže okamih vstávania pripadal ako mámenie, zrakový klam.
Malými vyleštenými topánkami spôsobne kráčal po belasom koberci. Prešiel popod oblúk. Hudba znela hlasnejšie. Bol v nej horúci, pálčivý vresk trúbky, frenetické, znervózňujúce jazzové pasáže. Ohlušujúce. Červenovláska sedela a mĺkvo civela na vyrezávané ornamenty veľkej skrinky rádia, ani keby tam chcela zazrieť členov orchestra s meravými profesionálnymi úškľabkami na tvári, ktorým steká po chrbte cícerkom pot. Na gauči - nakopila sa na ňom väčšina vankúšov z miestnosti - sa chúlila s nohami pritiahnutými pod seba. Bola v nich tak starostlivo ukrytá ako drôtená výstuž pod hodvábnym papierom na umelom kvete.
Neobzrela sa. Opierala sa o čalúnenie. Mala na sebe ležérny nohavicový komplet z ťažkého hodvábneho ripsu s čierno vyšitými púčikmi lotosu.
"Máte radi Goodmana, slečna Cressyová?" spýtal sa Tony Reseck.
Dievča naňho nenáhlivo pozrelo. Bolo tu šero, ale z fialiek jej očí človek strácal vedomie. Velikánske hlboké oči, a v nich ani stopy po myšlienke. Klasická a bezvýrazná tvár.
Mlčala.
Tony sa usmial a pohyboval pri boku prstami, jedným po druhom, vnímajúc ich pohyb.
"Máte radi Goodmana, slečna Cressyová?" zopakoval jemne.
"Nijako srdcervúco," odpovedala nezvučne.
Pohojdával sa na opätkoch a pozrel jej do očí.
Velikánske, hlboké, prázdne oči. Alebo nie? Siahol dolu a stlmil rádio.
"Nechápte ma zle," ozvala sa po chvíľke. "Goodman zarába peniaze a chlapíka, čo tak robí v týchto časoch zákonným spôsobom, si treba vážiť. A táto natriasavá hudba vzbudzuje vo mne dojem čohosi hravého..."
"Možno by sa vám páčil Mozart," poznamenal Tony.
"Ale choďte, neuťahujte si zo mňa!"
"Neuťahujem si z vás, slečna Cressyová. Myslím, že Mozart bol jedným z najväčších ľudí, akí kedy žili..."
"Myslela som si, že ste hotelový detektív." Znovu si položila hlavu na podušku a uprene naňho hľadela pomedzi mihalnice. "Pusťte mi niečo z toho Mozarta," dodala.
"Je prineskoro," povzdychol si Tony. "Teraz už nič nechytíme."
Znovu sa naňho dlho, priezračne zadívala. "Nespúšťate ma z očí, však, vy strážca poriadku?" Kratučká, skoro nečujne sa zasmiala. "Čo som vyviedla?"
Tony sa takmer nebadateľné usmial:
"Nič, slečna Cressyová! Vôbec nič. Ale potrebujete trocha čerstvého vzduchu. Už ste v tomto hoteli päť dní a ešte ste neboli vonku. A to máte izbu vo veži."
"Urobte mi z toho príbeh. Nudím sa."
"Raz tu bola istá dáma a mala váš apartmán. Zostala v hoteli celý týždeň ako vy. Chcem povedať, že vôbec nevychádzala. Sotva s niekým prehovorila. A čo si myslíte, že urobila potom?"
Dievča si ho vážne premeralo.
"Nezaplatila účet."
Vystrel dlhú jemnú ruku a pomaly ju obracal hýbajúc prstami, čo pôsobilo ako lenivé prevaľovanie vlny.
"Ech, ech. Poslala dolu po účet a zaplatila ho. Oznámila hotelovému poslíčkovi, aby prišiel o pol hodiny po kufre. A potom vyšla na balkón."
Naklonila sa dopredu s jednou rukou na kolene broskyňovej farby. "Ako ste povedali, že sa voláte?"
"Tony Reseck."
"Znie to slovansky."
"Uhm. Poľsky."
"Pokračujte, Tony."
"Všetky apartmány vo veži majú balkóny, slečna Cressyová. Zábradlia na nich sú prinízke na to, že sú štrnásť poschodí nad ulicou. Bola temná noc, noc a husté mraky." Spustil ruku s konečným gestom na rozlúčku. "Nik ju

nevidel skočiť. Ale keď dopadla, znelo to ako výstrel z dela."
"Vymýšľate si, Tony." Jej hlas znel ako šepot.
Znovu sa usmial ľahkým úsmevom. Pokojné sivozelené oči akoby pohládzali jej dlhé zvlnené vlasy.
"Eva Cressyová," vyslovil zamyslene. "To meno čaká len na to, aby zažiarilo na neónoch."
"Je to bieda čakať na istého vysokého počerného muža, Tony. Nemusí vás zaujímať, prečo. Kedysi som bola jeho ženou. Mohla by som ňou byť znova. Človek vie narobiť v jednom-jedinom živote kopu chýb..."
Ruka na kolene sa jej pomaly otvárala, kým sa prsty celkom nevystreli. Vzápätí sa rýchle a tuho zovreli, a ešte aj v tom šerom svetle jej hánky zažiarili ako vyleštené kostičky.
"Raz som mu vyviedla odporný kúsok. Dostala som ho do kaše, ale nemyslela som to tak. Ani to vás nemusí zaujímať. Ide jednoducho o to, že som mu čosi dlžná."
Mäkko sa sklonil a skrútol gombík na rádiu. Do teplého ovzdušia tlmene vplynul valčík. Prisladký, ale predsa len valčík. Pustil hudbu hlasnejšie. Z reproduktora sa vinul vír neskutočnej melódie. Odkedy zašla sláva Viedne, všetky valčíky sú neskutočné.
Naklonila hlavu, zabrnkala si zopár taktov a zrazu zmĺkla, pevne stisnúc pery.
"Eva Cressyová," zašeptala. "To meno kedysi žiarilo na neónoch. Na istom lacnom nočnom klube. Takom pajzli. Raz tam urobili raziu a svetlá zhasli..."
Usmial sa na ňu takmer výsmešné. "Kým ste tam boli vy, slečna Cressyová, nebol to nijaký pajzel... Tento valčík hrával orchester vždy, keď sa starý vrátnik prechádzal pred hotelom, prsia ovešané vyznamenaniami. Posledný smiech. Emil Jannings. Vy sa na to nebudete pamätať, slečna Cressyová."
"Jar, krásna jar. Nie, ten film som nevidela."
Podišiel na tri kroky od nej a zvrtol sa.
"Musím ísť hore skontrolovať kľučky na dverách. Dúfam, že som vás neobťažoval. Mali by ste si teraz ísť ľahnúť. Je veľmi neskoro ..."
Sladkastý valčík zmĺkol a ozval sa akýsi hlas. Dievča hlas prehlušilo. "Naozaj vám zišlo na um niečo také - s tým balkónom?"
Prikývol:
"Mohol som si to myslieť," riekol ticho. "Už si to nemyslím."
"Vylúčené, Tony." Jej úsmev bol bezfarebný. "Príďte sa zasa so mnou pozhovárať. Červenovlásky z balkónov neskáču, Tony. Tie čakajú - a vädnú."
Chvíľu na ňu vážne hľadel a potom sa vzdialil.
Vrátnik stál pod oblúkom, ktorý viedol do hlavnej haly. Tony sa ta nepozrel, ale cítil, že tam ktosi je. Vždy vedel, keď mu bol ktosi nablízku. Počul trávu rásť ako ten osol v Belasom vtákovi.
Starý vrátnik ho posúril myknutím brady. Jeho široká tvár nad golierom rovnošaty pôsobila spotené a vzrušene. Tony pokročil tesne k nemu a spolu prešli popod oblúk a stredom haly.
"Nejaké problémy?" opýtal sa Tony unavene.
"Vonku vás čaká chlapík. Nechce ísť dnu. Utieral som sklo na dverách a on ku mne prišiel, taký vysoký. "Zavolajte Tonyho", precedil kútikom úst."
Pozrel do vrátnikových bledobelasých očí. "Kto to je?"
"Vravel, že je Al."
Tonyho tvár bola zrazu bezvýrazná ako cesto. "Okay," zašomral a chcel odísť.
Vrátnik ho chytil za rukáv. "Počujte, Tony, máte nejakých nepriateľov?"
Odpovedal zdvorilým úsmevom, tvár ešte stále ako cesto.
"Počujte, Tony." Vrátnik ho pevne držal za rukáv "Kúsok odtiaľ na ulici je velikánske čierne auto, oproti taxíkom. Stojí pri ňom muž a nohu má na stúpadle. Motor beží. Ten chlap, čo sa so mnou zhováral, má tmavý plášť s opaskom a vysoký golier vyhrnutý až po uši. Klobúk má hlboko narazený. Do tváre mu nevidieť. "Zožeňte Tonyho" precedil kútikom úst. Však nemáte nijakých nepriateľov, Tony?"
"Iba daňový úrad. Pusťte to z hlavy."
Pomaly a trocha meravo kráčal po belasom koberci, vyšiel po troch nízkych schodíkoch do recepcie. Boli tam tri výťahy a na druhej strane recepčný pult. V chodbe bol iba jeden výťah. Pri jeho otvorených dverách stál so založenými rukami nočný liftboy v úhľadnej belasej rovnošate so strieborným lemovaním. Štíhly počerný Mexičan menom Gomez. Nový, prijali ho na nočné služby.
Za pultom s doskou z ružového mramoru stál recepčný, ktorý mal nočnú službu. Malý upravený muž s ryšavkastými strapatými fúzmi a lícami takými ružovými, akoby boli nalíčené. Uprene hľadel na Tonyho a nechtom si prečesával fúzy. Tony naňho namieril vystretý ukazovák, ostatné tri prsty zovrel v dlani a palcom si pošúchal vystretý prst. Úradník sa dotkol opačnej strany fúzov a vyzeral znepokojene.
Hotelový detektív prešiel popri zavretom a stemnenom novinovom stánku a bočnom vchode do drugstoru von ku skleným dverám v mosadznom ráme. Zastal presne v nich a zhlboka, prudko sa nadýchol. Vystrel plecia, odtlačil dvere a vyšiel do chladného, vlhkého nočného vzduchu.
Ulica bola tmavá, mĺkva. Hluk dopravy, ktorý sem zaznieval z Wilshire o dve ulice ďalej, bol nehmotný, zmyslu zbavený. Vľavo stáli dva taxíky. Vodiči sa bok po boku opierali o blatník a s chuťou fajčili.
Tony šiel opačným smerom.
Veľké čierne auto stálo v tretine ulice od vchodu do hotela. Svetlá malo stlmené a Tony bol skoro pri ňom, keď začul jemný hukot jeho bežiaceho motora.
Od auta sa odlepila vysoká postava a vykročila k nemu s rukami vo vreckách v tmavom plášti s vyhrnutým golierom. V

ústach neznámeho slabučko žiaril konček cigarety.
Zastali na krok od seba.
Vysoký chlap sa ozval prvý:
"Ahoj, Tony. Dávno sme sa nevideli."
"Zdravím ťa, Al. Ako sa máš?"
"Nemôžem sa sťažovať." Začal vyťahovať pravú ruku z vrecka, vzápätí ju tam nechal a ticho sa zasmial. "Zabudol som. Tuším si nechceš potriasať rukou."
"Neznačí to nič," uškrnul sa Tony. "Potriasame rúk. Rukami si môžu potriasť opice. O čo ti ide, Al?"
"Stále si ten istý smiešny malý brucháčik, čo, Tony?"
"Asi." Pevne privrel oči. Zvieralo mu hrdlo.
"Páči sa ti tá robota tam?"
„Je to robota."
Al sa znovu ticho zasmial:
"Ty na to ideš pomaly, Tony. Ja rýchle. Je to robota a ty si ju chceš udržať. Okay. Vo vašom tichom hoteli sa poneviera isté dievča, volá sa Eva Cressyová. Pošli ju preč. Rýchle, a to hneď teraz!"
"A prečo?"
Vysoký chlap sa poobzeral po ulici. Človek za autom zľahka zakašlal. "Nabalila si nesprávny typ. Nemám proti nej nič, ale budeš mať pre ňu opletačky. Pošli ju preč, Tony. Nemáš na to ani hodinu."
"Iste," precedil Tony neurčite, nepresvedčené.
Al vytiahol ruku z vrecka a vystrel ju proti Tonyho hrudi. Zľahka, lenivo ho štuchol. "Nehovorím ti to len tak, ty môj pupkáčik. Pošli ju stade preč!"
"Okay," súhlasil Tony bezprízvučne.
Vysoký chlap stiahol ruku a siahol po dverách auta. Otvoril ich a vkĺzol do nich ako štíhly čierny tieň.
Zrazu ustal v pohybe, rozkázal čosi chlapom v aute a znovu vystúpil. Vrátil sa ta, kde ticho stál Tony, v jeho bledých očiach sa odrážalo trocha mdlého svetla z ulice.
"Počuj, Tony. Nikdy si nepchal nos ta, kde nepatril. Si dobrý kamarát, Tony."
Tony mlčal.
Al sa k nemu naklonil, dlhý tieň, vysoký golier sa takmer dotýkal jeho uší. "Smrdí to, Tony. Chlapcom sa to nepáči, ale ja ti to aj tak vravím. Cressyová bola vydatá za istého Johnnyho Rallsa, ktorý je dva-tri dni, možno týždeň von z Quentinu. Dostal tri roky za zabitie. Ona ho tam dostala. Raz večer v opitosti prešiel starca a ona bola s ním. Nezastal. Žiadala ho, aby to ohlásil. Nešiel. Tak poňho prišiel Johns."
"To je škaredé!" zareagoval Tony.
"Je to kóšer, chlapče. Také veci musím vedieť. Ralls začal tárať, že dievča ho bude čakať, kým vyjde, vraj mu odpustila a zabudla a že ide rovno za ňou."
Tony sa spýtal:
"Čím ti je?" Jeho hlas bol suchý, nepoddajný ako hrubý papier.
Al sa zasmial. "Patália je v tom, že ho chlapci chcú vidieť. Viedol hrací stôl na istom mieste na Stripe a pripravil si plán hry. Spolu s ďalším chlapíkom zhrabli bank - päťdesiat tácov. Ten druhý pustil žilou, ale ešte stále potrebujeme Johnnyho dvadsaťpäť. Trable sú v tom, že chlapci chcú prachy, aby na to zabudli."
Hotelový detektív sa poobzeral po tmavej ulici. Jeden z taxikárov hodil cigaretový ohorok v dlhom oblúku ponad strechu auta. Tony pozoroval ohorok, ako padá a žiari na chodníku. Načúval tiché bzučanie motora veľkého auta.
"Nechcem s tým mať nič. Pošlem ju preč."
Al od neho ustúpil a prikývol. "Múdry chlapec. Ako sa má mamka?"
"Okay."
"Povedz jej, že som sa na ňu spytoval."
"Spytovať sa na ňu nič neznačí," uškrnul sa Tony.
Al sa rýchle obrátil a nasadol. Auto sa v polovici ulice lenivo obrátilo k rohu. Svetlá sa rozžiarili a rozliali na múre. Zahlo za roh a zmizlo.
Pach výfukových plynov sa pomaly ťahal popri Tonyho nose. Obrátil sa, kráčal k hotelu a vošiel. Zabočil do rozhlasového salónika.
Rádio ešte čosi mrmlalo, ale dievča už na gauči pred ním nebolo. Na vankúšoch zostali odtlačky jej tela. Tony siahol dolu a dotkol sa ich. Myslel si, že budú ešte teplé. Vypol rádio a stál tu, pomaly krútiac palcom, ruku položenú na bruchu. Nato prešiel znovu cez halu k výťahom a postál pri majolikovom krčahu plnom piesku. Silueta recepčného sa rozplývala za prepážkou z kryštáľového skla na jednom konci pultu. Vzduch bol nehybný.
Pri výťahoch bola tma. Tony pozrel na číselník prostrednej kabíny a videl, že stojí na štrnástom poschodí.
Šla si ľahnúť, pomyslel si.
Dvere vrátnikovej miestnosti pri výťahoch sa otvorili a malý mexický nočný liftboy stade vyšiel v civile. Pozrel na Tonyho úkosom pokojnými očami farby vyschnutých gaštanov.
"Dobrú noc, šéf."
"Uhm," odvetil Tony.
Vytiahol si z vrecka vesty tenkú škvrnitú cigaru. Ovoňal, pomaly preskúmal - obracajúc ju v úhľadných prstoch. Na boku bola trhlinka. Zamračil sa nad tým a cigaru odložil.
V diaľke sa ozval akýsi zvuk a ručička sa začala zakrádať po bronzovom číselníku. V šachte sa zablyslo svetlo a tmu dolu rozsekla vodorovná čiara - spodok výťahu. Kabína zastala, dvere sa otvorili a vyšiel z nich Carl.

Keď sa jeho oči stretli s očami Tonyho, zjavil sa v nich akýsi úľak. Podišiel k nemu, hlavu nabok, nad ružovou hornou perou tenučký lesk.
"Počujte, Tony."
Tony ho chytil rýchlym pohybom za ruku a obrátil ho. Rýchle, hoci nenútene ho tisol dolu schodmi do šerej hlavnej haly a zatlačil ho do kúta. Pustil mu ruku. Hrdlo mal znova stisnuté a nevedel, prečo.
"No tak?" hlas mal temný. "Čo mám počuť?"
Vrátnik siahol do vrecka a vytiahol stade dolárovú bankovku. "Dal mi toto," oznámil nesúvislé. Ligotavými očami prebehol popri Tonyho pleci kamsi do prázdna. Rýchle zažmurkal. "Ľad a ďumbierové pivo."
"K veci," zavrčal Tony.
"Chlap na štrnásť bé," odpovedal vrátnik.
"Dýchnite na mňa."
Vrátnik sa k nemu poslušne naklonil.
"Alkohol," zašomral Tony chripľavo.
"Ponúkol ma pohárikom."
Tony pozrel na dolárovú bankovku. "Na štrnásť bé nik nebýva. Podľa mojich záznamov nie."
"Uhm. Býva." Vrátnik si oblizol pery a oči sa mu zaiskrili. "Vysoký, počerný chlap."
"V poriadku," povedal Tony zlostne. "V poriadku, Na štrnásť bé je vysoký počerný chlapík a dal vám alkohol a dolár. A čo ešte?"
"Má búchačku pod pazuchou," zažmurkal Carl.
Tony sa usmial, ale v jeho očiach sa zjavil neživý ligot hrubej vrstvy ľadu. "Odviedli ste slečnu Cressyovú do izby?"
Carl pokrútil hlavou. "To Gomez. Videl som ju ísť hore."
"Straťte sa!" precedil cez zuby Tony. "A už sa viac nedajte od hostí ponúkať alkoholom!"
Čakal, kým Carl nezmizol vo svojom brlôžku pri výťahoch a nezavrel dvere. Nato tíško vyšiel po troch schodoch a zastal pred recepčným pultom, hľadiac na žilkovaný ružový mramor, ónyxovú podložku na perá a novú registračnú kartu v koženom puzdre. Zdvihol ruku a buchol ňou na mramor. Recepčný vykukol spoza sklenej zásteny ako veverička z bútľaviny.
Tony vytiahol z náprsného vrecka kópiu registračnej karty a rozprestrel ju na pulte. "Podľa toho nie je na štrnásť bé nik."
Recepčný si zdvorilo prihladil fúzy. "Veľmi ľutujem. Iste ste boli na večeri, keď sa zapísal."
"Kto?"
„James Watterson, San Diego." Recepčný zívol.
"Pýtal sa na niekoho?"
Recepčný prerušil zívnutie a pozrel Tonymu na temeno hlavy. "Áno, akoby nie. Pýtal sa, či tu hrá swingová kapela."
"Fešný, bystrý a zábavný," usmial sa Tony. "Ak sa vám, pravdaže, taký páčia." Zapísal si to na kópiu a vopchal si ju späť do vrecka. "Idem hore a preskúšam kľučky. Vo veži sú ešte štyri neobsadené izby. Stojte pevne, synak. Zem sa vám kĺže pod nohami."
"Vzchopím sa," ospanlivo zatiahol recepčný a dozíval. "Ponáhľajte sa dolu, apko. Neviem, ako tu vydržím."
"Mali by ste si oholiť to ružové páperie nad perou," uškrnul sa Tony a pobral sa oproti k výťahom.
Otvoril, zažal svetlo a stisol gombík na štrnáste poschodie. Vystúpil a zavrel dvere. Táto chodba bola menšia ako ostatné s výnimkou tej o poschodie nižšie. Na stenách oproti výťahu bolo po jedných belasých dverách. Všetky boli označené zlatým číslom a písmenom v zlatom venci. Tony podišiel k 14A a priložil ucho na dvere. Nepočul nič. Eva Cressyová mohla ležať v posteli, alebo byť v kúpeľni či na balkóne. Alebo sedí v izbe, zopár krokov od dverí, hľadiac na stenu. Nečakal, že sa mu podarí začuť, ako sedí a hľadí do steny.
Podišiel k 14B a priložil ucho na dvere. Tu to bolo iné. Niekto zakašlal. Znelo to ako osamelé zakašlanie. Iné hlasy sa neozývali. Tony stisol malý perleťový gombík pri dverách.
Kroky sa blížili nenáhlivo. Nezreteľný hlas prehovoril cez dvere. Tony neodpovedal, ani nevydal nijaký zvuk. Nezreteľný hlas zopakoval otázku. Tony znovu zľahka stisol gombík.
Pán James Watterson zo San Diega by teraz mal otvoriť dvere a ohlásiť sa. Neurobil to. Za tými dverami nastalo mlčanie podobné mlčaniu ľadovca. Tony ešte raz priložil ucho na dvere. Absolútne ticho.
Vytiahol univerzálny kľúč na retiazke a jemne ho vtisol do zámky. Zvrtol ním, potisol dvere o desať centimetrov a vytiahol kľúč. Potom čakal.
"Tak dobre, " ozval sa hlas chripľavo. "Poďte dnu a do toho!"
Tony otvoril dvere dokorán a stál tam vo svetle z chodby. Chlap bol vysoký, čiernovlasý, hranatý, s bielou tvárou. V ruke mal revolver.
"Len poďte dnu," zavrčal.
Tony vošiel cez dvere a plecom ich zabuchol. Držal ruky trocha od tela, prsty zohnuté a uvoľnené. Usmial sa tichým smiešikom.
"Pán Watterson?"
"A čo ďalej?"
"Som hotelový detektív."
"Som celý bez seba."
Vysoký, s bielou tvárou, svojím spôsobom krásny a zároveň nepekný muž pomaly cúval do izby. Bola neveľká s nízkym balkónom z dvoch strán. Francúzsky oblok sa otváral na malý otvorený balkón, aký mali všetky izby vo veži. Bol tu kozub s ochrán ňou zástenou a pred ňou gauč s pestrým poťahom.

Vysoký orosený pohárik stál na tácni pri hlbokom, útulnom kresle. Chlap cúvol až k nemu a postavil sa predeň. Veľkánsky blýskavý revolver klesol a mieril na dlážku.
"Som celý bez seba," zopakoval. "V tomto všivavom hoteli som akurát hodinu a domáci poliš mi už zvoní na dvere! Okay, zlatko, pozrite do šatníka a kúpeľne. Práve odišla."
"Ešte ste ju nevideli."
Chlapova vyblednutá tvár sa naplnila nečakanými vráskami. Jeho nezreteľný hlas mal blízko k zavrčaniu.
"Čože? Koho som ešte nevidel?"
"Evu Cressyovú."
Chlap preglgol. Položil revolver dolu na stolík pri popolníku. Spustil sa do kresla, toporne, akoby ho bolo seklo v krížoch. Nato sa naklonil, položil si ruky na kolená a veselo sa zazubil. "Tak ona je tu, há? Ešte som sa na ňu nepýtal. Som opatrný. Ešte som sa nepýtal."
"Je tu už päť dní," oznámil Tony. "Čaká na vás."
Pery sa mu trocha pohli. V jeho úsmeve bolo poznanie. "Trocha som sa zdržal hore na severe," riekol čičíkavo. "Viete, ako je to. Návšteva u starých priateľov. Zdá sa, že toho o mne viete fúru, poliško."
"Tak je, pán Ralls."
Chlap vyskočil a siahol po revolveri. Stál a nakláňal sa - ruku so zbraňou nechal na stole - a vytriešťal na Tonyho oči.
"Dámy priveľa hovoria," vyhlásil s hlasom pritlmeným, akoby rozprával a pritom mal v zuboch čosi mäkké.
"Dámy nie, pán Ralls."
"Há?" Revolver sa šmýkal po tvrdom dreve stolíka. "Von s tým, poliš!. Práve mi ušiel ten, čo mi čítaval z mysle."
"Dámy nie. Chlapi. Chlapi s revolvermi."
Znova medzi nimi nastalo ľadové ticho. Chlap sa pomaly vystrel. Z tváre sa mu stratil akýkoľvek výraz, ale v očiach mal údes. Tony stál zhrbené pred ním, nízky, okrúhly, s tichou bledou, priateľskou tvárou a očami ako lesná studnička.
"Tí nikdy nestratia dych - tí chlapci," uškrnul sa Johnny Ralls a oblizol si peru. "Stará firma nikdy nelení, pracuje ako božie mlyny."
"Viete, kto je to?" spýtal sa Tony ticho.
"Môžem si deväť ráz tipnúť a dvanásť ráz mi to vyjde."
"S tými nie sú hračky," pousmial sa Tony.
"Kde je?" spýtal sa Johnny Ralls drsne.
"Tu vo vedľajšej izbe."
Chlap podišiel k stene a nechal revolver ležať na stolíku. Stál pred stenou a skúmal ju. Vystrel ruky a zovrel mreže zábradlia na balkóne. Keď ho pustil a obrátil sa, jeho tvár stratila čosi zo svojich vrások. Oči sa ligotali pokojnejšie. Vrátil sa k Tonymu a stál nad ním.
"Zhrabol som bank," usmial sa. "Eva mi poslala nejaké prachy a ja som ho urobil trikom, ktorý som sa naučil na severe. Hotové prachy, chcem povedať. Tí chlapci, čo s nimi nie sú hračky, tárajú o dvadsiatich piatich tisícoch." Krivo sa usmial. "Ja by som rátal päť tácov. Bola to strašná psina, keď som sa usiloval, aby tomu uverili, to teda hej."
"Čo ste s nimi urobili?" spýtal sa Tony ľahostajne.
"Jakživ som ich nemal. Nechajme to. Nik tomu neverí, len ja. Súhlasil som s malou dohodou a prachy sú fuč."
"Veril by som tomu," zašomral Tony.
"Nezabíjajú často. Ale vedia byť strašne tvrdí."
"Frajeri!" hneval sa Tony s trpkým pohŕdaním.
"Chlapci s búchačkami. Frajeri."
Johnny Ralls siahol po pohári a dopil ho. Keď ho kládol dolu, kocky ladu v ňom tíško zacengali. Zdvihol revolver, potriasol ním, a potom si ho vložil hlavňou dolu do náprsného vrecka. Uprene hľadel na koberec.
"Prečo mi to hovoríte?"
"Myslel som, že by ste jej možno priniesli smolu."
"A čo ak neprinesiem?"
"Myslím, že prinesiete."
Johnny Ralls ticho prikývol. "Ako sa odtiaľto dostanem?"
"Môžete zísť služobným výťahom do garáže a prenajať si auto. Ak chcete, dám vám odkaz pre garážmajstra."
"Vy ste ale čudáčisko!"
Tony vytiahol ošúchanú náprsnú tašku z pštrosej kože a načmáral čosi na navštívenku. Johnny Ralls si to prečítal, stál s navštívenkou v ruke a poklepkával si ňou po palci.
"Zoberiem si ju."
"Ak chcete... môžete skúsiť jazdiť aj na šijacom stroji," riekol Tony. "Už som vám oznámil, že je tu päť dní. Majú ju na muške. Istý chlapík, ktorého poznám, mi zavolal a chcel, aby som ju stadeto poslal preč."
"Budú nadšení," usmial sa Johnny Ralls. "Pošlú vám fialky."
"Poplačem si nad tým, keď budem mať voľno."
Johnny Ralls obrátil ruku a zadíval sa do dlane. "Ale mohol by som sa s ňou stretnúť. Skôr ako vypadnem. Vraveli ste susedné dvere?"
Tony sa zvrtol na opätku a pobral sa k dverám. Prehodil cez plece:
"Nemárnite priveľa čas, fešáčik. Mohol by som sa rozhodnúť ináč."
"Možno ma akurát teraz posielate do ich náručia," poznamenal Ralls.
Tony sa neobrátil:
"To je riziko, ktoré musíte podstúpiť."

Šiel k dverám a vyšiel z izby. Zavrel ich pozorne, tíško, a len raz blysol pohľadom na dvere číslo 14A. Vstúpil do tmavého výťahu. Odviezol sa ním do skladu bielizne a vystúpil, aby odstránil košík, ktorý tu stál vo dverách služobného výťahu. Dvere sa tíško zavreli. Pridržal ich, takže nebuchli. Vzadu na chodbe vychádzalo svetlo z otvorených dverí kancelárie správcu.
Tony nastúpil do výťahu a zišiel do haly.
Drobného recepčného nebolo vidno, bol skrytý za sklenou prepážkou, revidoval účty. Tony prešiel cez hlavnú halu a zabočil do rozhlasového salónika. Rádio zasa tíško hralo. Bola tam. znovu schúlená na gauči. Hlásateľ k nej čosi mrmlal, nejasný zvuk, taký tichý, že to, čo bolo povedané, bolo bezslovné ako šum stromov. Pomaly obrátila hlavu a usmiala sa naňho.
"Už ste preskúšali kľučky? Nemôžem ani oka zažmúriť. Tak som znova zišla dolu. Okay?"
Usmial sa a prikývol. Sadol si do zeleného kresla a potľapkal jeho bucľaté brokátové operadla. "Pravdaže, slečna Cressyová."
"Čakanie je najťažšie, však? Chcela by som, aby ste to rádio prehovorili. Praská to tam, ako keď sa láme rožok."
Vyladil ho, nenašiel nič, čo by sa mu páčilo a znova sa vrátil na pôvodnú stanicu.
"Teraz už nik nepočúva, iba opilci v krčmách."
Usmiala sa.
"Neprekáža vám, že som tu, slečna Cressyová?"
"Som tomu rada. Ste veľmi milý, Tony."
Meravo pozrel na dlážku a chrbtom mu prebehla triaška. Znova sa uvoľnil, úhľadné prsty mal zopäté na losom zube. Počúval. Nie rádio, ale vzdialené, neurčité, hrozivé zvuky. A možno iba bezpečný šum kolies odchádzajúcich do neznámej noci.
"Nik nie je celkom skazený," povedal nahlas.
Dievča naňho lenivo pozrelo. "Stretla som dvoch či troch, a ako vidno, zmýlila som sa."
Prikývol: "Áno," pripustil nestranne. "Tuším, že sú aj takí."
Zívla a jej hlboké fialkové oči sa napoly privreli. Pohniezdila sa vo vankúšoch. "Poseďte si tu chvíľočku, Tony. Možno si zdriemnem."
"Dobre. Nemám čo robiť. Vôbec neviem, za čo ma platia."
Zaspala rýchle, tichučko ako dieťa.
Tony ju pozoroval s pootvorenými ústami. V jeho priezračných očiach sa zračilo tiché očarenie.
Zrazu opatrne vstal a zakrádal sa popod oblúk k vchodovej hale a recepčnému pultu. Postál pri pulte a chvíľu načúval. Počul šuchot nevideného pera. Zašiel do kúta k radu domácich telefónov v maličkých sklených búdkach. Zdvihol telefón a pýtal si od nočnej služby v centrále garáže.
Po troch či štyroch zazvoneniach sa mu ohlásil chlapčenský hlas: "Hotel Windermere, garáže."
"Tu je Tony Reseck. Tomu Wattersonovi som dal navštívenku. Už odišiel?"
"Pravdaže, Tony. Skoro pred pol hodinou. Je to tvoj chránenec?"
"Uhm," znela Tonyho odpoveď. "Môj človek. Ďakujem. Zájdem za tebou."
Zavesil a poškrabal sa na krku. Vrátil sa k pultu a plesol naň. Recepčný oboplával prepážku s profesionálnym uvítacím úsmevom. Keď uvidel Tonyho, úsmev poklesol.
"Tu už človek nemôže ani pracovať?" zašomral.
"Aká je režijná sadzba za štrnásť bé?"
Recepčný naňho namrzene vyvalil oči. "Vo veži nie sú stanovené nijaké režijné sadzby."
"Tak stanovte nejakú! Ten chlapík už odišiel. Bol tam iba hodinu."
"Dobre, dobre. Šéf nám dnes nezatlieska. Ušiel nám hosť."
"Päť dolárov vás uspokojí?"
"Váš priateľ?"
"Nie. Iba opilec s utkvelou predstavou, že je grand a bez peňazí."
"Tuším to budeme musieť nechať tak, Tony. Ako sa dostal von?"
"Odviezol som ho služobným výťahom. Vy ste spali. Postačí vám päť dolárov?"
"Prečo?"
Zjavila sa ošúchaná náprsná taška z pštrosej kože a po mramore sa pošuchla obdratá päťka. "To je všetko, čo preňho viem vyškrabať," vyhlásil Tony nenútene.
Recepčný vzal peniaz a tváril sa zarazene. "Vy ste tu šéf," zašomral a pokrčil plecami. Vtom na pulte zazvonil telefón, zdvihol ho. Načúval a potisol ho k Tonymu. "Pre vás."
Tony si vzal slúchadlo. Hlas mu bol neznámy.
Znel kovovo. Slabiky vyslovoval punktičkársky anonymne.
"Tony? Tony Reseck?"
"Pri telefóne."
"Odkaz od Ala. Čistý vzduch?"
Tony pozrel na recepčného. "Buďte kamarát," žiadal ponad slúchadlo. Recepčný sa naňho pousmial a odišiel. "Čistý vzduch," oznámil Tony do telefónu.
"Mali sme prípad s istým chlapíkom od vás. Čapli sme ho, keď bral roha. Al mal tušenie, že mu to pichnete. Sledovali sme ho a zahnali k chodníku. Nevyšlo to dobre. Buchlo to."
Tony tuho stískal slúchadlo a na sluchách ho chladil pot. "Pokračujte, asi ešte niečo máte."
"Nie veľa. Ten chlapík zabil toho veľkého. Je mŕtvy. Al žiadal, aby som vám povedal zbohom."

Tony sa sťažka oprel o pult. Z jeho úst vyšiel neartikulovaný zvuk.
"Rozumeli ste?" Kovový hlas znel netrpezlivo, trocha znudene. "Ten chlapík mal revolver. Použil ho. Al už nebude nikomu telefonovať. To nám stačí, chlapče. Dobrú noc."
Telefón sucho šťukol ako kamienok, ktorý narazil na stenu.
Tony veľmi starostlivo položil slúchadlo na vidlicu, aby nenarobil hluk. Hľadel si na zovretú päsť ľavej ruky. Vytiahol vreckovku a jemne si poutieral dlaň a druhou rukou si na nej povystieral prsty. Potom si utrel čelo. Recepčný vyšiel spoza prepážky a pozrel naňho ligotavými očami.
"V piatok mám voľno. Čo keby ste mi požičali to telefónne číslo?"
Tony prikývol a chvíľu sa usmieval jemným úsmevom. Odložil vreckovku a potľapkal si vrecko, do ktorého si ju odložil. Zvrtol sa a odišiel od pultu cez vstupnú halu dolu troma nízkymi schodíkmi do šerej hlavnej haly a ďalej popod oblúk do rozhlasového salónika.
Kráčal ticho ako človek pohybujúci sa po izbe, kde leží ťažko chorý. Podišiel ku kreslu, v ktorom i sedel predtým, a centimeter po centimetri sa doň spúšťal.
Dievča spalo schúlené a súčasne uvoľnené, tak ako spávajú niektoré ženy a všetky mačky. Popri nejasnom mrmlaní rádia bol jej dych celkom nečujný.
Tony Reseck sa oprel v kresle, zopäl ruky na losom zube a pokojne privrel oči.

KONIEC